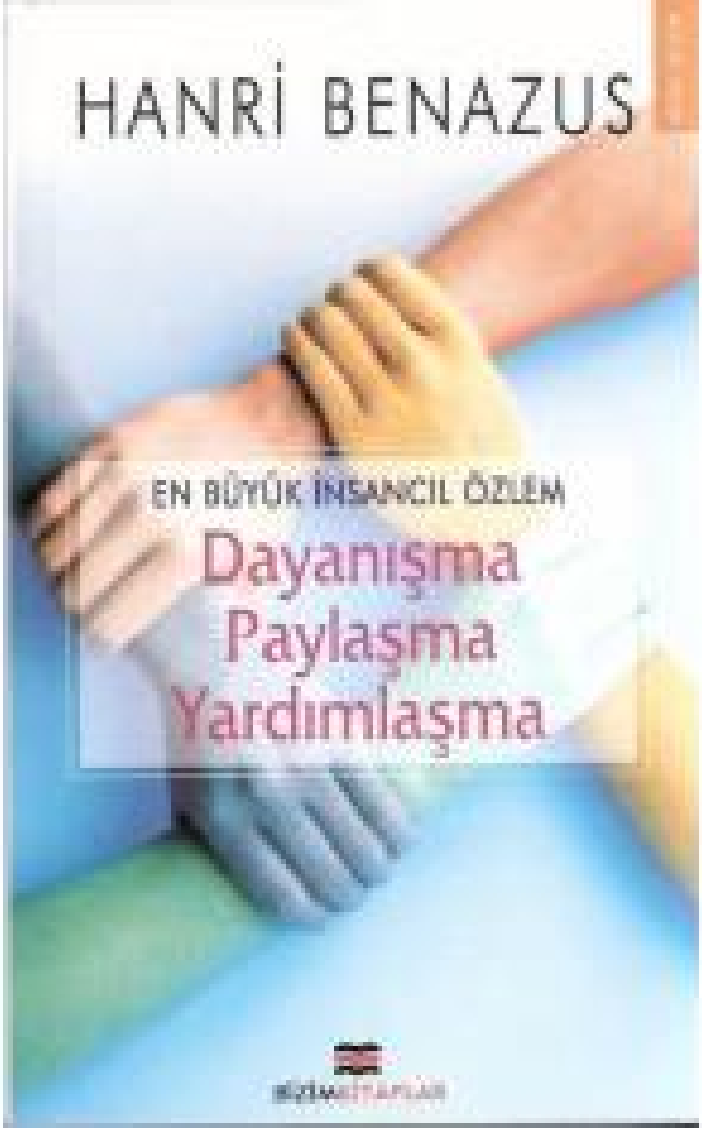

HANRİ BENAZUS
EN BÜYÜK İNSANCIL ÖZLEM
Dayanışma
Paylaşma
Yardımlaşma

EN BÜYÜK İNSANCIL ÖZLEM

DAYANIŞMA PAYLAŞMA YARDIMLAŞMA

HANRİ BENAZUS

Bizim Kitaplar: 77
Kişisel Gelişim: 4

© Bu kitabın tüm hakları yasa gereği
Bizim Kitaplar San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

ISBN
978-9944-159-74-6

Yayınevi Sertifika No:
14933

Genel Yayın Yönetmeni
D. Ali Gültekin

Yayın Yönetmeni
Ayan Demirdağ

Editör
Mustafa Sürmeli

Dizgi ve Sayfa Düzeni
Hasan Demir

Kapak
Hüseyin Özkan

Baskı Cilt
Step Ajans

Ankara Cad. Konak Han Kat 5 No: 43
Cağaloğlu/İst.
Tel: 0.212.528 35 51 - Fax: 0.212. 528 35 52
www.bizimkitaplar.com.tr
bizimkitaplar@bizimkitaplar.com.tr

EN BÜYÜK İNSANCIL ÖZLEM

DAYANIŞMA PAYLAŞMA YARDIMLAŞMA

HANRİ BENAZUS

BİZİM KİTAPLAR
İSTANBUL-2009

Bu kitabımı değerli kardeşim Mehmet Semiz'e ithaf ediyorum

Hanri Benazus

İÇİNDEKİLER:

"Önsöz – 1" – Gerçek Kardeşler… 7
"Önsöz – 2" – Eflatun'a Sormuşlar… 9
İnsanı Yardım Alma Gereksiniminin
Ötesine Taşımak…..... 11
Vermek, Verebilmek Bir Özveri, Bir Erdemdir… 25
Yardımlaşma; Egosal Doyum Ötesi Bir Değerdir… 41
Kendimizi Başkasının Yaşamına Katma Üstünlüğü… .. 55
Zenginliklerini, Güçlerini Sergileyip Üzerimizde
Egemenlik Kurmaya Kalkanlar… 69
Bireysel Bencilliğin Baskılarından arınmış Bir Yaşam
Felsefesi… 83
İnsan olmanın Huzuruna Ermek ve Mükemmelliği
Oluşturmak…..... 95
Gerçek Paylaşımcı Dünyanın Temellerinin Atılması… 107
Coşku Dolu Duyguların Dünden Gelip Yarınlara
Akışı… 119

Başkalarının Kendimizde Varoluşlarını Duyumsatmak…..... 131
Yaşamın Her Evresinde Yön Veren Bir Vicdana Sahip Olmak… 143
İnsana Dönük Sonuçlar Üreten; Yine İnsandır…..... 155
Karamsarlıktan Kurtulup Gerçek İnsancıl Tablolar Çizmek… 169
Dayanışma Sunumunda Sevgi, Şefkat, Anlayış ve İçsellik… 181
Büyük Bir Birlik ve Beraberlik İçinde Bir Anlayış Ortaklarına Geçiş… 193
Ne Kendini Ne De Bir Başkasını Zora Sokmayan Bir Akış İçinde Olmak…..... 205
Maddeyi Yaşamımızda Bir Denge Unsuru Olarak Kullanmak ve Esaretine Girmemek… 217
Birbirimizi Birbirimizde Bulma Üstünlüğü… 229
"İnsancıl Dayanışma Duygusu İçinde Bir Uyanış Noktasına Gelmek..." 245
Bir Başka Dünya Oluşturma Israrı ve Katılığı İçinde Olmak…..... 261
İnsanca Bir Dayanışmanın Saf Nurunun Bulunduğu Ortama Geçiş… 275

"ÖNSÖZ – 1"

GERÇEK KARDEŞLER (*)

Gerçek iki kardeş çiftliklerinde birlikte yaşıyorlardı. Kardeşlerden biri bekardı ve yalnız yaşıyordu. Öteki ise evliydi ve geniş bir aileye sahipti.

Her günün sonunda kardeşler, tüm üretimlerini ve kârlarını eşit olarak paylaşırlardı.

Bir gün bekar kardeş, kendi kendine şöyle düşündü:

"Ürettiklerimizi ve kârlarımızı kardeşimle eşit biçimde paylaşmamız bence hiç de doğru değil. Ben evli değilim, bakmakla yükümlü olduğum bir eşim ve çocuklarım yok. Ayrıca çok fazla bir gereksinimim de olmuyor."

Bunları dedikten sonra her gece, kendi ambarından bir çuval tahıl alıp, evlerinin arasındaki bahçeden sürükleyerek, kardeşinin ambarına götürmeye ve onun ambarına boşaltmaya başladı.

Üretimlerini ve kârlarını eşit biçimde paylaşmaları konusu, kardeşlerden evli olanının da aklını kurcalamıştı.

Bir gece o da şöyle bir karar aldı:

"Ürettiklerimizi ve karımızı kardeşimle eşit biçimde paylaşmamız bence hiç de doğru değil. Sonuçta ben evliyim ve ileride bana bakacak bir eşim ve çocuklarım var. Oysa kardeşimin, ileride kendisine bakacak hiç kimsesi yok."

Ve aynı biçimde, o da her gece kendi ambarından bir çuval tahıl alıp, evlerinin arasındaki bahçeden sürükleyerek, bu bir çuval tahılı kardeşinin ambarına boşaltmaya başladı.

Aradan geçen bunca süre içinde ambarlarındaki tahılın azalmadığını gördükçe iki kardeş de hem şaşırıyor, hem de buna bir anlam veremiyorlardı.

Bir gün, yine gecenin koyu karanlığında, birbirlerinin ambarına tahıl çuvalı taşırlarken, karanlıkta çarpıştılar.

İkisi de işte o an anladılar, birbirlerinin ambarlarına kendi ambarlarından tahıl taşıdıklarını.

Sırtlarındaki tahıl çuvallarını yere bıraktılar ve....

Birbirlerine sarılıp, birbirlerini sıkı sıkıya kucaklayarak, kardeşliğin o doyumsuz güzelliğinin tadına vardılar.

Doyamaya doyamaya, birbirlerinden bu kez, gözyaşlarını saklayarak.

(*) Bütün Dünya Mecmuasının Aralık 1999 sayısındaki Braine Carvanaugh'un yazısından...

"ÖNSÖZ – 2"

EFLATUN'A SORMUŞLAR....

- İnsanoğlunun sizi en çok şaşırtan davranışı nedir?

- *Çocukluktan sıkılırlar ve büyümek için acele ederler. Ne var ki çocukluklarını özlerler.*

- *Para kazanmak için sağlıklarını yitirirler. Ama sağlıklarını geri almak için de para öderler.*

- *Yarınlarından endişe ederken bugünlerini unuturlar. Sonuçta, ne bugünü ne de yarını yaşarlar.*

- *Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşarlar. Ancak hiç yaşamamış gibi ölürler.*

- Peki sen ne öneriyorsun?

- *Kimseye kendinizi sevdirmeye kalkmayın. Yapılması gereken tek şey, sadece kendinizi sevilmeye bırakmaktır.*

- *Önemli olan; hayatta "En çok şeye sahip olmak" değil, "En az şeye gereksinim duymaktır."*

"İNSANI YARDIM ALMA GEREKSİNİMİNİN ÖTESİNE TAŞIMAK…"

"Paylaşma; yediğimiz her lokmada, cebimizdeki her kuruşta, giydiğimiz her giyside bir başkasının payının da olabileceğinin bilincinde olmaktır."

Hanri Benazus

Bugün, üzerinde yaşadığımız dünyada fiziksel, bedensel açlık çekenlerin, yoksulluk içinde kıvrananların sayısı, tüm insanları kara kara düşündürecek boyutlara ulaşmıştır.

Ancak emin olunuz ki, bir **"Dayanışma, Yardımlaşma ve Paylaşma"** anlayışının ve algılamasının açlığı ve beklentisi içinde olanların, içsel karanlıkları içinde kendilerini tüketme durumunda kalanların sayısı onlardan çok daha fazladır.

Aslında bizler bu beklentileri bir giderebilsek ya da en aza indirebilsek, o zaman hangi insanların aklı, mantığı, düşüncesi, duyguları, tüm varlıklarını ve hatta yokluklarını,

savaşmak, birbirlerini öldürmek, birbirlerini yok etmek için harcama gafletinde bulunacaktır.

Bunca aç, bunca hasta, bunca sefil, çoluk, çocuk, yaşlı ihtiyar, muhtaç ve yoksul insan içinde, kim bir lokma ekmeği, bir eskice giysiyi, bir tebessüme katık edip vermek, tüm bunların acılarını, ıstıraplarını bir karşılıksız **"Dayanışma, Paylaşma ve Yardımlaşma"** gibi insancıl düşüncelerin potasında biraz huzura, biraz hoşgörüye, biraz yaşam sevincine dönüştürmek için çaba sarf etmez.

Hepimiz kabul etmek durumundayız ki, bu durum belki acı, ancak gerçektir.

Zaman zaman kendime soruyorum: Bugünün bir **alışveriş** düşüncesi içindeki, yalnız karşılıklı çıkara ve getiriye dayalı uygarlığı, maddeci ve mekanik gıcırtılarla dolu yaşamımızda, bizler ne derecede başarılı olabiliriz?

İnsanın, günümüz dünyasındaki alışılagelmiş bu maddeci ve bencil ölçütler dışında kalarak, kendisini yepyeni tutum ve davranışlar ile fakat yine bu bencil ölçüler dışında, ayırımcılıktan uzak, kısıtlamasız bir **"Dayanışma, Yardımlaşma ve Paylaşma, "**ya yönelmesi çok büyük ve üstün nitelikler gerektirir.

Burada önemli olan, bireyin bir başkası için yaşamak durumunda olduğu gerçeğini benimsemesidir.

Bizler, günlük yaşamın, dünyevi kısıtlamaların, bizlerde oluşturduğu engellerle, dirençlerle, olumsuzlukların tortularıyla, olmazların olamazlarıyla öyle bir hale geliyoruz ki, aslında saf ve pürüzsüz bir duygu olan "**Paylaşma**", **Da-**

yanışma" ve "**Yardımlaşma**" gibi insancıl duyguları bir türlü yaşayamıyor ya da yaşamaya yanaşmıyoruz.

Doğaldır ki, bu durumda yaptığımız, ya da yapar gibi bir tavır içine girdiğimiz **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** gösterileri ve sözde uygulamalarında hep göz boyamacılığa, kolaycılığa ve özellikle gösterişe kaçarak hep yapaylıkların sahteliğini sunuyoruz.

Bu şekilde sergilediğimiz bu yapay ve sahteci tavırlarımız, kendimize koyduğumuz engeller ve oluşturduğumuz dirençlerdir.

Ancak tüm insanlar ortak bir **"Dayanışma, Paylaşma ve Yardımlaşma"**nın doğal ve olağan duygusu etrafında toplanmaya hazır ve gönüllülerse, emin olun ki, tüm **Evren** de bunu oluşturmak için sanki özel gayret sarf eder.

Çünkü doğanın mayasında, hep doya doya **"Verme Gücü"** ve **"Paylaşım Ruhu"** vardır.

Bir insanın gerçeğe olan özlemi günlük yaşantısını etkilemeye devam ettiği sürece, insanlarla olan ilişkilerde, "**Dayanışma**"sında, "**Yardımlaşma**"nında ve hatta "**Paylaşım**"larında bir sorun yok demektir.

Bu şekil ki yaşam tarzı, istesek de istemesek de **"Kimseye Zarar Vermeden Yaşama"** bilinci içinde olmaktır.

Bunun sunucu da ödülü de insanlarla ayırımsız ve karşılıklı bir şekilde barış, uyum ve sevgi içinde yaşamak demektir. Hem de nedensiz, sorunsuz ve sonsuza dek uzanacak bir şekilde.

Bencilliklerle sarmalanmamış hareketler insanı iç dün-

yasının huzur dolu sessizliğine götürür. İşte bu noktada insan kendini, kendi dışındakilerle bir "**Dayanışma**", **"Paylaşma"** ve "**Yardımlaşma**" gereksinimini içinde hisseder.

Burada ne takdir edilmek, ne kutlanmak ve ne de yaptığınız bir **"Dayanışmanın, Paylaşımın ve Yardımlaşmanın"** ardında yatan küçük hesaplar içinde kendinizi tüketmek vardır.

O anda yapılan, yapılma gereği hissedilen bir gönülden "**Paylaşım**" ve hatta kendimizi "**Katım**" olayıdır.

Tüm bunlar sadece yapılması gerektiği için yapılır. Ne başarısı, ne başarısızlığı ve hele hele karşıtlılığı, yapılacak böyle hareketin ön safhalarında, düşüncelerinde yer almaz.

Burada önemli olan bireyin bireysel çabası ve onun getirdiği insancıl boyutun doyumudur. Asla alınan sonuçtan kendimize tatmin ve hatta haz payları almak değildir.

Unutmayalım ki, bizler **"Neden-Sonuç"** zincirinin sıradan bir halkasıyızdır. Ancak çok güçlü ve zincirin sağlamlığını kanıtlayan bir halkası…

Eğer herhangi birini, herhangi bir şeyi kendinizden ayrı bir şekilde görüyor ya da değerlendiriyorsanız, emin olun ki o bireye sizin **"Yardımcı"** olmanız, bir **"Dayanışma"** içine girmeniz, bir **"Paylaşım"** hazzı içine girmeniz mümkün olmayacaktır.

İşte o zaman, siz o insanı kendi dar ölçütleriniz içinde sevmiyor, sevemiyorsunuz demektir.

Emin olun ki, o bireye karşı duyduğunuz bu sevgisizliğinizin altında ya kendinizi gerçek anlamı ile tanımaktan

bir kaçış, bir korku, bir güvensizlik, bir ürküntülük vardır. Ya da egonuzun esaretine girip kendinizle, o bireyi kıyaslama noktasına girdiniz demektir.

Bu durum, bir yerde kendinizle ve çevrenizle bir yabancılaşma içine girmek demektir.

Böyle bir tutum içine girmek bile insancıl uygulamaların başında gelen karşılıklı "**Dayanışma**"nın, "**Yardımlaşma**"nın ve hatta "**Paylaşma**"nın hazzına asla eremeyeceksiniz demektir.

Çünkü, bunların hepsi ortamın, şartların ve hatta egonuzun sizi zorlaması ile yaptıklarınızdır. Dolayısıyla yaptıklarınız insancıl uygulamalar yönüyle pek bir değer taşımazlar. Hepsi mekanik sonuçlar üreten etkilerin tepkilere dönüşmesinden başka bir şey değildir.

Bunun gerçekliğini kendimizi kısa bir süreli ama tarafsızca gözlemlememizden sonra derhal anlaşılabilir.

Ancak, doğaldır ki, böyle uygulamaların devamlılığı karşısında, bir alışkanlık durumuna girmemiz ve bu zorlamaları bir insancıl görev biçimine dönüştürmemiz her zaman olasıdır.

Bu yönüyle zorunlu da olsa yaptıklarımızın kimi zaman insancıl yönüyle kazanımlar sağladıkları da görülebilir.

Bu dünya üzerinde "**Neden**"ler olduğu sürece, "**Sonuç**"lar da mutlaka olacaktır. Eğer bizler gerçekten barış ve uyum istiyorsak, öncelikle barışsever ve uyumlu bireyler olmak durumundayız.

Aynı şekilde savaşlardan nefret ediyorsak, yaşamımızdan çatışmaları, didişmeleri, savaşları dışlamak durumunda olmalıyız.

Doğaldır ki, "**Barışsever**" insanların olduğu bir ortam, her zaman savaşlardan uzak ve barış dolu günleri beraberinde getirecektir.

Aynı şekilde sizler insanlarla bir **"Dayanışma"** içine girmiyor ya da giremiyor veya girmek istemiyorsanız, içinde yaşadığınız toplumda "**Dayanışma**"nın olmadığından şikayetçi olamazsınız.

Yine sizler insanlarla mutlak bir "**Yardımlaşma**" gereğine inanmıyor ya da bunu uygulama gereği duymuyorsanız, siz içinde yaşadığınız toplumda bir "**Yardımlaşma**" olgusunun noksanlığından bahsedemezsiniz.

Hatta hatta ister maddeye dayalı, ister güce dayalı ya da ister moral yönden sahip olduklarınız için, aslında bir mutlak sahipliliğin bahis konusu olmadığını bilmeden, bu sahip olduklarınızı başka insanlarla, toplumla "**Paylaşma**" düşüncesi içinde değilseniz, kalkıp, toplumdan size "**Pay**"lar düştüğü tezini savunamazsınız.

Evet, biz insanlar her türlü sorumluluklardan kaçarak, kendimizin de bu evrenin bir nüvesi olduğumuz gerçeğini dışlayarak, kendi kafamızın dikine ve egolarımızın özellikle çıkar ve güç ısrarları peşinde sürüklendikçe, üzerinde yaşadığımız dünya adına fazla umutlu olmamak gerekir.

Bizler bugün neler yaşıyorsak, bunların tek nedeni yine kendimizizdir. Bu arada yaşamakta olduğumuz sefa-

letin, acıların, ıstırapların, acımasızlığın sebebi de bizler olduğumuza göre, bunlardan şikayet etmek, olsa olsa kendimize bir kandırmaca aramaktan başka bir şey değildir.

Biz insanlar çoğu zaman biz dahil diğer insanların acı ve ıstırap çektiklerini görüyor ve gücümüz nispetinde kendimizce ya bir **"Yardım"** yapma oyununa ya da gerçekten elimizden geldiğince bir **"Yardıma"** girişiyoruz.

Ancak bu "**Yardımın**" gerçek anlamı ile yerine ulaştırılabilmesi ve oturtulabilmesi için öncelikle kendimizi, kendimiz için böyle bir **"Yardım"** gereksinimiz dışına taşımamız gerekir.

Çünkü "**Yardımlaşma**"da en önemli husus **"Gerçek anlamı ile hiçbir beklenti içinde bulunulmayan, hiçbir çıkar hesabı yapılmayan salt iyi niyetle"** yapılmış olmasıdır.

Çünkü açık olma ve "**Yardımseverlik**" hep kol kola dolaşırlar. Her biri diğerine muhtaç olduğu kadar birbirlerinden güç kazanırlar.

Hepimiz kabul ederiz ki, biz insanlar çok tuhaf yaratıklarız. Hep fanteziler ve hayallerle yaşamayı, gerçeklere zaman ayırmayı, ondan uzak kalmayı tercih ediyoruz.

"Gerçekler hiçbir zaman bir çatışma ve tartışma içine girmezler. Kendileri ile asla çelişmezler."

Halbuki bizlerin hayatı hep çelişkilerle doludur. Aslında tüm çelişkiler bir yerde sahteliğin ve sahteciliğin en belirgin özelliğidir.

Örneğin, bir taraftan, kimi halkın üst seviyede bir sefalet ve yoksulluk içinde yaşadığından dem vurur, yakınır,

söyleniriz, bir taraftan da maddesel ve moral gücümüz ne kadar yüksek olursa olsun, bu varlığımızı onlarla "**Paylaşma**"yı asla düşünmeyiz.

Aynı zamanda yanı başımızdaki ya da yakın ilişkiler içinde olduğumuz insanların savaşımlarını önemser görünür, onlara "**Yardım**" etmek gerektiğini vurgularız da bizden uzaklarda ya da dünyanın ücra bir köşesinde olan savaşlar, çatışmalar, yok edilmeler hakkında aynı duyarlılığı göstermeyiz.

Kısacası, **"Dayanışma, Paylaşma ve Yardımlaşma"** konusunda egomuzun güdüleri her zaman ön planda yer alırlar. Bizler arkasından binbir bahane üretir ve kendimize yeni yeni mazeretler yaratırız.

Unutmamak gerekir ki; **"Takındığımız her tavır, doğru yanıtı bekleyen bir meydan okuyuştur."**

Dünya, her biri kendilerine has beklenti ve korkuları taşıyan sayısız insanlarla doludur. Bu insanların ister bireysel, ister sosyal açmazlarından kurtulmaları için aslında kendilerinden başka bir kurtarıcıları da yoktur.

Kısacası toplum içindeki bireyler olarak birer birer, ister öyle, ister böyle "**Yardıma**", "**Dayanışmaya**" gereksinim içindeyken, hep bizim dışımızdakilerden medet ummayı nasıl bir hayat şekli olarak kabul edebiliriz?

Bizler bu şekilde hareket etmekle, adeta bir kader kabullenmesi içine soktuğumuz bu durumdan bir iğne ucu ile uyarılmadıkça ne kendimizi ne de bizim dışımızdaki insanlara **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve **"Dayanışma"** nutuk-

ları çekmek gibi bir acizlik içine giremeyiz.

Ancak, aklın bir **"İnsan Olma Ayrıcalığı"** olarak bizlere sunulması ile bir çözüm üretmek yine de bizlere kalmaktadır.

Düşünecek, arayacak, bulacak ve uygulama noktasına geleceğiz ki, artık **"Müşterek Kader"** noktasına gelmiş olan bu açlık, sefalet, acılar, yoksulluk, savaşlar son bulabilsin.

Ne zaman ki akıl, sevecenlik ve iyi yüreklilik, acımasızlığa, nefrete, sevgisizliğe üstün çıkacak, işte o zaman bugün için bir ütopya olarak görülse de dünyayı müşterek bir değerli yaşam alanı haline getirebiliriz.

Eğer biz insanlar, karşımızdakine bir şeyler **"Vermek", "Paylaşmak"** gibi bir gereksinimi, bir "**Sevgi**" ortamında yapacak olursak, emin olun karşımızdaki insan böyle bir "**Sevgi**" doyumluluğu içinde, her zaman karşılıklı "**Almağa**", "**Paylaşım**"a açık olacaktır.

Unutmayalım ki; "**Sevgi**" ve "**Sevgi**"nin ilham ettiği iradeyi ortaya koymadıkça tarafların hiçbirisi bir şey yapamaz.

Kuşkusuz, insanların birbirleri ile bir "**Dayanışma**", bir "**Paylaşma**", bir "**Yardımlaşma**" içinde olmaları dünyanın en övgüye değer işleridir.

Arzu edilir ki, bunları yaparken insan, tüm bencilliklerinden uzak, tüm egosal saplantılarından arınmış bir şekilde hareket etmiş olsun.

Bu şekilde yapılacak olan hareketler **"İnsanı İnsan Yapan"** hasletlerin en büyüğüdür ve insanın ruhunu adeta arındırır.

Bir insanın bir diğer insan ya da insanlarla bir "**Dayanışma**" içine girebilmesi, öncelikle kendisini her türlü arzunun, korkunun, çıkar hesaplarının ve egosunun egemenliğinden kurtarması ile mümkün olur.

Doğaldır ki, bunlar için öncelik bizim gerçek kimliğimize ulaşıp, bunları yapmaya gönüllüce yaklaşmamızdır.

Çoğu insana sormak durumunda kalıyorum:

Sizler gerçekten bir insana ya da bazı insanlara "**Yardım**" ettiğinize inanıyor musunuz?

Bir insanın kendi içsel dünyasındaki derinliklerindeki gerçek kimliğinin farkındalığına ermesi, onların yaşamına yansımalarını algılayabilmesi için, her şeyden önce, büyük bir dışsal huzur, olumluluk ve dinginlik ortamına gereksinimi vardır.

Öyle bir insan düşününüz ki başkaları ile devamlı bir didişme halindeyken, herkesle kavgalı, herkesle takışmalı iken ve bu arada egosunun gürültülü ve katı yönlendirmeleri içindeyken, bu insan sevgiden, hoşgörüden, anlayıştan yoksun bir ortam içinde kalmaya mahkumdur.

Böyle bir ortam içindeki insan, başta kendisiyle olmak üzere herkesle tartışıp dururken, böyle bir insana nasıl olur da **"Dayanışma"**nın faziletinden, **"Paylaşma"**nın asaletinden, **"Yardımlaşma"**nın insancıllığından ve bu duyguların doyumsuzluğundan, olağanüstü boyutundan bahsedebilir ve o, bunları hayatına geçirebilir?

Bu nedenledir ki, öncelikle gerçek kendimize dönüşü sağlamak, kendimizi gerçek kendimize buldurabilmek

onunla barıştırmak ve insancıl duyguları güncel yaşamamıza yansıtmak için öncelikle huzur, dinginlik, anlayış ve hoşgörü dolu bir ortam yaratmak gerekliliğini ve sorumluluğunu benimsemek ve yüklenmek durumunda olmak gerekir.

Çoğumuz hep **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve **"Dayanışma"** sözleri ediyor, bu konuda ahkâm kesiyoruz. Sırf kendimizi tatmin etmek için, etrafımıza hava basmak için, gösteriş yapmak için, egomuzu tatmin etmek için yaptığımız hareketlere, hangi ölçütleri kullanarak, onlara **"Yardım-Paylaşım-Dayanışım"** deme garipliğine giriyoruz?

Hepinize soruyorum; sizler herhangi bir insanı, "**Yardım**" alma gereksiniminin ötesine taşıyabildiniz mi?

O insanı ya da insanları, her zaman için sizin **"Yardımınıza"** bağımlı bir hayat sürdürmesi zorunluluğundan kurtardınız mı?

Herhangi bir insana, yaptığınız "**Yardım**" ile kendini kurtarması, gerçek varlığı ve potansiyelini algılayabilmesi için bir kapı araladınız mı?

Bir insana, yaptığınız "**Yardım**" ile ona her türlü fırsatlardan eşit bir şekilde yararlanma imkanını sağlayacak bir ortam hazırladınız mı?

Daha kendimiz, kendimiz için bir bilinmeyenler yumağı iken, neyin iyi, neyin kötü olduğu hakkında tam bir görüşe ulaşmamışken, hangi **"Yardım"** şeklimizle bir insana bu "**Yardım**"ımızla iyiyi, doğruyu, güzeli kendimizce koyduğumuz kurallar içinde empoze edeceğiz?

Ama unutmamak gerekir ki;

"Görüntüyü yansıtan ayna olmak, yansıttığı görüntünün mükemmelliğinin gerekçesi değildir."

İyi bir gözlemci için dünya birçok olur olmaz arzu edilir şeylerle ve çeşit çeşit insanlarla doludur. Doğal olarak, başkasının her arzu ettiğini istemek, sizi devamlı bir tutsaklığa ve güdüme doğru sürükler.

O halde **"Her arzu sahibini kendi duyumu ile baş başa bırakın."**

Her türlü arzunun kaynağındaki alma güdüsünü, "**Verme**"ye çevirmeye çalışın. "**Vermek", Paylaşmak", Yardımlaşmak", "Dayanışmak"** gibi duygularınızı kendi varoluşunun iz sürümü gibi hayata geçirme alışkanlığına erin.

Şunu asla unutmamak gerekir ki, bizler tek başımıza, hiçbirimiz dünya üzerinde oluşan olayların ne efendisi ne sorumlusu değilizdir. Hatta hatta tutsakları bile değilizdir.

Aynı zamanda, geleceği tümü ile kontrol altına alma gücü de hiçbir kimseye verilmemiştir.

Ancak insanlar arasında kuracağınız **"İnsancıl İlişkiler",** kısacası, **"Dayanışma", Yardımlaşma"** ve "**Paylaşma**" güdülerinizin özel olarak planlanmasına gerek yoktur.

Bu duygular içten kaynaklı insancıl hasletlerdir. Çok zengin ve çeşitlidirler. Ancak, bunları uygulama safhasına koyduğunuzda boz bulanık kişiliğinizden sıyrılıp, gerçek kimliğinizin o anlayışlı, huzur verici, çıkarsız ve anlayışlı haline sığınmanız gerekmektedir.

Şunu iyice bilmek durumundayız ki, üzerinde yaşadığımız dünya dengeli ve "**Paylaşım**"cı bir uygulama ile herkese yetecek derecede yiyecek, içecek, giyecek ve hayatını devam ettirecek potansiyele sahiptir.

Ama ne yazıktır ki, bugünkü insanlık **"daha çok kapma, ele geçirme, ısrarla sahiplenme"** güdüleriyle hareket edip "**Paylaşım**" fikrinden uzak bir hayat sürdürme ısrarındadır.

Her ne kadar toplumda insanın kendi özgür iradesi dışında kesilen paralar, vergiler, zorunlu katılımlar için bir "**Paylaşım**" maskesi altında görüşler ortaya konuluyorsa da, aslında bizim anlatmak istediğimiz manadaki "**Paylaşım**"; bunların dışında kalan bir gönülden katılma olayıdır.

Her insan günün hengamesi içinde yaşanan olaylar, içinde yer alınan oluşumlar, çevrenin ya da dışsal etkilerin biz insanlarda oluşturduğu çeşit çeşit hüzünler, olumsuzluklar, dertler, korkular ve hatta bezginlikler ne kadar baskılar oluştursa da, insan bu düşüncelerin, oluşumların içinden ve aralarından süzüle süzüle esas varoluşunda yer alan ve insan olma ayrıcalığı ile sarmalanmış bulunan **"Dayanışma", "Paylaşma" ve "Yardımlaşma"** duygularını hayata geçirme çabası içinde olmalıdır.

Yok kendimizi, güncel hayatın akışına terk eder, her türlü içsel, çevresel ve dışsal etkilere açık, kabullenici ve yalnız kendine, kendi çıkarına dönük bir yaşam tarzını seçersek, hep bencilliğimizin yarattığı sınırlılıklar, hırslar, hınçlar, karşıtlıklar, açmazlar, hayaller ve yapaylıklar dünyasına mahkum bir hayat sürmek durumunda kalırız.

Unutmamamız gerekir ki; **"Güncel yaşamımız bir görme ve duyma olayından çok bir sezinlenme ve algılama olayıdır."**

Biz insanların hayatı her nedense hep çelişkilerle doludur. Bir insanı bir taraftan sever, diğer bir taraftan ondan nefret ederiz.

Bir taraftan kavga eder, çatışır, savaşır, öldürür, hayatları söndürür, malı, mülkü mahveder, diğer taraftan sevecenliği ve özveriyi geri plana itmeyiz.

Bir taraftan bir çocuğa şefkatle, sevgiyle yaklaşımlar içinde bulunur, diğer bir taraftan onu aç, sefil ve yetim bırakmak için her şeyi yaparız.

Bir insana, bir şeye bütün gücümüzle tutunur, ama bir süre sonra onu unutuveririz. Tüm açmazlarımız karşısında da içinde yaşadığımız kaosu aşmak için kılımızı bile kıpırdatmayız.

Her nedense çeşitliliği, değişkenliği, acının, hazzın oyunlarını, buruk tatlarını sever, ortaya çıkıveren zıtlıklarla adeta büyüleniriz. Bir süre sonra onların da tadını çıkarınca, yorulur, bıkar, yeni yeni arayışlar, olmazlar, olamazlar, zıtlıklar peşinde koşuştururuz.

"Dünya, aç oldukları için uyuyamayanlarla açlardan korktukları için uyuyamayanlar arasında bölünmüş durumdadır."

Paulo Freire

"VERMEK, VEREBİLMEK BİR ÖZVERİ, BİR ERDEMDİR…"

"Hep alabileceklerimizi hesaplamaya uğraş veririz. Halbuki verebileceklerimizi hesaplamaya alışırsak mutlu bir dünya yaratabiliriz."

Hanri Benazus

Devamlı bir şekilde bir takım uydurma ve olumsuz işlerle uğraşmak, bir takım egosal tutkularla gösteriş hareketleri içinde bulunmak, yapmadığımızı, yapmayı dahi düşünmediğimizi, **"Paylaşma-Dayanışma-Yardımlaşma"** sözleri ile süsleyerek etrafa sunmak insanı olsa olsa bir bencillik ummanına sürükler, yapaylıklar dünyasında yerini almasını sağlar.

Üretimde "**Paylaşımı**" ön planda tutmak, yemeden önce olmasa da, yerken yedirmek, bir çıkar ve beklenti içinde olmadan vermek, kendilerinden önce dahi olmasa, kendimiz kadar başkalarını da düşünmek alışkanlığı içine girmek gerçek manası ile bir cennet tablosu oluşturur.

Şunu asla unutmamak gerekir ki; ancak "**Paylaşım**"a, "**Yardımlaşma**"ya dayanan toplum, her zaman uyumlu, birlik ve beraberlik sergileyen "**Dayanışma**" içinde bir toplum olur. Bu toplum her zaman sağlam, sarsılmaz, mutluluk ve sevgi bağları ile bir bütünü oluştururlar.

Ancak yine unutmamak da gerekir ki, mükemmellik noktasına ulaşan toplum, her geçen gün statik bir hal almaya başlar. **"Mükemmellikte süreklilik, geçmişin, şimdinin ve geleceğin aynılığını gerektirir."**

Doğaldır ki, hayat bir değişimler süreci olduğuna göre bu sürekliliği sağlamak da asla mümkün olamaz.

Daha sonraları da bu mükemmellikler, durgunlaşmaları, yıkılmaları, çürümeleri de getirebilir. Bu sebepledir ki, her toplum, ne dereceye kadar mükemmelliğe erişmiş olursa olsun, kendini devamlı bir şekilde yenilemek ve aşmak gücünde değilse, sonu mutlaka hüsran olacaktır.

"Dayanışma bir topluluğu oluşturanların her türlü duygu, düşünce, anlayış ve ortak çıkarlarda birbirlerine karşılıklı bağlanması demektir."

Toplumsal **dayanışma** ise; toplumun kurum, kuruluşlarıyla ortak değerlerde birleşmesi ve birlikte hareket etmesidir.

Bugünün yaşamında, toplumsal **"Dayanışma"**nın çok önemli bir yeri olduğunu artık hepimiz kabul etmek durumundayız. Çünkü yaşamamıza yardımcı olacak, birlik ve beraberliğimizi oluşturacak, yaşamımızı kolaylaştıracak ko-

nuların en başında **"Dayanışma"** olgusu gelmektedir.

Toplumsal **"Dayanışma"** denildiğinde, konuya birçok farklı bakış açılarından bakmak gerekmektedir.

Toplumu oluşturan bireylerdir. Bireyler arasında güven ilişkisi, demokrasi, hukuka saygı, kurumlar arasındaki iletişim, köylü ya da kentli bireylerin birbirine olan saygı ve bağlılığı, devlete olan güven yanında ve olumlu ya da olumsuz her türlü gelişmelere verilen tepkiler olarak incelenebilir.

İnsan sosyal bir varlıktır. Çevresindeki tüm olaylardan doğrudan ya da dolaylı olarak etkilenir. Bu etkileşme, kimi insana zarar verdiği gibi, kimi insanın da maddesel, güçsel, moral yönden zirvelere çıkmasına da yardımcı olur.

Eğer herhangi bir bireyin kendi başarısızlığı içinde yaşadığı toplum içinde olumsuz etkiler oluşturuyorsa, düşünüp, nerede, neden hata yaptığını mutlaka irdelemesi gerekmektedir.

Kısacası, toplum olarak bir **"Dayanışma"** içine girmeyip, birbirimizin gözünü oyacağımıza, olumlu bir **"Dayanışma"** içerisine girecek olursak, hem bireysel olarak kendimiz, hem de çevremiz bundan yararlanmış olacaktır.

Biz insanlar; bir işteki, bir uygulamadaki, bir eylemimizdeki başarımızı, eğer onu "**Paylaşacak**" birini bulamazsak, elde ettiğimiz o başarının tadını çıkarmakta zorluk çekeriz.

Burada en çok aranılan ve arzulanan, insancıl etkiler duymak, tepkiler almak ve bağ kurma gerekliliğidir. Bu se-

bepledir ki "**Paylaşım**" içindeki bu insanlar, her iki taraf için gerekli olan insancıl duyguların yoğunlu oranında yücelirler.

Hepimiz kabul ederiz ki, tüm insanların birbirlerine sunmak durumunda oldukları bir takım görevleri vardır. Bunları yerine getirmek bir zorunluluk değil, varoluşun bize bir yükümlülüğüdür.

Ancak bu görevleri yerine getirirken, buna biraz da insancıl duygular ve heyecanlar katmak, yararlı ve asla ıstıraba dönük olmayacak girişimler içinde yer almak, bu dünyaya insan olarak gelmenin ayrıcalıklı sunumlarıdır.

Hepimiz kabul ederiz ki; bir insan sessiz, sakin ve her türlü arzudan, korkudan ve hatta hazdan uzak kalarak da karşısındakine **"Yardım"**da bulunabilir.

Böyle bir uygulama, kendi bireysel egomuz, üzerimizde aşabileceğimiz bir baskı oluşturmadığı sürece ve öz kimliğimizden kaynaklanan bir kararlılık içinde hareket noktasını buldukça, yapılan bu **"Yardım"** ve **"Dayanışma"** gerçek anlamı ile insancıl ölçütlerle donatılmış olur.

Bizler ister yetişme tarzımızla, ister toplumsal yansımalarla hep dış dünyaya güdümlenmeye, ona uyum sağlamaya, başkalarının önümüze koyduğu oyunun senaryosuna göre rol yapmaya alışmışızdır.

Hep dışarıya bakmayı, dışarıyı iyi bilmeyi, dışarıyı araştırmayı, öğrenmeyi ve hatta ona yansımayı bir yaşam biçimi ve koşulu olarak bellemişizdir. Bunda, özellikle içinde yer aldığımız ailemizin, çevremizin, toplumumuzun

rolü asla inkar edilemeyecek kadar büyüktür.

Ayrıca, yapay hazların, acıların, ıstırapların, tehlikelerin, üzüntülerin, ürküntülüklerin, ilginçliklerin, umutsuzlukların, boşunalıkların her türlüsünü görür, bilir ve benimseriz de.

Ama çoğumuz, taşıdığımız bu kalıplı bedenin özünde sahip olduğu insancıl duygularının varlığını pek bilmeyiz ya da bilmek istemeyiz. Burada insana hakim olan egonun ısrarlı **benimci** tavrıdır.

Doğaldır ki bahse konu ettiğimiz bu insancıl duyguların başında **"Dayanışma", "Paylaşma"** ve **"Yardımlaşma"** duyguları gelmektedir.

Kimi insanların; **"Bu duygular bende var, ben bunları hep uyguluyorum"** demeleri, **"Bunlar bende var"** diye ahkâm kesmiş olmaları, kendi egosal tutsaklıklarına olsa olsa bir şal örtmeden ileri gidemez.

Burada önemli olan, bizler istesek de istemesek de varoluşunda yer aldığımız hatta rol üstlendiğimiz, onunla adeta bütünleştiğimiz insancıl yönümüzle, özümüzde var olan bu duygularımızı hayatımıza yansıtmak ve onlarla bir uyum içine girebilmektir.

Eğer, bizler velev ki gizlerle sarmalanmış bulunan bu **"Paylaşma-Dayanışma-Yardımlaşma"** duygularının insancıl üstünlüklerini, olağanüstülüklerini, zenginliklerini görüp, onları hayata geçirme alışkanlığına erme noktasına gelirsek, yalnız kendimizde ya da "**Paylaşma-Dayanışma-Yardımlaşma"**da bulunduğumuz bireylerde değil, tüm dünya üzerindeki in-

sanlarının birbirlerinin sürekli ve olumlu etkileşmelerini de sağlamış oluruz.

Aksi halde, bu duygulardan yoksunluk, bir ömür boyunca bu tutsaklıkların getirdiği onur kırıklıkları, incinmeler, üzüntüler, ıstıraplar; bizlere bir yığın aşağılanmalardan ve acılarla sarmalanmış ortamlardan başka bir şey veremez.

Ancak, insanoğlunun yapısı gereği, yapmadığı, yapmak istemediği, yapmaktan sakındığı şeyler, başaramadığı işler için binbir mazeret üretmekten yana çok büyük bir hünere sahip olduğunu da unutmamak gerekir..

Yoksa, "**Dışsal Dünyanın**" oluşumlarına, sunumlarına, kimi zaman tutkulu, kimi zaman kesin reddedici bir tavrın içine girmek yanlışlığı, içsel dünyamızın gizemli derinliklerindeki esas kaynağın, büyük potansiyelin yansımalarını yönlendirememe durumu ile karşı karşıya bırakır.

Şunu unutmamak gerekir ki; **"Birey kendini bilmedikçe, umduğu hep cennet de olsa, bulacağı hep cehennem olacaktır."**

İnsanın günlük yaşamı bir eylemler sürecidir. İnsan, hoşuna gitse de, gitmese de hep devamlı bir işlev sarmalı içindedir.

Bu işlevler içinde ancak kendinize dönük yaptıklarımız zaman içinde büyük birikimlere ve bu birikimler de yine zaman içinde büyük bir içsel patlamaya dönüşebilir.

Bunları yaparken **"Hep başkalarının hayrına yapıyorum"** aldatmacasının arkasına saklanmak, durumu da daha da kötüleştirir.

Çünkü bizlerin, **"Başkaları için neyin iyi, ya da kötü olduğunu"**nun kararını vermek alışkanlığına girmemiz daima yanıltıcı sonuçlar ürettiği gibi, bireysel egomuzu tatminden de ileri gidemez.

Şunu asla unutmamak gerekir ki, **"Neyin başkaları için iyi olduğu"**nu bildiği iddiasında olan insan, aslında kendisi için de, **"Yardım"**da bulunduğunu zannettiği insan için de, hatta hatta bir **"Yardım"** beklentisi içinde olan diğer insanlar için de çok tehlikeli bireyler olurlar.

Bizler bencilce ve dış etkenli, güdümlü, dürtülü düşüncelerimize hükmedemediğimiz sürece ve onlara bekçilik ya da çobanlık yapamayacağımıza göre; ya onların tutsaklığını kabul edecek ve efendisi olan egonun bir ömür boyu sürecek olan boyunduruğuna gireceğiz ya da her türlü değişmezliğin, dinginliğin, anlayışın mutluluğun ve huzurun bulunduğu içsel dünyamızın insancıllık kokan duygularına doğru yelken açacağız.

Biraz kararlılık, biraz cesaret, biraz gerçek insancıl duygularınızla dolu kendinizle buluşma heyecanı ve dolu dolu coşkunluk buna yeter de artar bile.

Ancak, bugünkü yaşamın sevgiden uzak ve hoşgörü kabul etmeyen katı ve acımasız kuralları, insanı insanlıktan çıkararak kısır çarkının dişlileri içinde yıpratmakta, adeta un ufak etmektedir.

Peki, bireyin kendini yeni baştan yaratması, arayıp bulması, insancıl duygularını yaşama geçirmesi bu kadar kolay mıdır? Doğaldır ki, asla böyle değildir. Bu durum, belki de

uzun bir süre alabilir.

Zaman zaman başkalarını, istemeyerek, bir insancıl duyguya sahip olmadan memnun etmeye kalkmak, kendi yapay da olsa, sahte de olsa, dayatmalı da olsa o anki yaşam doğrularımızdan vazgeçebilmenin kararını verebilmek, bizleri belki de ters yöne yönlenme gibi bir durumla da karşı karşıya bırakabilir.

Burada bireyden beklenen bir sıradan güdülme ya da güdümlenme durumunda kalmadan, aşırı bir bağımsızlık isteyen, insan olma ayrıcalığının yükümlediği bir karar adamı olmaktır. Birey en çok, bu durumlarda ne yapacağının kararını vermekte çok zorlanacaktır.

Bütün bunlar, bizlerde özel birer kültür yansımaları olmasının, kendimizle özdeşleşmenin, "**Yaradan**"ımıza giden yolda gerçeklere erişmemizin, ilerlememizin ve **"O"**nunla buluşabilmemizin doğal bir sonucu haline gelir.

Dünya üzerindeki farklı insanların, yaşadıkları sürece her zaman birbirlerine gereksinim duymaları çok doğaldır.

Zenginlerin bile yoksullara gereksinim duydukları çok olmuştur. Hiç bir zengin **"Benim kimseye ihtiyacım yoktur…"** diyemez.

Unutmamak gerekir ki; **"Her zengin insan servetini yanında çalıştırdığı insanların gücü ile edinir."**

"Her kim ki, yanında birini çalıştırıyorsa ona gereksinimi vardır demektir."

İnsanların birbirlerine gereksinim duymaları, aralarındaki **"Yardımlaşma"**ların zorunluluğunu da ortaya çıkarır.

"Yardımlaşma, **Dayanışma, Paylaşma";** bir yerde toplum halinde yaşamanın sonucu ve gerekliliğidir.

"Dayanışmada, Yardımlaşmada, Paylaşmada" ayırımsızlık esastır. Unutmamak gerekir ki; **"Ayırımsızlık; içsel zenginlik içinde kendine yer bulur."** Zaten, ne **"Dayanışma"** ne **"Yardımlaşma"** ne de **"Paylaşma"** bireysel tercihler sonucu elde edilebilecek bir olgu değildir.

Yalnız aile fertlerinize, yakın çevrenize, yakınlarınıza, yalnız sizi sevenlere, yalnız size saygı duyanlara, yalnız size yalakalık yapanlara **"Yardımda"** bulunmak, onlarla sözde bir **"Dayanışma",** bir **"Paylaşma"** içine girmek insanı insan yapmaz ve yüceltmez.

Çünkü böyle bir durumda yaptıklarınız, bireysel basit birer egosal tatmin olup, size sunulan ve egonuzu doyuran hareketlerin bedelini ödemek gerekliliği içinde olmaktan ileri gidemez.

Kabul etmek durumundayız ki, **"Yardımlaşma"** konusunun içine, paradan, maldan, güçten sevgiye kadar her şeyi katabiliriz.

Bizler bir taraftan sevgi isteriz, **"Dayanışma, Yardımlaşma, Paylaşma"** isteriz, barış isteriz, mutluluk, huzur isteriz.

Ancak kendimizin dahi zaman zaman denetlemekten aciz kaldığımız bir şekilde; ıstırap, acı çekmek, nefret, korku yaratmak, savaş çıkarmak için de var gücümüzle çalıştığımız olur.

İşin tuhafı da, böyle bir çelişkiler dünyası içinde yer

almak bize garip bir haz da verir.

Bazı tavırlarımız, bazı girişimlerimiz, o günün koşullarına göre doğru ya da yanlış sonuçlar üretebilir. Ancak bunlar, bireyin onlara nasıl baktığına ve değişkenlikler dünyası ile gerçeklerin dünyası arasındaki uyuma göre sonuçlarını üretir.

Bu durumda oluşabilecek olumlu veya olumsuz farklılıklar, yalnız ilgili olan bireyi, başkalarının ürettiği sonuçlar da, yalnız ve yalnız kendilerini bağlar görünse de sonuç tüm toplumu, tüm insanları ve tüm insanlığı etkileyecek noktaya dahi ulaşabilir.

Her türlü, "**Dayanışma**" düşüncesinden nasibini almamış, "**Paylaşım**" felsefesinden çok uzak, "**Yardımlaşma**" anlayışından tümüyle yoksun, karmakarışık, ön yargılı, egosal baskılar ve olumsuz düşünceler ile sürdürülen bir hayat, yalnız ıstırap ve sıkıntı verir.

Halbuki insanın kendi iç dünyasının sevgi ve anlayış dolu ortamında, insancıl ve dünyevi değerlerin her türlüsünün tutsaklığından arınmış, acı ve ıstırapların yükünden tümüyle kurtulmuş ve özgürleşmiş bir hayat daha anlamlı ve **"Bizim"** değil midir?

"**Vermek**"; halk dilindeki gibi bir vazgeçme, bir şeyden yoksun kalma, bir yoksullaşma olayı değildir. Bizim anlatma çabası içine girdiğimiz, **"Verme, verebilme; bir özveri, bir erdem ve bir üstünlülüktür."**

"Vermek; aynı zamanda, alanın hoşnutluğunu ve hazzını kendi içimizde duymak ve yaşamaktır da..."

Bu da sahip olduğumuz **"Dayanışma"** gücünün en üst düzeyde anlatımı ve sunumudur.

Toplum yaşamında "**verme**" girişimi, bazen karşımıza bir **Dinsel** gereklilik ya da emir şeklinde çıkmakta ise de, bu düşünce ve uygulama tarzı bizim anlatmak istediğimiz anlamdaki gerçek **"Yardımlaşma"** ile aynı kefeye konulamaz, bir tutulamaz.

Hepimiz kabul ederiz ki, **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve **Dayanışma"** düşüncesi ve uygulaması, insanların ve toplumların yaşam süreçlerinde çok büyük olumlu etkiler oluşturur.

Özellikle böyle bir **"Yardımlaşma"**da, bir taraftan yoksulların korunması ve onların yaşamdan daha fazla pay sahibi olmaları, diğer taraftan konunun sosyal boyutunu da ortaya çıkarmaktadır.

Ayrıca peşin bir ön yargı içinde yapılmaması şartı ile, o **"Yardım"**ı yapanla, **"Yardım"** yapılan arasında büyük bir dayanışma, anlayış ve sevgi bağı oluşur.

Doğaldır ki, böyle bir insancıl duygu ve görev bilinci ile yapılan **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve **"Dayanışma"** ile topluma kazandırılan insanlarda, yine toplum lehine büyük gelişmeler gösterdiklerini görmek olasıdır.

Gerçek anlamı ile yapılan bir **"Yardımlaşma"**, zenginle fakir, tokla aç, güçlü ile güçsüz arasındaki uçurumu kapatır, sevgi, saygı, hoşgörü ve dostluk bağları oluşturur.

Ancak, unutmamak gerekir ki, çevrenizin, toplumun ve koşullarının önünüze getirdiği zorlamalar ve baskılar al-

tında yaptıklarınıza hemen kendi çıkarınıza bir artı ilave etmek için yakıştırdığınız **"Yardımlaşma, Paylaşma, Dayanışma"** gibi dile getirmeler, olsa olsa böyle bir durumdan kendinize etiket payları çıkarmaktan ileri gidemez.

"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma; bir düşünce ürünü değil, insanın bir varoluş halinin kanıtlanması olayıdır.

Hiçbir kimse, birisi, ya da birileri ile **"Dayanışma"** içine girerken, bir **"Paylaşma"** gereği duyarken, bir **"Yardımlaşma"** gereksinimini sezinlerken, öncelikle; **"Bunları, şunları, şu zamanı, bu zamanı beklemek ve ancak ondan sonra eyleme geçmek"** gibi bir zavallılık içine girmemelidir. Çünkü bunlar, her insanın içinde yer alması gereken ana duygulardır.

Ama ne olursa olsun bu noktada insan, bir **"Paylaşım"** içine girdiğinden, bir **"Yardımlaşma"** gereği duyduğundan, bir **"Dayanışma"** sergilediğinden, karşı taraftan da, tam olarak aynısını beklemese, en azından bu paralelde bir karşıt tepki içine girmesini beklemese bile, yine de **"Hiç Değilse"** ile başlayan cümleleri sergilemekten geri kalmaz.

Ancak, ister **"Yardımlaşma"** olsun, ister **"Dayanışma"** olsun, isterse de **"Paylaşma"** olsun, bunlardan hiçbirisi böyle bir beklentinin ön şartı değildir. Tıpkı sevmenin, o sevgi beklentisinin gerçeklemesinin ön şartı olmayışı gibi.

Bu olsa olsa **"Paylaşmaktan, Yardımlaşmaktan, Dayanışmaktan"** doğan bireysel mutluluğumuzu, her yerde, her zaman, herkesle ve her şeyle beraberce yaşamak iradesi ve

kararlılığıdır.

Toplum hayatımızda, birlikte yaşamanın, **"Yardımlaşmanın, Paylaşmanın, Dayanışmanın"** önemi gerçekten çok büyüktür.

Her vesile ile görmekteyiz ki, halkımız düşünce olarak **"Yardımlaşma, Paylaşma ve Dayanışma"** fikrinin ve olgusunu ön plana çıkarmakta ve böylece birlik ruhunun geleceğe taşınmasında öncülük yapmaktan geri kalmamaktadır.

Şunu hepimiz kabul ederiz ki, **"Bir insana ne kadar çok yaklaşır, dertlerini, üzüntülerini, acılarını, ıstıraplarını ve hatta yaşamını "Paylaşır"sanız, onu o kadar çok tanır ve yakınlaşırsınız. Bu tanım bir sözel tanımdan çok, bir duyuş, bir duyumsayış tanımıdır."**

İşte bu noktada oluşan bu duygu, karşılıklı bir **"Dayanışma"** duygusunun ön plana çıkması için gereken en güçlü kaynağı harekete geçirir.

Burada, artık duyguların en güzeli olan **"Konuşmadan anlatabilme, anlayabilme ve anlaşabilme"** üstünlüğünü yaşamak vardır.

Böyle bir durumda, insanlar arasındaki **"Paylaşım"** duygusu tam anlamıyla saf ve pürüzsüz bir vericilik ve devamlılık duygusu şeklinde kendisini gösterir. Hiçbir şekilde, sıradan bir bencillikle sarmalanmış değildir.

Bizim aradığımız, anlatmaya çalıştığımız **"Paylaşım"** her şeyi kapsayan, insanın özüne yönelik bir duygudur.

Bireylerin sayısının çokluğu, doğrularının ya da yanlışların ağırlığını belirlemez. Bir yüce "**Paylaşım**" duygusuna

vardıktan sonra herkes için tek düşünce, bunu bir yaşam felsefesi olarak benimsemektir.

Özellikle tüm insanların aynı görüş ve hareket içinde olacağı ve varacağı bu nokta, gerçek adı altında tarif etmek istediğimiz ve insana varoluş gerçeğini fısıldayan mutluluklarla dolu bir **"Paylaşımlar Dünyası"** içinde yer almaktır.

Zaten, hepimiz çelişkilerle dolu bir dünyada yaşıyoruz. Nasıl olacak da, bu çelişkiler içinden, uyumlu, huzurlu, **"Paylaşma", "Dayanışma"** ve "**Yardımlaşma**" duyguları ile donanmış bir dünyayı arayıp bulacağız?

Bunları bulmak, bugünkü dünyanın yaşam ölçüleri içinde çok zor, belki de imkânsızdır.

İnsan sevgisinin kaynağı nasıl sonsuz ise, onu algılayabilen ve hayata geçirebilenler için böyle insancıl bir sonuca ulaşma gücü de sonsuzdur.

Onun için, gelin, o "**İnsanlık Sevgisi"** dolu küçücük, pırıl pırıl yüreğimize sığınalım. Emin olun bu yeter de artar bile.

Unutmayalım ki; **"Her bir yürek, kendi coşkuları içinde bu güzel yolculuğu yapmak ister."**

Biz insanlar çoğu zaman oluşturduğumuz sorunlu kişiliklerimiz gereği, tam bir çelişkiler yumağı halinde hareket ederiz.

Çevremize devamlı olarak **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan, sevgi**,** mutluluk, huzur ve barıştan söz eder ve takındığımız yapmacık tavırlarımızın ardından da hep kin, nefret, savaş, acı ıstırap üretmek için

adeta özel bir çaba içine gireriz.

Bunlar, kendini bilmeyen, tanımayan, tanımak istemeyen, tanımaktan ürken insanların madde, güç ve bencillik kokan çöplük görüntüleridir.

Halbuki, insanlar arasındaki **"Dayanışma"** duygusu o insanın özünde yatar ve doğumdan ölüme giden yolda, bu insancıl durumunu sonuna kadar korur. Hem de tam ve ısrarlı bir tarafsızlıkla…

Zaman zaman onu algılayamayışımız, anlayamayışımız, kavrayamayışımız, onu bir dünyanın madde, güç ve zamanıyla sarmalamaya çalışmamızdan ileri gelmektedir. Bu durum insanı bir ömür süren yanılgılara sürükler.

Önemli olan bizim, bu yanılgı şalını çekme cesaretini göstermemizdir. İşte o zaman, tüm sevimliliğiyle gülümseyen, sevgiyle, insancıl duygularla dolu benliğimizle karşılaşmış oluruz.

Burada öncelik, insanın tutkuları karşısında dahi tarafsız olmasını bilmesidir. İşte, İnsanlar arasındaki "Dayanışma" güdüsü, duyguların coştuğu, duyuların olgunlaştığı bir ortamda, hiçbir zorlamaya gerek kalmaksızın kendiliğinden oluşuveren bir akışa geçiş noktasına erişir."

"Yaratan'ın her yarattığını sevebildiğin kadar erersin."

Mevlana

"YARDIMLAŞMA; EGOSAL DOYUM ÖTESİ BİR DEĞERDİR…"

"Yardım bir gösteri malzemesi olarak kullanılamaz. Yardım bireyin Tanrısı ile çok özel bir ortamda buluşmasıdır."

Hanri Benazus

Bir şeyi bilmemenin, cahilliğin bir başlangıcı yoktur ve olamaz. Ancak, istenirse bir sonu olabilir. Önemli olan bireyin kendini sorgulayabilme ve insan olma ayrıcalığını benimseme noktasına gelmiş olmasıdır.

Hepimiz gündelik yaşam kavgalarının, hazların, hırsların, hınçların, hatta kin ve nefretlerin adeta kural olarak benimsendiği, insancıl bir "**Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma**" duygusundan, sevgiden habersiz bir hapishane içinde bencilliğimize tutsak bir hayat sürdürüyoruz.

Bizler burada yalnız bencillik kurallarının geçerli olduğu, bu **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** olgusundan

uzak ve tam bir sevgisizlik ortamının açmazları içinde tükenip gidiyoruz.

"İnsan Olmak" özen ister. İnsan olmak da, insancıl duygularla donanmış olmayı gerektirir.

Bu noktada almaktan çok vermeye, **"Paylaşmaya",** egosal baskılardan sıyrılarak birliktelik içinde **"Dayanışmaya"** ısrarlı sahiplenmelerden çıkıp **"Yardımlaşmaya"**, kendimize dönük önceliklerden sıyrılıp, **"Bir"**likteliklere dönüş olayıdır.

Hem de öyle bir "Bir"liktelik ki, çoğullukları yaşayan ve yaşatan…

Bizler hep, hayatın herhangi bir aşamasında oluşan ya da kendi bilincimizle oluşturduğumuz bir yığın olur, olmaz olayların peşine takılıp devamlı bir şekilde sözde huzur ve mutluluğumuzu arıyoruz.

Ancak, aslında bu yapaylıklarla sarmalanmış oluşumlar, sıraları geldikçe teker teker bir akış içinde gelip geçmeye mahkumdurlar. Çünkü bu oluşumların kaynakları tamamıyla gerçek kimliğimizin dışında oluşan geçici egosal hoşlaşmalarda ve hazlarda yatmaktadır.

Halbuki bizlerin hiçbir karşılık beklemeksizin bir gönül tartısı ve sunumu olarak yaptığımız ya da yapacağımız **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"**nın vereceği huzuru ve mutluluğu hiçbir dışsal oluşumda ya da beklentide bulmamız mümkün değildir.

Eğer bu gerçeğin farkına bir varabilirseniz, hayatımızı kaplayan kimi zaman geçici bir huzur fakat çoğu zaman

mutsuzluk kaynağı olan ego temeline dayalı her türden içsel ya da dışsal olur olmaz istekler, ihtiraslar, hınçlar, nefretler, sevgisizlik, çıkarcılık ve maddecilik yerlerini, sevgi ve sevecenlik dolu bir ortama bırakıp tek tek törpüleneceklerdir.

Emin olun ki; **"Mutluluğu ve huzuru hiçbirimiz bu dışsal yapay bağımlılıklarda bulamaz ve oluşturamayız."**

Egomuz, hep kendisine yarayan ya da en azından yarayacağını zannettiği her şeyden haz alma ve kendine güç payları çıkarma peşinde koşturup durur. Duyduğu, gördüğü, duyumsadığı, benimsediği ve hatta benimsemediği her şeyden kendi çıkarı için paylar çıkarma alışkanlığındadır.

Hatta yaşama yansıyan, olanlar ve olaylar karşısında ister düşünsel, ister içgüdüsel atakları ile kendince bir ayıklamaya girer görünse de, burada bile hep kendini kayırıcıdır.

Egonun hep kendine yontucu ve çıkarcı bu tutumu ve gerekli gereksiz çabalarının karşısında **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** duygularının ön planda olduğu bir ortama doğru yapacağımız gerçeğimize dönük yönlenmeler, müdahaleler ve göstereceğimiz içten, peşin hükümsüz, samimi tepkiler asıl kimliğimizin gerçek izlerini taşıyacaktır.

Ancak, bu atılımları ve kararlılıkları yaşamamızın her aşamasında doğal bir oluş haline getirebildiğimiz oranda, artık madde dünyasının tutsaklığını aşıp, kendimizi bul-

manın verdiği coşkuyla cesurca adımlar atar ve karşıtsızlıklarla donanmış **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** gibi en büyük insancıl duyguların hakim olduğu bir hayatın ötesine giden yolda artık sonsuzluğun ve sınırsızlığın huzuruna ereriz.

Biz insanlar hep üç maymunu oynama peşinde koşturuyoruz. Hep işin kolayına kaçıp, eremediğimiz, ulaşamadığımız sonuçların arkasına saklanıp duruyoruz. **"Dayanışma", "Paylaşma", Yardımlaşma"** diyor ve hemen egomuza tutsak düşüncelerimizin peşine takılarak, yalnız ahkam kesip duruyoruz.

Hepimiz biliriz ki, göz; insanın en fazla yanılan, en tutarsız ve hatta en önyargılı organıdır. Ona güvenerek ve bu güvenden doğan alışkanlıklar edinerek etrafımıza hep bakarız da, nedense ancak ara sıra görürüz?

Bakmak görmek değildir. Çoğu zaman gereğince görebilmek için, birçok engel ve etkeni dışlamak gerekir.

Çünkü bir sevgisizlik ortamı içinde baktığımız şeylerin çoğuna, yaşam boyunca bir yığın koşullanmalarla tutsak edilmişizdir. Sevgisizlik ortamında tutsaklıklar, duyularımızı köreltir.

Eğer, daha insanca yaşanan bir dünya istiyorsak, daha güvenilir yarınlar istiyorsak, kimsenin aç, sefil, yoksul olmamasını istiyorsak, benliğimizdeki her türlü tutsaklıklarını ortadan kaldırmak durumunda ve kararlılığında olmalıyız.

Gerçek manası "Dayanışma" ve "Paylaşma" duygusu,

alırken zenginleşen, verirken de zenginleştiren çok özel bir duygudur.

Evet, **"Paylaşma", "Dayanışma"** ve **"Yardımlaşma"** duygusu, insanın madde dünyasının katı kuralları dışında kalan, içsel dünyasının zenginliklerinde yer alan bir yaşam şekli, bir duyuş mezhebidir.

Bunların hiçbirisi kendi başına bir duyu, bir duygu gösterisi değil, gerçekçiliğin bilincine eriştir. Eğer, yalnız o normlar içinde sunulmaya ve kabullendirilmeye kalkışılırsa, gerçek gücünden çok şey kaybeder.

Bu durumda ona, çıkarcılık, ego tatmini ve gösteriş demekten öte bir alternatif kalmaz. Bu insancıl duygular öncelikle şefkat ve hoşgörü tarafından arındırılmış **Kutsal** duygulardır.

Bizlerin birer insan olarak bu dünyaya gelişimiz, **Yaradan**'ın bize bir armağanıdır. Ancak onu tüm insanlarla, tüm toplumla ve hatta tüm evrenle değerlendirmek, yorumlamak ve bir **"Duyuş Mezhebi"** haline getirmek de, bizim **Yaradan'**ımıza bir armağanımız olmalıdır.

Unutmayın ki, şefkatin kaynağında hep **"Dayanışma", "Paylaşma"** ve **Yardımlaşma"** duygusu vardır. Hem de alanı da vereni de güçlü kılan bir duygudur bu…

Yine unutmayalım ki; **"Şefkati gözlemlemek için, ne göze, ne de ışığa gereksinim vardır. Ona gönül gözüyle bakmak, bakmasını bilmek yeterlidir."**

Bu duygular insanın içinden kendiliğinden doğup gelen bir duygu değil, bu bir hareket, bir kararlılık, bir

eylem halidir.

Gerçek insan pürüzsüz insancıl duygularla bağlandığı, kendi dışındaki insanların, toplumun her zaman iyiliğini, güzelliğini, coşkularını, gelişmesini, yücelmesini, üstünlüğünü ister.

Doğaldır ki; tüm bunların oluşabilmesi; her şeyden önce, büyük bir çabayı, gayreti, emeği gerektirir.

Bu çabalar içinde, bir "**Dayanışma**" içinde olduğumuz insanların, bizim istediğimiz gibi olması gibi egosal tavırlar ve davranışlar yoktur. Tam aksine, kendi kişilikleri içinde gelişmeleri, kendilerini bulmaları ve gerçek kimlikleri ile buluşmaları isteği ön plandadır.

Her zaman kendi içlerinde sonsuz bir özgürlüğün tadına varmaları ve asla bir tutsaklık içinde olmamaları gerektiği görüşü yaşama hakimdir.

Karşılıklı **"Yardımlaşma"** öyle bir duygudur ki, onu dünyevi ölçütlerle tanımını yapmaya kalkmak mümkün değildir.

İster adına **"Paylaşma",** ister **"Yardımlaşma"** ve hatta isterseniz **"Dayanışma"** deyin her türlü dünyevi sınırlamaların dışında oluşan böyle ilişkilerin ve **"Bir"**likteliklerin adeta bir **Göksel** aynaya yansıması gibi bir şeydir bu **Yüce Duygular.**

Sırf bu nedenledir ki; bir takım maddi kısıtlılıklar, egosal baskılar, hırslar içinde sıkışıp kalan birçok insan, bu duyguları anlamakta zorlanmaktadır.

"Yardımlaşma duygusu her türlü çatışmanın, anlaşmazlığın bulunduğu yere hoşgörüyü, anlayışı ve barışı getirir."

Dünya gün geçtikçe ruhsal, düşünsel manada bir aydınlanma dönemine girmeğe başlamıştır. İnsanlar artık tanışma, buluşma, anlama, **"Dayanışma"** zamanının geldiğine daha çok inanmaktadır.

Bu gücün, birey ve toplum üzerindeki inanılmaz etkisi her geçen gün daha da iyi anlaşılmaktadır.

Maddenin, gücün, varlığın bireysel yapay etkinliklerinin insan ruhunda yarattığı açmazları aşmak için, yegâne gücün insanlar arasındaki karşılıklı bir anlayış, **"Paylaşma"** ve **"Dayanışma"** ve **"Yardımlaşma"** olduğu artık herkes tarafından anlaşılmaktadır.

Hayatta en önemli şeyin, insanın bu dünya üzerinde yalnız olmadığını görmesi, anlaması ve algılaması ve ona iyi, ya da kötü günde el uzatacak benimseyen birinin varlığı olduğunu fark etmesi, büyük ihtimalle yavaş da olsa, artık herkes tarafından benimsenmeye başlamıştır.

Bu bir egosal doyum olayından öte bir duygudur. Bu duygu, insanın sahip oldukları sahip olmadıkları ile kendi dışında kalanlarla bir **"Paylaşma", "Yardımlaşma"** ve **"Dayanışma"** içinde olabileceğinin göstegesidir.

Hatta gerektiğinde büyük bir kabullenme ile birbirlerine gönüllüce sunum içinde bulunabileceğini, verebileceğini, hatta alabileceğini ve varlıklarını karşılıklı olarak birbirlerinin varlıklarına katabileceğini bilme, anlama ve al-

gılama noktasına gelmesidir.

Zaten; **"Gönül zenginliğinin gücü, insanın huzur içinde ve bilinçli bir şekilde Yardımlaşabilme, Paylaşabilme, Verebilme gücüne sahip olma üstünlüğünden kaynaklanmaktadır."**

"Dayanışma" güdüsü, **"Yardımlaşma"** anlayışı, **Paylaşma"** huzuru insanın kişilik yapısından kaynaklanan her türlü endişeyi, korkuyu ve açmazı büyük bir veri gücüyle siler süpürür. Zaten aslında dünya üzerindeki tüm dertler, tüm endişeler, tüm açmazlar insanın eseridir.

"**Dayanışma**" içinde olan insanlar özgürleşirler, özgürlük de, "**Bir**"leştirir.

Bu noktaya gelindiğinde artık "**Hiçbir şey**" ne benim, ne de senindir. Artık "**Her şey**" hem senin, hem benim ve hep bizim olmuştur bile…

Hayatın tüm açmazlarına, can sıkıntılarına, umutsuzluklarına, mutsuzluklarına, inanç eksikliklerine rağmen, insanın kararlılıkla, taviz vermeksizin, durup dinlenmeden bir "**Dayanışma**", bir "**Yardımlaşma**" ve hatta bir "**Paylaşma**" içinde olması çok zorlu, önemli ve özverili bir atılımdır.

Bu eylemde, samimiyet ve önyargısız olma çok büyük bir önem taşır. Ancak, insanoğlu bu durumda bile içten gelen olumlu bir dürtüye, dıştan gelen bir çekime daima gereksinim duyacaktır.

Aslında bir insanı dinlerken ona anlayışla, şefkatle yaklaşmak çoğu zaman yapılacak fiziksel bir **"Yardım"**dan, vereceğimiz bir nasihatten, benimseteceğimiz bir öneriden

çok daha yararlı olacaktır.

Burada bahse konu olan art düşüncesiz bir şekilde bir **"Dayanışma"** örnekliği sunuluşu ile **"Bir"** ve **"Biz"** olduğumuzun bilincine beraberce varmaktır.

Böyle bir hareket içinde bulunmak karşımızdakine **"Bak, ben sana yardım ediyorum",** ya da **"Merak etme, ben seni kurtaracağım"** demek gibi, basit ve ilkel bir dürtü ile hareket etmek de değildir.

Böyle bir **"Dayanışma"** duygusunu yayma ve akışa geçme olayı her türlü endişenin, gerginliğin, çatışmanın aşılması ve tüm yaşamın evrensel boyutta yansıması demektir. Burada, artık herhangi birinin diğerlerinden farklı olmadığı bir düzeye ulaşmış olmak vardır.

Çoğu insanın eylemleriyle, iç dünyası farklı, farklıdır… Nedense, karşımızdaki insanı bizden daha kusursuz, daha olumlu, daha dikkatli, daha çalışkan, daha itinalı olduğu için sevmeyiz. Daha başarılıdır diye sevmeyiz. Daha cesur, daha güçlüdür diye sevmeyiz.

Bunlar yetmez, saplantılarımızın, korkularımızın karanlıklarında saklanır ve yine de sevmeyiz.

Tüm bunların aksine bizden üstün görmediklerimizi, daha ılımlıları, daha kararsızları ve özellikle bizi beğenenleri, bize dalkavukluk yapanları, bağlılık gösterilerinde bulunanları daha yakın görür ve daha kolay severiz.

Kısacası karşımızdaki insanı, kendi üstünlüğümüzde, bize zorunlu bağımlı oluşunda, severiz.

Doğaldır ki böyle bir anlayış içindeki insandan, ayı-

rımsız bir "**Paylaşım**", bir **Yardımlaşma**", bir "**Dayanışma**" beklemek de hayal olur. Böyle hareket etmekle yaptıklarımız olsa olsa, kendi kendimize yaptığımız bir üstünlük ve güç kanıtlaması içinde olmaktır.

Peki, bu mu bir insan olma ayrıcalığı içinde hayalini kurduğumuz ayırımsız bir "**Dayanışma**" içinde olmak?

Bu mu içine kendimizi de katma iddiasında bulunduğumuz **"Yardımlaşma"** duygusu?

Peki bu mu her yediğimiz lokmada, her giydiğimiz giyside bir başkasının da payı olduğu düşüncesinden hareketle içinde yer almak ön güdüsü içine girdiğimiz "**Paylaşma**" duygusu?

Her türlü insancıl açlık; güçsel, maddesel ve özellikle egosal bir ısrarla adeta tam bir körlüğe dönüşmüş.

Arayıp bulmaya ve hatta yeniden yaratmaya çalıştığımız insan olma ayrıcalığı ile donanmış yüce duygular bunlar mı? Yoksa hepimiz el ele vermiş, böyle bir insanlık coşkusunu heba etmek için, özel bir çaba içine mi girdik?

Zaten hepimiz insancıl duygulardan, sevgiden, şefkatten yoksun bir ortamda kendimizi toplumun önümüze serdiği katı ve acımasız kurallı bir yaşam tarzını benimsemiş ve ardına kapılmış gidiyoruz.

Aslında nedenlerini bildiğimiz ve fakat anlamak istemediğimiz, içsel gerçek dünyamızla yüzleşmekten devamlı olarak kaçındığımız, bir kara yazgıyı yaşamak ısrarındayız.

Adeta bir sürü haline getirilen bir açmazlar toplumu, öbek öbek insanlar olduk çıktık.

Birbirimize karşı devamlı bir ürküntülük, bir olumsuzluk, bir güvensizlik, bir endişe, bir korku, bir yarın kuşkusu içindeyiz. Üzerimizden çıkmak bilmez bir pislik adeta tenimize sinmiş…

Tüm insancıl duygular, sevgi, anlayış, hoşgörü, şefkat, merhamet, acımak adeta körelmiş bir bilinmezler ortamına göçmüş, ortadan yok olmuş.

Bu duygu yoksunluğu, bu insancıl açlık bir kâbus gibi çökmüş bizim gibi garip insancıklara...

Artık öyle bir noktaya geldik ki insanlar arasında, toplum içinde bir **"Dayanışma"** hayali, bir **"Yardımlaşma"** umudu, bir **"Paylaşma"** üstünlüğü değil, sıradan bir gülümseme, bir göz ışıldayışı, bir sevgi sözcüğü, bir umut ışığı beklemek bile bir boş beklenti haline gelmiş.

Neredeyse kendi var oluşumuzun farkında bile değiliz.

Bu duygulardan bir katre bile kalmamış, ne bizlerde, ne çevremizde ve ne de yarınlarımızın umudu olarak görmek istediğimiz bu garip dünyada...

Artık, bilinçli olarak ne bir selam veren, ne bir güler yüz gösteren kalmış…

Madde ve güç bizi tam bir tutsaklığa sürüklemiş. Adeta bizi bizden alıp, bir başkalığa büründürmüşler…

Her taraf hırs, hınç, acımasızlık duyguları ile dolmuş. İnsan olmaktan, insan gibi yaşamaktan, insan gibi duyumsamaktan uzak kalmanın getirdiği kin ve nefretle dolu…

Arada bir umuda sarılıp içtenlikle bir bekleyiş içinde

bize uzanacak bir **"Yardım"** bir **"Dayanışma"** elini beklerken bile, o elin sahibi dahi umursamaz bir şekilde üzerimize basıp geçiyor…

Bir varoluş sıkıntısı, bu dünyaya neden gelmiş olacağı bilmecesine dahi eğilememiş birçok insanın üzerine kâbus gibi çökmüş…

Peki, biz insanlar nasıl kurtulacağız, yüzmesini dahi beceremediğimiz bu açmazlar ummanından?

İnsan olduğumuzu nasıl anlayacak ve nasıl benimseyeceğiz.

Bir "**Paylaşım**"dan tat alamadan, bir "**Dayanışma**"nın erdemine ermeden, bir "**Yardımlaşma**"nın yüce değerini anlamadan **"İnsan Olmamızı Kanıtlayacak"** bir seviyeye nasıl ulaşacağız?

Acaba bizler kendimizin gerçek sahibi miyiz? Yoksa bir takım katı kurallı insanların, bir takım olumsuz duyguların, hırsların, hınçların, egosal dürtülerin güdümlenmiş bireyleri miyiz?

Yoksa yoksa, kendimiz zannettiğimiz bir yığın sorunların oluşturduğu karmaşık bir yumağının ilmikleri miyiz??

Bana sorarsanız artık, **"İnsan Olma"** yolunda, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularının erdemini eyleme geçirme zamanı çoktan gelmiş, geçmiştir bile...

Biz insanlar, eğer bu bilinçli eylemi ön yargısız, gerçekçi, samimi ve güzel duygularla taçlandırırsak emin olun ki üzerinde yaşadığımız bu dünya bir başka güzel olacaktır.

Belki önümüze bilinçli, ya da bilinçsiz bir takım engeller çıkacak, ya da çıkarılacaktır. Onları birer birer, ama kararlılıkla ve en önemlisi gönüllüce aşın, İnsan olma ayrıcalığının gerçek kapılarını ardına kadar açın. Bunu yapmak öyle güç bir şey değildir.

Çünkü ardında, bizlere destek olan, bizi bizde ve tüm toplumun varlığında gören ve yaratan **"İlahi Güç"** vardır ve hep destek olmağa hazırdır. Ta ki biz samimi bir şekilde hareket edelim.

Bir insana, onu tanıma ve kendimizi ona tanıtma fırsatını vermek dahi başlı başına bir içsel kültür olayıdır.

Ama nedense, bizlere verilen eğitim ve aşılanmak istenen yaşam kültürü, ağırlıklı olarak nasıl daha çok para kazanılacağını, nasıl daha fazla güç edinileceğini, nasıl daha fazla üstünlük sahibi olunabileceğini ve hatta kendi başarı görüntüsü için başkalarını nasıl ezip geçeceğini öğretmek üzerine kurulmuştur.

Halbuki, nasıl bir **"Dayanışma"** içine girileceği, nasıl bir **"Paylaşım"** bilincine erileceği, nasıl bir **"Yardımlaşma"** hazzına ulaşılacağı, nasıl daha güzel yaşanabileceği, nasıl daha faydalı bir toplum oluşturulabileceği, nasıl tüm evrenle barışık bir düzen içinde olunabileceğini, öğreten bir eğitim düzeni kurulsaydı, hem daha seviyeli ve daha kültürlü, daha insancıl ve daha barışçı bir toplumun bireyleri olabilirdik.

Doğaldır ki, insanlar birbirlerini tanıdıkça anlayacak, anladıkça da **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"**

gereksinimi duyacaklardır. Bu duygular aslında her insana doğuşu ile birlikte sunulan bir varoluş potansiyelinin hayata geçiş aşamasıdır.

"İyiliğinize inanılmasını istiyorsanız, ondan hiç bahsetmeyin."

Balzac

"KENDİMİZİ BAŞKASININ YAŞAMINA KATMA ÜSTÜNLÜĞÜ…"

"Yardımlaşma, içinde erimemek ve kendini tüketmemek kaydı ile insanı insan yapan en kutsal duygudur."

Hanri Benazus

Hepimiz bilir ki; **"Her insan ancak sahip olduğu bir şeyi verebilme gücündedir."** Ama kesin olarak bir şeyi de göz ardı etmemek gerekir ki, her verme olgusu; yalnız maddeden, zenginlikten, güçten kaynaklı vermeler olmak durumunda da değildir.

Öncelikle; **"Ben, bende olanları ayırımsız bir şekilde bir diğerine hatta herkese verirsem ve sen, sende olanları benimkilerin üzerine katarsan, emin olun ki ardından mutlaka mucizeler doğacaktır."**

İşte o zaman böyle bir anlayış şekliyle, öyle bir yaşam tarzıyla, benzersiz bir **"İnsanlık Tapınağı"** oluşturmuş oluruz.

"Dayanışma, her şeyden önce insanları kendi yaşamımız içine, kendimizi de o insanların yaşamına gönüllüce katma üstünlüğüdür."

Bu durum, her bireyin kendi özgürlüğü içinde kalması koşuluyla aynı şeyleri büyük bir gönüllülükle yaşaması, duyumsaması ve "**Paylaşma**"sıdır.

"Bir "Dayanışma" ortamında her bireyin kendi özgürlüğü içinde olması, aslında varoluşunun özlemlerine doğru kararlı bir yol alışın ilk basamağıdır."

Doğaldır ki, hiçbir insan bu dünyaya **Tanrısal** bir hayat sürdürme ön koşulu ile gelmemiştir. Herkes hayatı olduğu gibi, bütün gerçekleriyle, olumlulukları ve olumsuzluklarıyla yaşamak zorundadır.

Acıların, ıstırapların, düş kırıklıklarının tepkileri ve ardından oluşturduğu etkiler, eninde sonunda insan üzerinde bir olgunlaşma süreci oluşturacaktır.

Ancak tüm bu olumsuz görüntülerine rağmen, bu etkenler altında ezilip kalan insanlar, her türlü **"Dayanışmayı", "Yardımlaşmayı", Paylaşmayı",** şefkati, teselli vermeyi, sevgiyi, hoşgörüyü, acıları, ıstırapları, varları, yokları bölüşmeyi daha iyi öğrenirler.

Zaman içinde bu gelişen duygular başkalarını anlamanın, yaşamlarını "**Paylaşma"**nın gerçekliliğini ve gereksinimini, ardından da büyük bir insanlık duygusunu aşılar.

Biz insanların sorunları, genellikle bedensel boyutta ortaya çıkan ve ardından egosal saplantılara, onun ardından da olur, olmaz gereksinimlere dönüşür. Beslenme, giyim,

eş, aile, arkadaş, zenginlik, güç ve saire…

Tüm bunların arayışı içinde iken, insancıl duyguların farkına varmamak, her türlü sevginin, şefkatin, anlayışın, **"Paylaşım"**ın, **"Yardımlaşma"**nın, **"Dayanışma"**nın yokluğunu görmemek, onun açlığını dindirme uğraşını duyumsamamak, işin en acı tarafıdır.

Bir acıyı "**Paylaşırken**", bir düşüne el uzatıp, **"Yardımda"** bulunurken, en önemli şey, o anı, içinde yaşanan olayları beraberce yakından algılamak ve içtenlikli bir şekilde duyumsamaktır.

Bu vasıflara sahip, sevgiyle ve böyle duygularla dolu bir insanda, karşısındaki insanın hüznü kendi üzüntüsü, böyle bir **"Dayanışma"** içine girdiği insanın neşesi kendi tebessümüdür.

Yalnız bize hayran olanlarla bir **"Dayanışma", "Paylaşma"** ve **"Yardımlaşma"**a içine girmek, onlara özen gösterip, sevgi beslemek aslında bencilce bir arzu, beklenti ve tutsaklıklarımızın yaşamımıza ağırlıklarını koymasıdır.

Biz insanların aslında ne kadar güçsüz ve hatta ne kadar zavallı olduğumuzu artık anlamak durumundayız.

Hepimiz ama hepimiz ister maddesel yönden olsun, ister moral yönden olsan karşılıklı olarak mutlaka bir **"Dayanışma", "Paylaşma"** ve **"Yardımlaşma"** duygularını yaşama gereksinimi içinde oluruz.

Halbuki bizler, olduğumuzu zannettiğimiz, bildiğimize inandırıldığımız, sahip olduğumuza ısrar ettiğimiz, yaptıklarımızı hayal ettiğimiz boş ve yapay şeylerle, hep kendi-

mizi kandırma ve hatta kendimizi aldatma peşinde koşuşturup duruyoruz.

Bizler, bu tavırlarımızda ısrar ettiğimiz sürece gerçekten acınacak durumdayız demektir. İşte bu noktada varoluşumuzun gerçeğine yansıyan insancıl duygularla bezenmiş **Şahane Armoniyi** keşfetme şansımız; öncelikle tutsağı durumuna girdiğimiz, kep kendi tatmini peşinde koşan egomuz ile özel olarak bilek güreşine tutuşup, onu alt etmekten geçer.

Evet, çoğumuza göre "**Ego**"muz diye bildiğimiz şey, hep kayırmalarla ve ona tanıdığımız önceliklerle ön planda tuttuğumuz "**Ben**"dir. Onunla öyle bir sarmaş dolaş ve halvet olmuşuz ki; esas "**Kim**"liğimizle sarmalanmış olan "**Özben**"imiz bir hayal olmaktan ileri gitmemektedir.

Burada önemli olan, içimizde puslar içinde kalmış olan esas insancıl duygularımızı büyük bir dikkat, sevgi ve özenle aramak, bulmak, araştırmak, incelemek ve yaşamımızın en özenli yerine yerleştirmektir.

Bir çoğumuz aslında özümüzde sahip olduğumuz **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** duygularının gereksinimi ve gerekliliğinden habersiz bir şekilde, ardına kapılıp takılıp sürüklendiğimiz, bir takım ömür törpülerinin kendi yaşamımızı, varoluşumuzu, gerçeğimizi dahi tehlikeli bir boyuta taşıdığımızın farkına bile varmıyoruz.

Hepimiz, ama hepimiz, yaratılışı gereği ayrıcalıklı birer varlık, tam anlamı ile bir insan olduğumuzu, sahip olduğumuz kafa kağıdımızı göstererek kanıtlamak yönüne girmek-

tense, bunu yaşam şeklimizle, örnekliğimizle, karşılıksız sunduğumuz **"Paylaşım"**ımızla, **"Dayanışma"**mızla, **"Yardımlaşma"**mızla kanıtlamak durumundayız.

Birbirlerini tüm olduğugibilikleri ile, ciddi, pazarlıksız, çıkarsız, art düşüncesiz, egosal baskılardan uzak böyle insanlar arasında, ne hesap, ne beklenti ve ne de bir egosal baskı yer alır.

Bu insanlar için "**Yardımlaşma**", "**Paylaşma**", "**Dayanışma**" çok basit ve çok doğal bir olaydır.

Dertleri, acıları, ıstırapları, hüzünleri "**Paylaşma**"sını bilmek çok özel bir yaşam tarzıdır. İşin güzel tarafı, öyle bir yaşam tarzı içinde olan taraflar, tüm yaptıklarını büyük bir doğallık içinde hemen unutmayı, unutmasa bile önemsememeyi alışkanlık haline getirirler.

Ne "**Yardım**" eden mağrur, ne "**Paylaşan**" ezik, ne de **"Dayanışma"** içinde olan üstünlük iddiasındadır.

Bu sanki karşılıklı bir yarışmadır. Ancak en güzel tarafı asla kazananı ya da kaybedeni olmayan bir **"İnsan gibi insan olma"** yarışı olmasıdır...

Ayrıca büyük bir renklilik ve coşku dolu bir güzel ortam…

Tümüyle yaşayan, büyük bir güven duygusu…

Böyle bir ayrıcalıklı bir **"Dayanışma"** ortamında insanlar, "**Yardımlaşma**", "**Paylaşma**" ve karşılıklı anlama yönüyle birbirlerinin adeta kulu olurlar. Bu anlayış, zaman içinde gelişip çok doğal bir hal, içten gelen bir davranış haline gelir.

Bunları samimi bir coşkuyla, yoğun bir huzur içinde yaparlar. Tüm bu uyumluluk görüntüleri, asla onların birbirlerinin kölesi oldukları anlamına da gelmez.

Zaten bu **"Dayanışma"** ortamında, rica ile emir, arzu ile beklenti, umut ile temenni bir karşıtlık sergilemez. Tüm bunlar, böyle bir **"Dayanışma"** olgusu içinde olanlar için olsa olsa birer vesiledir.

Bizler kimseyi korkutarak, kendimizden uzak tutarak, olanları, olmayanları gözlerimizde büyüterek bir yere varamayız. Ama, insanlarla, toplumla bir **"Dayanışma"** içine girerek her yere varabiliriz.

İnsanın yaşam felsefesinde, **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın, "**Paylaşma**"nın var oluşu her zaman huzurun, mutluluğun, yokluğu ise; acıların, ıstırapların ve her türlü açmazların kaynağı olur.

Şefkat, sevgi, anlayış, hoşgörü duyguları tarafından her türlü zulümden, her türlü baskılardan, çıkar hesaplarından arındırılmış bir **"Dayanışma", "Paylaşma", "Yardımlaşma"** duygusu, herhangi bir geçici hevesten, yapmacık bir heyecan gösterisinden çok daha güçlü, yüce, dolu dolu bir insancıl duygu ve sevinç kaynağıdır.

Bu duygular içinde kendini insanlık adına, insan olma adına, **Yaradan**'ı tarafından ayrıcalıklı bir varlık olarak bu dünyaya gönderilmiş olması adına, kendini insanların mutluluğa erişmesi için böyle duygulara adamış bir insanın, bundan sonra toplumu, ya da çevresini bir değerlendirmeye tabi tutması için, artık ne göze, ne de ışığa gereksi-

nimi kalmıştır.

Böyle bir insanın ruhuna yansıyan özenli görüntüler, gönül kapısının aralığından kendiliğinden ışır ve etrafa nurlar saçar.

En güzel ve en güçlü duygular, böyle bir **"Dayanışma"** duygusunun ardından oluşan bu yüce duygulardır.

Bu duygular, hem **"Dayanışan",** hem **"Paylaşan"** ve hem de **"Yardımlaşan"** insanlar için daha güzel günler, daha renkli dünyalar, daha uyumlu bir yaşam ve yapılan görevin hazzı içinde eriyen bir hareketliliktir.

Ne kendini, ne de kendinden başkasını zora sokmayan, gönlünce bir akış içine giren bu yüce duygular**,** insan olma gerçeğinin ve ayrıcalığının ta kendisidir. Üzerinde yaşadığımız bu dünya, ancak böyle yüce duygularla daha yaşanır ve yaşatılır hale gelir.

Biz insanlar hep birbirimizi sevme, birbirimizle **"Dayanışma"** içinde olma zorunluluğundayız. Bunun için, çevremizle uyum ve **"Paylaşım"** yolunu seçmemiz gerekir. Böylece içten gelen bir **"Yardımlaşma"** duygusu ile umut yolunu açmak noktasına ereriz.

Böyle yüce duygularla bezenmiş insanlarda, yarınlara olan inanç yolunu seçmek, güven duymak, güzellik ve iyilik yolunu belirlemek her iki tarafın da görevidir artık...

Gerçekten o zaman sihirli bir değnek değmiş gibi, her şey değişecek, tüm çevremiz ve insanlık renklenecektir.

Doğaldır ki bunları ya da aksini seçmek bir bireysel tercih sorunudur. Ancak unutmamak gerekir ki, bu yüce

duygular, bu kararınızın ardında da, yine kendi gizemini ve olağanüstülüğünü koruyacaktır.

Yaşamımızın bize yükümlediği bu sorumlulukları gönüllüce üstlenecek olursak, gerek kendimize, gerekse bizim bir **"Dayanışma"** içine girdiklerimize biçeceğimiz pay, artık bir cezalandırma değil, insan olma ayrıcalığını doya doya, duya duya yaşamak olacaktır.

Etrafınıza şöyle bir göz attığımızda görürüz ki; **"Ağaçlar meyvelerini, tarlalar ürünlerini hep hayatlarını devam ettirmek için vermektedirler. Peki ya biz insanlar ne yaparız?"**

İnsan olmanın, bu dünyaya insan olarak gelmenin ayrıcalıklarını; insanın özünden gelen üstünlüğüyle ürettiği bir **"Paylaşım",** bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma"** içine girmek konusunda neden bu kadar çekingen, bu kadar hasis hareket ediyor, neden bütün bunlara bu kadar mesafeli kalıyoruz?

Bizlere düşen, kendimizi bir ağacın meyvesinden, bir tahılın başağından aşağı görmekten ya da umursamamaktan kaçmak ve yüce duygularımızı bir an evvel hayata geçirmektir.

Biz insanlar hep karşımızdakinin, o insanın, bu insanın, şu insanın bize hangi konularda ve hangi ortamlarda ne gibi çıkarlar sağlayacağı ya da yararlı olacağı ile ilgilenir dururuz.

İnsanoğlu, nedense hep madde dünyasına, zenginliğe, güce, hırsa, egosal dürtülere ve dünyevi değerlerle sahiplenmeye odaklanmıştır.

Bu sebepledir ki çoğu insanlar kendi aralarında bir **"Dayanışma"** gereğinin, bir "**Yardımlaşma**" gereksiniminin, bir "**Paylaşma**" erdeminin varlığından dahi habersizdir.

Hele hele bu duyguların bir insan olma yükümlülüğü olduğunu ne görmüş, ne duymuş ne de bunun gereğine inanmıştır.

Bugünkü madde ve güç dünyasının kıskacına girmiş insanoğlu, artık kendi iç dünyasının, içsel zenginliğinin, **"Sevgi Dünyası"**nın farkında bile olmadan, duyularının, duygularının düşüncelerinin peşine takılmış, yapay bir dünya içinde yer alma ısrarındadır.

Hepimizin görevi bu nitelik ve özelliklerin farkına varmak ve onları hayatımızın gerçeğine kendi doğallığıyla yansıtmaktır. Bu da kaynağını ayırımsız bir insan sevgisinden alan bir duyuş olayıdır.

Ancak ister bilgisizliğimizden, ister yeteri kadar aydınlatılmamış olmamızdan olsun bu insancıl duygu arayışını hep dışsal dünyada, karşıtlıklarda, çelişkilerde, saplantı haline gelmiş yönlendirmelerde ve koşullandırmalarda aramaktayız. Ancak ne yazıktır ki, bu aramalar da, bulmamalarla noktalanmaktadır.

Böyle bir durumda; **"Hepimiz, cahilliğimizle masum, olur olmaz eylemlerimizle suçlu bir görüntü veririz."**

Burada yapılacak olan şey, etrafı iyice gözlemleyerek araştırmak, anlamak ve bu şekilde dışsal etkilerin oluşturduğu tutsaklıklardan kurtulmak için özel bir çaba göstermek olmalıdır.

Aksi halde, gerek masum, gerekse suçluluk görüntülerimizi hayal gücüyle besler ve karşımızdakilerle, toplumla bir iletişim içine giremeyiz.

İşte bu açmazların zincirlerini kırmak, bir yerde **"Dayanışma Dünyası**"nı keşfetmek ve **"Gönlümüzün Aynasında Yansımak"**tır.

Siz siz olun ve sahip olduklarınızla, içinizdeki gizde saklı duran içsel potansiyelinizle bir bütünlük oluşturun ki tüm çevrenizi, dünyamızı ve hatta evreni sevgiyle, anlayışla kucaklayabilesiniz.

Çünkü böyle bir ortam içinde yeşerecek olan bu olumlu düşünceleriniz, duygularınız ve eylemleriniz, sizi riyasız, ön yargısız, şefkatli, hoşgörülü bir insancıl **"Dayanışma Dünyası"**na mutlaka yansıtacaktır.

O halde ben diyorum ki;

"İnsanlar arasındaki ilişkiler, dayanışmalar, yardımlaşmalar devamlı bir çatışma, hırs, hınç ortamından çıkıp, neden sevgi dolu bir seçenekler ortaklığı olmasın?"

İnsanlar arasında bir **"Dayanışma"** gereğinden habersiz ve uzak kalmış, hınç ve intikam duyguları kolaylıkla kamçılanabilen insanlar, zaman içinde öyle bir noktaya gelirler ki; başkalarını tedirgin etmekten, onların huzurunu kaçırmaktan adeta zevk duymaya başlarlar.

Bu tip insanların çevreleri maddesel anlamda varlıklı, hiçbir şeyleri eksik olmayan birçok kimselerle dolu olabilir.

Ancak bir insancıl **"Dayanışma"** duygusundan yoksun bu insanlar kendilerini geliştirip, bu açmazlarını aşma-

dıkça, böyle bir ilkellikle sarmalanmış duygularını, hareketlerini, eylemlerini olumluya çevirmeleri asla mümkün olmaz.

Doğaldır ki, böyle bir toplumda böyle bireyler çoğunlukta olunca o toplumda huzursuzluk ve güvensizlik artar.

Yok **"Dayanışma"** imiş, yok **"Yardımlaşma"** imiş, yok **"Paylaşma"** imiş gibi kendi dar görüşlü bakış açılarından güzel bir insancıl yansıma beklemek pek olası değildir.

Bu da karşılıklı sevgi duygusunun, anlayışının ve en önemlisi tüm insancıl duyguların iflas ettiğini gösterir.

Bu noktada artık **"Aynalar"** dahi görüntü vermez olur. Oysa ki, birbirlerine destek olan, birbirlerini seven, sayan ve birbirleriyle bir **"Dayanışma"** içinde bulunan insanların, birey olarak da, toplum olarak da huzurlu, mutlu olmaları için hiçbir engel yoktur.

İnsanlar arasındaki **"Dayanışma"** duygusu, bireyin, öncelikle kendisiyle olmak üzere, herkesle uyum ve anlayış içinde bulunmasıdır.

Zaten, insanlar, çevre ile hatta evren ile bir **"Dayanışma-Paylaşma-Yardımlaşma"** duyguları ile donanmış oldukları sürece, **"Evrenin Ayrıcalıklı Çocukları"** sıfatlarını hak ettiler demektir.

Hayatın en büyük açmazlarından biri de yakınlarımıza, uzaklarımıza, çevremize, her hangi bir konuda bizi aşanlara bazı **"Paylaşımlar"** sunma yerine, duyduğumuz kıskançlıktır.

Kıskançlık, insanlar arsındaki **"Dayanışma"**, **"Yardımlaşma"** duygularının en büyük yok edicisidir.

Kıskançlık, sırf **"Neden bende yok"** diye değil, **"Başkasında neden var?"** diye her türlü **"Dayanışma"**yı, her güzel şeyi, her olumluluğu, her faydalı girişimi, her varlığı, her gücü, her zenginliği, ona sahip olmayınca tahrip etme düşüncesinde ve girişiminde olmaktır.

Bizler bunu da o kadar büyük bir hırs ve hınç ile yaparız ki, ya hepsinin sahibi, ya yönlendiricisi olarak, ya da her yeri ve her şeyi yok etmedikçe huzura eremeyeceğimizin bilinciyle ısrarcı olmakta dayatırız.

Hatta bunlar yetmez, bu kıskançlık duygularımızla, karşımızdakinin neşesini, huzurunu, gülümseyişini, sevilmesini, saygı duyulmasını dahi çekemez ve bunları karartma çabasına gireriz.

O kadar ki, **karşımızdakinin yüreğine elimizi daldırıp, orada bulunan bu duyguları söküp atmak** için çareler bile ararız.

Her zaman ve her yerde başarılı insanları yerle bir etmeye çalışan, olumlu hizmetlerini baltalamaya kalkan, dürüst, saygın ve namuslu bireyleri çamurlara bulayanlar, hep bu açmazlarının tutsağı olmuş, egosal görüntüler sergileyen bu kıskanç insanlardır.

Zaman zaman o kadar ileri giderler ki, filiz vermiş bir ağacın yalnız filizini koparmanın değil, ağacın köküne kibrit suyu dökmenin peşinde koşmayı kendilerince bir rahat-

lama şartı olarak görürler.

İşin en ilginç ve acı tarafı, tüm bunları yaparken, bu insanların kendilerine özel bir haz dalgası içine girmeleri ve bu arada dillerinden **"Dayanışma"**nın faziletinden, "**Yardımlaşma**"nın asaletinden, "**Paylaşma**"nın erdeminden başka söz de çıkmamasıdır.

Bunlar hep kendi açmazları içinde yaşayan, kendilerinden başkalarına tahammülü olmayan, insancıl duygulardan yoksun zavallı insanlardır.

Bugünkü dünyamızda maalesef, şiddeti ve şiddet içeren olayları, oluşumları eylemleri çekici bulan, hatta kişiliklerıyle özdeşleştiren ve kendi açmazları içinde sıkışmış kalmış birçok insan bulunmaktadır.

Bu insanlar itiraf etmeseler dahi, kendilerini ya güçsüz, aldatılmış, haksızlıklara uğramış ve bir türlü anlaşılamayan bireyler olarak hissederler ya da en azından kendilerini içinde yaşadıkları topluma ve çevrelerine böyle sunarlar. Ancak bu arada, her vesile ile yapay insancıl duygular sergileme iddiasından da geri kalmazlar

Halbuki, bu tip insanları iyi yönlendirmelerle, iyi örneklemelerle, bu olumsuz duygularından uzaklaştırmak mümkün olabilir. Tüm şiddet ve karşıtlık duygularını, bir insancıl **"Dayanışma"** ortamının huzuru ve yumuşaklığı içinde, yaşamlarından söküp atma şansını yakalayabilirler.

Bunun için yapacağımız olan yegane ve olumlu şey, kendimizi böyle yapay ve sahte kalıpların dışına taşmak ve

hayatımızı adeta körelten tüm tutsaklıklardan, kendimizi azat etmektir.

"Bir insanın gerçek zenginliği, onun bu dünyada yaptığı iyiliklerdir."

(HZ.MUHAMMED (s.a.v))

"ZENGİNLİKLERİNİ, GÜÇLERİNİ SERGİLEYİP ÜZERİMİZDE EGEMENLİK KURMAYA KALKANLAR…"

"Muhtaç birine yardım için, neden aranmaz."
Hanri Benazus

Her insanın günlük yaşamı bir eylemler silsilesidir. Bu durum bizler istesek de istemesek de hep böyle olur ve bundan sonra da hep böyle olacaktır.

Bu eylemleri, çevremizi, toplumu, bizden başkalarını dışlayarak, insanlar arası **"Dayanışma"** olgularından kaçarak, yalnız kendimiz için, egomuza hizmet için, yaptığımız sürece, büyük ve tehlikeli birikimler oluştururuz.

Ardından gün gelir, büyük bir içsel ve toplumsal patlamayla önce kendimize ve ardından da çevremize zarar vermeye başlarız.

Eğer eylemlerimizden başkalarına olumlu bir paylar çıkarırsak, **"Paylaşım"**lar içinde olursak, başkaları yararına "**Yardımlaşma**"lar içine girersek, işte o zaman içimiz ve çev-

remiz huzur ve mutlulukla dolar.

Doğaldır ki bu yaptıklarımızı bir caka satar edasıyla, bir gösteri havasıyla, bir **"Dayanışma"** kandırmacası ile, bir **"Yardımlaşma"** aldatmacayla kamufle etmedikçe…

Çünkü insanoğlu kendini aldatmaya, kandırmaya çok yatkındır. Çıkarcı düşünce yapısı, aslında sevgisizlik, güvensizlik, anlaşmazlık ortamını aşmanın en büyük engelidir.

Artık hepimizin, eksiksiz bir insancıl **"Dayanışma"** içinde bu dünyanın tamamen kötü olmadığını anlamanın, her zaman ve her yerde; bizleri sevgi ve anlayışla benimseyecek insanların, daima bu sevgiye dayalı bir şefkatin bulunabileceğini bilmesinin, anlamasının zamanı gelmiş geçmiştir bile…

Bize güven duyan, karşılık beklemeksizin "**Paylaşma**"sını, **"Yardımlaşma"**sını, **"Dayanışma"**sını, gönülden yaşamımıza **"Katma"**sını bilen insanların çevremizi ve gönlümüzü doldurması çok güzel…

Bu inanış çok yüce bir duygudur. Bu duygu aslında insan varoluşun içsel, sihirli ve **"Gizemli Sesleniş"**idir…

Bu noktada insan büyük bir farkındalık ve olağanüstülük içinde tam bir karşılıklı duyum demeti halindedir. Artık egosunun onu okşayıcı hareket ve tavırlarını değil görmek, farkına dahi varmaz.

O insan artık, tüm dünya ile hiçbir ayırıma tabi tutmaksızın tüm insanlarla kendisinin bir bütünlük içinde tek olmanın tadına varmaktadır. Servetinin, gücünün var ya da

yok oluşu, bu karşılık beklemeyen **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** duyguları karşısında anlamını tamamı ile yitirmiştir.

Evet, artık o insan belki zengin değildir, güçlü değildir, hükümran değildir, ancak dünyasal ölçütlerle tartılan, değerlendirilen, alınan, satılan şeylerin varlığı da, manası da onun sahip olduğu bu yüce duygular karşısında tüm değerlerini yitirmiştir.

Böyle doyumsuz insancıl duygularla sarmalanmış olan insan, asla yoksul değildir de; çünkü, her zaman için karşılıksız bol bol, kana kana verme gücüne ve yeteneğine sahiptir. İşte bu insancıl duygular, artık hiçbir yaşamsal tutsaklık tanımaz, olan tutsaklıklarının da zincirlerini koparmış, atmıştır.

Bu olağanüstülükleri yaşamak için, doğuştan yüklenilip gelinen nitelikler kadar, samimi ve içtenlikli bir istek içinde olmak da önemlidir.

Hedef ile yol, ışık ile hayat, davranış ile inanç, sen ile ben duyguları, birer ayrıcalık oluşturmadıkları sürece, bir tohumun hayata geçişi gibi patır patır patlayacak ve çevresini iyimser bir ortama çevirecektir.

Bu insancıl duyguların belki bir görünür, sezinlenir bir maddi varlığı, gücü yoktur, ancak, kabul etmek durumundayız ki, aynı zamanda dünyanın en büyük hazinelerine sahiptirler.

Yaşamları boyunca hep, savaş peşinde koşanlar, barıştan yana tavır koymayanlar, anlaşmazlıklar, ayaklanmalar,

isyanlar, çatışmalar çıkarmaya çalışanlar, düzene baş kaldıranlar, kavgadan yana taraf olanlar, etraflarına hep hınç, kin, nefret ve kötülük tohumları serpenler, sebepli, sebepsiz her türlü iğrençliği yapanlar; hayatın tutsaklığını yaşayanlar; insanlıktan, **"Dayanışma"**dan, insancıl ilişkilerden, yarınlarından ümidini tamamıyla kesmiş, sevgiyi hiç tanımamış, hiç kimseyi sevmemiş, kendini de sevdirememiş, **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** nedir bilmeyen zavallılardır.

İhtiras ve hınç duygusu, birbirlerine sürten iki taş gibidirler. Eninde, sonunda hangisi daha sertçe, diğerini mutlaka aşındıracaktır. Halbuki, insanlar arsındaki **"Yardımlaşma", "Dayanışma"** duygusu her türlü kötülüğün, her türlü bağımlılığın, her türlü tutsaklığın törpüsüdür.

Doğaldır ki, bizler, bu yabanlaşmış tutkularımızın esaretine girmeden, eylemlerimizden her zaman için olumlu bir sonuç aramak ve beklemek durumundayız.

Hiçbir şey beklemeyenin, alacağı sonuç da **"Hiçbir şey"** olur. Bugünün dünyasında bilinmeyen ve art düşünceli güçlerle mücadele edebilecek tek silah insan sevgisi ve karşılıklı **"Dayanışma"** gücüdür.

Hepimiz, büyük bir çaba içinde dünyamızı, her geçen gün artan bir şekilde kemirmekte olan bütün pisliklerden, kötülüklerden, vahşetten, acımasızlıklardan kurtarmak için, **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın, **"Paylaşma"**nın ön plana çıktığı, merhametin, şefkatin, hoşgörünün, anlayışın üstün geldiği, her türlü baskıyı, tutsaklığın zulmü kovduğu,

nefretin, hasedin, hıncın, kinin yerlerini, coşkulu bir sevgiye bıraktığı bir dünya kurma çabası içine girmek zorunluluğundayız.

Bu gayretin içinde olmak, bu gaye uğrunda çaba sarf etmek, insan olmanın, bu dünyaya **"insan"** olarak gelmenin bize yüklediği kutsal bir görevdir.

Kendimizi, devamlı bir şekilde yaşamın tüm güzelliklerinden, coşkularından, olumluluklarından adeta soyutluyoruz. Hep kendimizi ön planda tutma iddiası ve ısrarı ile, bırakın başkaları ile bir **"Dayanışma"** içine girmeyi, neredeyse kendimize karşı adeta savaş veriyoruz.

Neden, taşıdığımızı bir türlü sorgulayamadığımız yapay kişiliğimizi terk edip, gerçek kimliğimizle buluşmaktan ürküyoruz?

Bir ömür boyu, anlayıştan, sevgiden, hoşgörüden nasibini almamış olan insanlar; kişiliği, toplumdaki yeri, zenginliği, gücü ne olursa olsun, yaşamın gerçek güzelliklerinden yana hep kayıp içinde olan insanlardır.

Bu tip insanların yaşamında görsel kazançları dışında, başka getirileri yoktur. Hayatları hep kayıplarla sarmalanmıştır.

Şunu bilmek durumundayız ki, bugünlerinin üstünlüklerini, **zenginliklerini, güçlerini sergileyip üzerimizde egemenlik kurmaya kalkanlar,** yarın belki de bir diğerinin, ayakları altında ezilecek ve yok olabileceklerdir.

Bugünkü, **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan yoksun, sevgiden, şefkatten, hoşgörüden, anlayıştan uzak bir

şekilde geçen yaşamımızda, herkesin elinde bir kırbaç, önüne katabildiğini gütme derdinde…

Ta ki bir başkalarınca, o kırbacın kendi yüzünde acımasızca şaklatıldığını görünceye kadar…

Dikkat edecek olursak görürüz ki, dünyevîliğin kıskacı içinde, hep ısrarlı bir gereksinim iddiası ve olur olmaz isteklerini, kendini tükettiği hazlarını yine kendi özlerinde tüketebilenler dahi, tüm bunları bir doğallık içinde yaşamış olmaktan pek de rahatsız değil…

Böyle bir **"Dayanışma"** ruhundan uzak ısrarlı arzulara ve hatta hazlara tutsaklığımızı sürdürecek olursak, hiçbir zaman **"Sevgi, Şefkat Dolu Dünya"**nın kapısından içeri adım atamayız.

Böylece, mutluluk da, huzur da, anlayış da, hoşgörü de bir hayal olmaktan ileri gidemeyecektir.

Hep üstünlüklerin öne çıkarıldığı, kabullenmelerin ve zorunlulukların ön plana çıktığı ortamda insanlar arasında hiçbir **"Dayanışma"** duygusu yeşermez. Oldurulma ısrarına girişilirse, ortaya yapay gösteriş **"Dayanışma"**ları, **"Yardımlaşma"**ları, **"Paylaşım"**ları çıkar.

Siz siz olun, acılarınızı, huzurunuzu, sevinçlerinizi, başarılarınızı, yenilgilerinizi, hüznünüzü ve hatta hayallerinizi bile, bir **"Dayanışma"** duygusu içinde herkesle paylaşın.

Böylece, mutluluğun sırrına ermiş olursunuz. Çünkü **"Dayanışma"** böyle tam bir özgürlükçü ortamda, hem huzurun, hem olumluluğun, hem de mutluluğun kurucusu ve koruyucusu olur.

Bugünün insanı her geçen gün insancıl ve moral değerlerin yozlaşması için adeta çaba sarf eden, kendini hep ters düşünce akımlarına bırakan, yalnız maddeye, güce dayalı yapı ve değerlerle ilgilenen bir zavallı kişiliği oynamaktadır.

Aslında hepimiz birbirimizin öğretmeni, öğrencisi, eseri ve hatta yansıtıcısıyız. Aynı zamanda da birbirimize sınırlılıklar koyan, birbirimize yük olan hatta birbirimizin yükünü taşıyanız.

Bu sebepledir ki; çoğu zaman çıkmaza girer, günahlar işler, bazen de sebebini dahi anlamadan acılar çeker, çektiririz. Bu durum insanlar arsındaki iletişimin, anlayışın, "**Dayanışma**" isteğinin noksanlığından kaynaklanır.

Bu sevgisizlik, iletişimsizlik, anlayışsızlık ortamında, bir yığın sınırlılıkla çevrilmiş, ne yapacağını bilemeyen, anlamayan bizler, aradan bir süre geçtikten sonra bunlardan aldığımız hazlar ya da acılarlardan bıkar, kaçar, yorumlar ve yavaş yavaş yeni arayışlara geçeriz.

Bu arayışlar, tüm dışsal etkilerin boşluğunu anlayıp, insanlar arasında bir iletişim, bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma"** gereksinimini hissettiğimiz ana kadar devam eder ve sonunda, o **"Kutsal Birliktelik"**in varlığını keşfetme ayrıcalığı noktasına geliriz.

Artık yapmamız gereken, bunların gereklerini yerine getirmek, kendimizi kendimize adeta tapındırarak, coşkuların ve duyguların özgürlüklerine kavuşmasına yardım etmek ve kendi varlığımızı "**Dayanışma**" içinde olduğumuz

insanların varlığında yansımasını bulmak olacaktır.

İşte bu noktadan sonra insanlar arasındaki gerçek "**Dayanışma**"nın, **"Yardımlaşma"**nın, **Paylaşma"**nın hazzı **"Bir"** oluşun, **"Biz"** oluşun büyük ödülü olacaktır.

Böylece, bu duyguların veri gücüne dayanarak, kendimize adeta yeni canlar katacak bir noktaya ulaşacağız.

Yoksa bir takım yıkıcı düşüncelerle, sınırlılıklarla, olumsuzluklarla, ayırımlarla takınacağımız, bireysellikle sınırlanmış bir yalnızlığın, terkedilmişliğin acısı içinde kendimizi tüketmek durumunda kalacağız demektir.

İşte o zaman, çok bilinmeyenli denklem çözülecek; **"Benim Senden", "Senin Benden"** farkımız olmadığını görecek ve **"Dayanışmanın Gizleri"**ne inanmak durumunda kalacaksınız.

İşte böyle duygular içinde, her birimiz, diğerimiz kadar yalnız, terk edilmez ve diğer yönüyle, ayrıcalıklı **"Bir"** olmanın onuru içinde, **"Bir"**likteliğimizin en güzel görüntülerini sergilemiş olacaktır.

Aksi haldde, her türlü insancıl duygulardan yoksun, **"Dayanışma"**nın gizlerinden habersiz, kendi yarattığımız yapaylıkların, tutsaklıkların ve koyduğumuz sınırlılıkların baskısı altında; korkulan, iteklenen, kah sevinen, kah üzülen, ancak her ne şekilde olursa olsun, yaşam savaşı veren ve fakat kendini bir türlü tanıyamayan, geçmişimizden, anılarımızdan yansıyan bir ucube, olur çıkarız.

Halbuki hepimiz, önümüze konulan ve sınırlılıkları oluşturan bu neredeyse ananeleşmiş şartlandırmaları aşacak

güce sahibiz.

"İnsan hayatında sözcükler, duyguları şekillendirmek için vardır. Ancak duygular olmadıkça, sözcüklerin hiçbir manası da kalmaz."

Güven duygusunu geliştiren; çevremizle, toplumla bir uyum ve **"Dayanışma"** içinde olma umudu ve insanlar arasındaki **"Yardımlaşma"** olgusudur.

Bunları oluşturmak, pembe ve sihirli bir dünya yaratmak, huzur dolu bir ortam içinde yaşamak, insanların her zaman için kusurlu olabileceğini, hatalı hareket edebileceğini peşinen kabullenmekten geçer.

O halde, madem ki kusursuz insan yoktur, gelin hep beraber, işin idealine doğru, daha güçlü bir adım atalım ve insanları kusurlarıyla hatalarıyla oldukları gibi sevmesini öğrenelim ve böylece tam bir **"Dayanışma"** içine girelim.

İşte özlenen bir toplum, bir insanlık için, üzerimizden atılması gereken korkularından arınmış, sevgi tohumcukları ile donanmış bir dünya…

Ancak unutmayalım ki, böyle insancıl duygular ancak çok büyük bir çaba, çok büyük bir kararlılık, çok büyük bir gayretle oluşabilecek duygulardır.

İnsan yaşamının amacı, hayatı daha da kolaylaştırıcı olması yönüyle maddeyi, varlığı, gücü kullanmak olabilir. Ancak bu, hiçbir zaman, ayaklara zincir vuran bir tutsaklık haline dönüşmek değildir.

İnsanlar arası bir **"Dayanışma"** duygusundan uzak, sevgisiz ruhsuz, duygusuz, doyumsuz ve yüreksiz bir yaşama

körü körüne sarılmaktansa, tüm acılara, ıstıraplara, açmazlara son verme savaşına girmek, daha insancıl ilişkiler içine girmek, **"Dayanışma"**nın, **"Paylaşma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın hazzına ermek, çok daha anlamlı ve gerçekçi olacaktır.

Yalnız maddeye, paraya, güce dayalı, her türlü insancıl duygulardan, sevgiden, moral güçten ve arınmış düşüncelerden yoksun çabaların toplamı, yalnızlığa itilmişlik, terk edilmişlik, dışlanılmışlık ve sevgisizlik dünyasına ömür boyu mahkûm olmakla sonuçlanacaktır.

Şunu unutmamak gerekir ki;

"**Bizler bu dünyada hep maddi güçlerin yazdığı, yüzeysel bir masalın okuyucuları, dinleyicileri ve hatta kahramanlarıyız. Bunun dışında bir şey olmayı da, bir şey yapmayı da pek beceremiyoruz.**"

İnsanoğlu öyle bir yapay ve güdümlü bir hale geldi ki, varsa da, yoksa da tek hedefi daha fazla madde, daha fazla mal/mülk, daha fazla para, daha fazla güç...

Ayrıca, onu daha üst konumlara yükseltecek, daha güçlü kılacak, daha şişkin bir cüzdanla, bol sıfırlı banka dekontları ile şartlanmış, yatak odasını dahi neredeyse bilgisayara bağlamış, tümüyle bir makine ritmiyle çalışan, kendisinden başka herkesin yoğura yoğura yeni baştan şekillendirmeğe çalıştığı bir robot halini almış sanki…

Maddeye tutsak düşmüş, duygudan ve sevgiden yoksun, insan/toplum ilişkilerinden habersiz bir makinenin, belki karnı tok, ancak bu dünyaya geliş sebebini dahi bilme bilincinde olmayan ve fark edemediği büyük bir sevgi açlığı

ve **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** bilincinden uzak bir makine dişlisi sanki…

Her türlü insancıl sevgiden ve ilişkilerinden yoksun bir ortamda, sıradan, basit bir konfor peşinde koşarak yüzeysel, maddesel ve yapay mutluluklar arasında avunmak, nefes tüketmek, son yüzyılın olağanüstü zaaflarından biri olsa gerek…

Eğer bizler, gün gelir de; maddenin, gücün esaretinden kurtulur, bağımlılıklarımızı karşılıklı olarak bir **"Dayanışma"** ve sevgi yolu ile törpüler ya da en azından onları bir doyum noktasına getirirsek, kısa bir süre sonra, tutsaklıkların özgürlüğe, şartlandırmaların hoşgörüye, madde ve güç bağımlığının da, bir "**Paylaşıma"** dönüştüğünü görürüz.

İşte, korku, endişe, üzüntü, öfke, hoşgörüsüzlük ve madde tutsaklığının en etkili ilacı olan, insanlar arsındaki bu **"Dayanışma"** duygusu, bu noktadan itibaren sonsuz etkinliğini göstermeye başlar.

O halde ya davranışlarımızı insancıl ilişkilere ve sevgiye yönettireceğiz, ya da egosal ve dışsal güdümlenmelere gösterdiğimiz boyun eğmeleri ve kabullenmeleri, bir tepkiye dönüştüreceğiz.

Bunun dışında izlenebilecek bir üçüncü yol yoktur. İnsanın yapısı gereği her yaptığı, her verdiği; bir madde, bir çıkar, bir güç beklentisi içindir. Tüm hayatı karşılıklı bir pazarlık ve alış-veriş havası içinde geçer.

Evet, hepimiz belki, kimi insanlara, yakınlarımıza,

uzaklarımıza, çevremize madde vereceğiz, ancak vereceğimiz küçücük bir dilim ekmeğe, bir eskice giysiye; mutlaka içten gelen saf ve pürüzsüz bir insancıl sevginin yansıdığı tebessümümüzü katık etmemiz kaydı ile…

Böylece bu tip bir **"verme"** duygusu ile yalnız açlığı, yalnız çıplaklığı, yalnız yoksulluğu değil, aynı zamanda mutsuzlukları da yenmiş ve böylece gerçek **"İnsan Olma Ayrıcalığı"** ne doğru gerçekçi bir adım atmış oluruz.

Hiçbir zaman unutmamamız gerekir ki, maddenin, paranın, gücün katı kuralları, **"Benim"**ci tavırlarından sıyrılmakla, ortaya çıkardığınız böyle bir ortamda, isteseniz de, istemeseniz de, her türlü insancıl duygularla bezenmiş olan **"Dayanışma – Paylaşma – Yardımlaşma"** duyguları, ayrılmaz üçlü gibi olurlar.

Bu noktaya vardıktan sonra ısrarcı dahi olsanız, bunları ayırmaya artık gücünüz yetmez.

Çoğu insan, geçmişi silip süpüren, geleceğe de gözdağı veren ger türlü insancıl duygudan, sevgiden, şefkatten, hoşgörüden, merhametten yoksun, maddeyle, parayla, güçle sarmalanmış baskılar altında, açmazların denizlerinde yelken savurur durur.

Ve yine bizler; bu oluşumlara, bu uygulamalara, bu yorumlara bu maddeye dayalı güç gösterilerine ve baskılarına karşı koruyacak bir başka gücün olamayacağı savı ile de tümden siner kalırız.

Asıl özümüzün, **"Dayanışma"**dan, sevgiden, merhametten, şefkatten kaynaklanan gücünü, artık anlamak, bil-

mek ve eyleme geçirmek zamanının geldiğini acaba kaçımız fark edebiliriz?

Halbuki esas özümüzün bu olağanüstü gücü ve kaynağı, bizleri bu açmazlardan sıyırmaya ve doyuma giden yolda göstereceğimiz çabada rehberlik etmeye hep hazırdır.

Ama ne yazıktır ki, biz insanlar, kendi maddesel gereksinimlerimizin ve hatta sahiplenme dürtülerimizin karşılanmasında, "**Daha**"cılık ısrarlarında hiçbir sınır tanımaz durumdayızdır.

Herkes, kendi içinde oluşturduğu bu maddesel, çıkarcı ve **"Benim"**ci alışkanlık ve tutkusunun kıblesine doğru dönmüş, büyük bir aldırmazlık ve bilinçsizlik içinde, at gözlükleriyle yalnız kendi çıkarlarının doyumsuzluğu peşinde…

Bir türlü karşılaşamadığı manevi değerlerinin, insancıl duyguların dışında, yapay, maddeci, anlayıştan, sevgiden, şefkatten, merhametten ve **"Dayanışma"** duygularından yoksun bir dünya içerisinde kendini bir bencillik akışına bırakmış, gidiyor…

Hep yapay ve hep sahte doyumlar, hırslar, hınçlar ve sözde hazlar peşinde koşuşturmakta…

Peki, bizler dışımıza yansıyıp duran bu maddeci, çıkarcı ve hatta sömürücü görüntümüzü, yaşantımızı, alışkanlığımızı, tutsaklığımızı değiştirme gücüne neler yaparak erebileceğiz?

Olumsuzlukların ve açmazların altında, huzur veren bir insancıl **"Dayanışma Dünyamız"**ı acaba görebilecek, du-

yumsayabilecek, algılayabilecek miyiz? Yoksa, işin kolayına kaçıp, bencilliğimizin ısrarları peşinde koşturup kendimizi mi tüketeceğiz?...

Yoksa yoksa kendimizi arayıp bulacağız, **"Dayanışacağız", "Yardımlaşacağız", "Paylaşacağız"** ve **"Daha Güzel ve Yaşanır Bir Dünya"** oluşturacağız diye geldiğimiz bu dünyada, bir türlü ulaşamadığımız ya da ulaşmak istemediğimiz bu insancıl duygulardan habersiz bir şekilde, esas gerçek **"Ben"**i burada unutup, yüklendiğimiz yapay, hırslı, hınçlı kişiliğimizle ne yaptığımızı dahi bilmeden mi göçeceğiz?

"Bir mum diğer bir mumu tutuşturmakla, ışığından bir şey kaybetmez."

Mevlâna

"BİREYSEL BENCİLLİĞİN BASKILARINDAN ARINMIŞ BİR YAŞAM FELSEFESİ…"

"Nasıl olsa gün gelecek her şeyinizi vereceksiniz. İyisi mi bugünden vermeğe başlayın."

Hanri Benazus

Biz insanlar aslında hep, **"Olmadığımız Şey Olduğumuz"** ısrarı içindeyiz. Bu sebepledir ki, **"Olduğumuz Şey Olduğumuzu"**da inkar etme peşinde koşuşturup duruyoruz.

Bu sebepledir ki, bizler, çıkarcı **"Benim"**ci tüm maddesel, çevresel ve toplumsal etkilerden uzak bir tavır içine girmedikçe; kendi insancıl özümüzün farkına bile varma şansımız kalmayacak, demektir.

Şunu unutmamamız gerekir ki;

"**Bu dünya üzerinde kazanılan paranın getirdiği korkulardan değil, paranın kazandığı, satın aldığı insanların korkusundan sakınmak gerekir.**"

Bu dünya üzerinde, madde, para ve güç ısrarı, hep sevgisizlik sebebi olmuşlardır. İnsan bunların esareti altında, doğadan kaynaklanan özünü, insancıl duygularını, esas kimliğini yaşayamaz hale gelmiştir.

Bunlar belki de bir yerde bir rahatsızlığın, yapay bir mutluluğun nedeni olma durumunda da kalmış olabilirler. Ancak kaynağında sevgisizlik olan, hiçbir oluşum, huzurun ve mutluluğun alternatifi olamaz.

Çünkü; **"Rahatlık ve kolaylık mutluluk değildir."**

Şunu iyice bilelim ki; maddesel yönden paylaşılacak bir şey yokken, arkadaş olmak, "**Dayanışma**", "**Yardımlaşma**" nutukları atmak çok kolaydır. Ancak en güzel şey olmayanların "**Paylaşılabilme**" üstünlüğüdür.

Bu "**Paylaşım**", insanın yüreğinden doğar ve insancıl duygularla dolu denizlerine doğru yelken açar.

Eğer insanlarla, toplumla bir **"Dayanışma"** içinde iseniz, **seviyor-seviliyorsanız,** asla yoksul biri değilsiniz, aç değilsiniz, terkedilmiş, iteklenmiş, yalnız değilsiniz.

Çünkü sizler artık **"İnsanlık Dünyası"**nın uçsuz, bucaksız ufuklarına, enginlerine ermişsiniz demektir…

Yalnız kuru sözcüklerle **"Dayanışma", Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve sevgi gösterilerinde bulunmak en büyük aldatmacadır.

O halde yalnız dudaklarınızla, yalnız gırtlağınızla değil, gözlerinizle, tavırlarınızla, yüreğinizle çevrenize, insanlara ve hatta insanlığa yansıyın ve dolu dolu sevginizi veriniz.

Unutmayın ki;**"Evren, maddeyi kullanan ruhun öyküsüdür."**

Her canlı, sözde kendisine gerekli gördüğü şeyi elde etme peşinde koşar. Bir fare çöplükte kendi gereksinimlerini aramakta, kuş böceği, kurt kuzuyu, aslan ceylanı kovalamakta, böcek çiçeği adeta sömürmekte…

Bu arada insan **"Bencilliğine"** tutsak bir madde, güç ve çıkar sarmalı içinde, kokuşmuşluklar arasından, birbirinin beline basarak çökertmek gibi ısrarlı davranışlar içinde…

Ardından da, artık **"Buldum", "Bu benim", "Kimseye Kaptırmam"** çığlıkları atarak adeta **"Benciliğinin"** yansımaları peşinde koşan bir yaşamı sürdürme iddiasında…

Ama dikkat edin, sakın ola ki; **"Bu benimdir", "Artık Buldum", "Kimseye kaptırmam", "O halde Doyuma Ulaşıyorum"** dediklerinizi, gerçekte çevremizdekilerin, ezdiklerimizin, yoksulluğa ittiklerimizin, insan gibi yaşama hakkını elinden aldığımız bireylerin kaybettikleri yada elinden zorla aldıklarımız olmasın…

Şöyle etrafınıza bir göz atın, göreceksiniz, bu bencillik, bu çıkarcılık, bu hırs, bu hınç bizleri ve tüm toplumu bir salgın hastalık gibi gün be gün sarmalamaya devam etmekte…

Adına **"insan"** dediğimiz bu dünyaya geliş ve gönderiliş sebeplerini bilen, gizemlerini çözenler, bu pisliklerin, bu acımasızlıkların dayanılmaz acıları altında adeta iki büklüm, kendilerini bir çıkar yol aramakla meşgul…

Genelde dış etkenler insanın kişiliğinde çok güçlü

"Ben"ler ve ardından onların bir yansıması olarak **"Bencillikler"**ini oluştururlar. Hatta bu yapay **"Ben"**ler gün gelir daha güçsüz kalmış **"Ben"**lere üstünlük sağlamaya ve onları bastı altına almaya kalkışırlar.

Kabul ederiz ki; bu çatışmalar, ardından, olanca aykırılıkları da beraberlerinde getirirler.

Bu noktada insan, hep olumsuz, abartılı, acabalı, ürkek, korku dolu ve **"Bencil"**ce davranır. Tüm bu açmazlar da, bir yerde insancıl duygularla dolu iç sessizliğimizin celladı olup çıkarlar.

Ancak asıl güç, asıl **"Efendi"** olan insancıl ve sevgi dolu kimliğimiz ortaya çıkınca da, bunlar teker teker ortadan kalkmaya başlarlar. Fırtınalar durur, tayfunlar diner, kasırgalar söner.

Her yer tüm **"Bencillik"**lerden uzak sakin, huzurlu insancıl uygulamalar ve **"Dayanışma"**larla dolu bir ortama kavuşur. İşte bundan sonra insan, artık yaptığı bu büyük keşfin keyfini sürmeye başlar.

Ama ne yazıktır ki, bizler **"Dayanışma", "Paylaşma", "Yardımlaşma"** duygularını, bir insanlık görevi olarak yapmaktan çok, bencilce bir davranışla kendimizi sevdirme, saydırma çabası içine girerek ve hatta kimi çıkar hesapları içine girerek uygulamaya çalışırız.

Bu tip insanlarda, öncelik, **bencillik** dürtülerinin ortaya çıkardığı bu değer biçilme, beğenilme ve sevilme beklentisindedir.

Bu sebepledir ki, bunu sağlamak için toplum içinde

maddeden yana varlıklı, güçten yana üstün olmaları gereğini bir ön şart olarak görürler. Sanki maddenin, gücün, beğeninin fazlalığı, **"İnsan Olma Ayrıcalığının"** dışında bir rütbe sağlayacakmış gibi...

Dünya tüm aynılığına rağmen her bir çift göz, her akıl, her anlayış, her sezinleyiş tarafından ayrı ayrı algılanır.

Ancak bencilliklerden sıyrılmış sevgi, merhamet, şefkat ve anlayışla donanmış apayrı karakterlerdeki insanlara, bir **"Dayanışma"** ruhu ve duygu birlikteliğiyle hareket etme alışkanlığı da aşılar.

Böyle insanlar arasındaki karakterlerindeki ayrılıklar, ayrıcalıklar, yetişme tarzlarındaki aykırılıklar; insanın aynı insancıl duygu potasında erimesine mani değildir.

İnsancıl bir **"Dayanışma"**nın hakim olduğu toplumlarda her türlü bencillikler, insanın duygu dünyasındaki en alt seviyelerine inerler.

Eğer, **"Dayanışma"**yı bir nevi benciliklerin karşılıklı doyurulması olarak algılıyorsanız, bu düşüncenizde kendi değer ölçütleriniz içinde belki de haklı görünebilirsiniz.

Kabul etmemiz gerekir ki, bunlara dense dense, **"Paylaşma", Dayanışma", "Yardımlaşma"** değil, bir takım bağımlılıkların ve tutsaklıkların doyumu da denebilir.

İster adına **"Dayanışma",** ister **"Yardımlaşma",** ister **"Paylaşma"** densin, bu duyguların hiçbirisi, düşünce ürünü bir eylem değildir. Böyle bir uygulama insanın içinde akışa geçmiş bir gizemli insancıl haldir.

Yalnız size özgüdür ve dışsal hiçbir güç veya eylemle

harekete geçirilemez.

Şunu asla unutmamak gerekir ki,

"İnsanlar arasındaki dayanışma duygusu, bireysel bencilliğin baskılarından arınmış bir yaşam felsefesidir."

Bizler hep, "**ben**" merkezli olarak bu dünyanın tam ortasındayız.

Kimi zaman bir yoksulu savunurken ya da **"Yardımlaşırken",** zenginlerin düşmanlığını üzerinize çekebiliriz.

Ezilen, horlanan insanların yanında olmamız, bir **"Dayanışma"** içine girmemiz, onları korumaya kalkmamız, bir iletişim içine girmemiz, birçok insanın yıldırımlarının üzerimize odaklanmasının sebebi olabiliriz.

Doğruları, güzellikleri ararken, bir **"Paylaşım"** ruhu ile onların çekiciliği peşinde koşarken; yaşamlarını çıkara, yalana ve yapaylıklara yönlendirenler size saldırma durumuna girebilirler.

Tüm insancıl duygular, varlığın da, yokluğun da çok ötesinde, ta içimizde ve her zaman özbenlik merkezlidir. Yani bir maddesel dünyanın değil, bir duygu ve coşku dünyasının ürünüdür.

Asla unutmayalım ki;

"**İnsancıl Dayanışma, bir gerekliliktir, yoksa bencilce bir sahiplenme duygusu değil."**

Diğer taraftan, **"Doğuşu itibarıyla insan, en aciz, en yoksul ve en muhtaç durumda olan varlıktır."**

Ancak bunları aştıktan sonra da, kendisinde oluşan,

tüm coşkularının, tüm duyularının içinde, kendisini başkalarının yorumunda prangaya vurup tutsaklığını yaşama peşindedir de.

Bilgisizliğimizden, kültürsüzlüğümüzden ve her türlü düşünce tutsaklıklarımızdan utanmamız gerekirken, sırf kendimizi tatmin etmek, kendi haklılığımızı göstermek için cehaleti körükleyip duruyoruz.

Tam bir **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** yoksunluğu gibi görünen bu durumda, peşin hükümlerin, cehaletin baskı ve yönlendirmelerine kendimizi teslim ediyoruz.

Bugün üzerinde yaşadığımız bu dünyada, bilgisizliğin ve cehaletin sinsi karanlığıyla savaşan, vuruşan ve çabalayan kimi insanlar, artık sonuçsuz bir çatışmanın içinde olduklarını anladıklarından hepsi sinmiş ve azınlıkta..

Sinmemiş olanlar bile, seslerini yükseltmekten, bir atılım, bir **"Dayanışma"** içinde görünmekten kaçınmakta…

Çoğunluk ise, değil böyle bir **"Dayanışma"**nın, kendi varoluşlarının farkında bile değiller.

O kadar ki, neredeyse kim olduklarından habersiz, düşüncelerinin, egolarının, tek yönlü yorumlamalarının, katı madde dünyasının tutsak yansımaları peşinde, yaptıkları her işten bir ödül, bir bedel bekleyen, çevrelerine, topluma en küçük faydaları dokunmayan öbek öbek insanlar çevremizi doldurmuş.

Yine bu insanlar boş yere bocalamalarının ırgatlığını yapma peşinde koşuşturup durmaktalar.

Sormak gerekir; bilginin, insan olma ayrıcalığının, olumlu düşüncenin yerine softalığı oturtanlar aynaya baktıklarında gördüklerinin sözde kendileri olduğundan emin olabiliyorlar mı?

Unutmamak gerekir ki;

"**İnsanın esas kimliği düşüncelerin izdüşümünde değil, insanlar arasındaki "Dayanışma" ruhunun hamurunda şekillenmektedir."**

Bir "**Dayanışma"** içinde bulunan insanların dünyasında hiç kimse, bir diğerinin yaşamına, kararlarına, uygulamalarına bağımlı değildir. Herkes, kendi bireysel dünyasından coşan gerçek duygularının gücünü, potansiyelini, etkinliğini, özgürlüğünü yaşar.

Her ne kadar dünyanın içinde bulunduğu bu **"Dayanışma, Yardımlaşma ve Paylaşma Açlığı"**nda, her birimiz ayrı ayrı rol alıyor ya da en azından şikâyetçi oluyorsak da, hiçbirimiz bu durumun getirdiklerini aynı şekilde yaşama durumunda kalamayız.

Doğaldır ki, hepimiz gerek "**Dayanışma**"yı, gerekse "**Paylaşma**"yı ve gerekse de **"Yardımlaşma"**yı algılama ve teraziye vurma kıstasını farklı yaşarız.

Ancak, hiç birimiz böyle bir anlayış tarzı ve güvensizlik duygusu içinde, bu dünyanın olumsuzluklarla, açmazlarla dolu ortamından da, kendimizi kolay kolay soyutlayamayız.

Birbirlerine büyük içten bir **"Dayanışma"** duygusuyla bağlanmış insanlar arasında **"Yardımlaşma"** da**, "Paylaşma"**

da adeta bir alışkanlık, bir sıradanlık, bir doğal yaşam şekli olarak algılanır hale gelir.

Bu durumda birbirlerini çok daha iyi anlayan, daha iyi algılayan daha iyi tahammül eden, adeta birbirlerini birbirlerinde yaşayan insanların sayısı gün geçtikçe çoğalmaya başlar.

İşte bu andan itibaren **"Dayanışma"** duygusu bir nevi takdir, saygı ve şefkat duygusuna dönüştüğünü görürüz. Ondan sonra ortaya öyle bir yaşam kitabı, öyle bir alfabe çıkar ki, onu herkes okuyabilir.

Böylece insanın yaşamı, karşılıklı **"Dayanışma"** duygusuyla güçlenir, **"Yardımlaşma"** gerekliliği renklenir ve **"Paylaşma"** erdemliliği ile daha anlamlı, daha zenginleşmiş hale gelir.

Bu güzelliklere doğru yol alan insanlar; artık ne istediklerini, ne istemediklerini bilen, yönü, hedefi belli, şuurlu ve cana yakın bir toplumu oluşturma çabası içine girmişşerdir demektir.

İnsanlara karşılıklı olarak güven aşılayan **"Dayanışma – Yardımlaşma – Paylaşma"** duyguları artık, insan yaşamın şaşmaz bir kılavuz gemisi ve şaşmayan pusulası olurlar.

Böyle bir duygunun sergilendiği her yerde, her zaman mutlaka bir güven duygusu, bir insancıl yansıma, bir iyimserlik, bir hoşgörü ortamı vardır.

Bu noktada insan, alışageldiği sıradan aynalardaki görüntüsünden sıyrılıp, sanki biraz da Tanrılaşmaktadır.

Bir **Dayanışma"** içine girmediğiniz, her türlü "**Yardım-**

laşma"lardan, "Dayanışma"lardan kaçındığınız, sevgimizi vermediğiniz, güven duygusunu aşılamadığımız, bu kutsal güçlerden uzak bıraktığımız insanlar, kendilerini her zaman büyük bir yalnızlık içinde bulurlar.

Bu durum, bir yerde, hayattan kaçışı da beraberinde getirir. Ardından da istesek de istemesek de, birbirlerine küskün, birbirlerine güvensiz, birbirlerine yabancılaşmış, birbirlerini anlamayan ya da anlamak istemeyen toplumları, birbirlerinden uzak insanları barındıran toplulukları meydana getirir.

Bugünün toplumu, devamlı birbirlerini anlamama, tanımama, kabul etmeme ısrarı ile, bizleri büyük bir güvensizlik içinde tutup, bir yapay "Dayanışma" safsatası ile hep yönlendirme, bize egemen olma, bizi koşullandırma, duygularımıza dahi adeta ipotek koyma peşindedir.

Ancak unutmayalım ki, gerçekçi ve samimi bir "Dayanışma" duygusuna, üzülmemize, ağlamamıza, sevmemize, güven duymamıza, umutlarımıza, mutluluklarımıza, huzurumuza, olurlarımıza, olmazlarımıza, hatta hayallerimize; baskı yapan yine o toplumdur.

Halbuki herkes, kendisi için tüm varlıkların en iyisi, en olağanüstüsü, en yeterlisi ve en değerlisidir.

Doğaldır ki, oluşturduğumuz bu güvensizlik ortamından, tutsaklıklarımızdan, saplantılarımızdan sıyrılarak gerçek öz kimliğinizin ve her türlü insancıl duygularımızın özgürlüğüne doğru yol almak bize kalmış bir kararlılık uygulaması olacaktır.

Yaşamımız süresince tutsaklığını yaşadığımız alışkanlıkların her türlüsü, insanlar arasındaki **"Dayanışma"** duygusunu kısıtlayan bir engeldir. Ancak her türlü insancıl duygu alışkanlıkları bunların tek istisnasıdır.

Eğer, insanları sevmeyi, **"Dayanışma"** içinde olmayı bir alışkanlık haline getirecek olursanız, o zaman alışkanlıkların en güzeline ermiş olursunuz. İşte o zaman, sanki yeniden doğmuş gibi olacaksınız.

"İnsanların gülüşünü, sevincini, mutluluğunu, gözyaşını, acısını, ıstırabını, mutsuzluğunu paylaşın. Bu paylaşımı da alışkanlık haline gönüllüce getirin. Göreceksiniz ki yardımlaşma, paylaşma, dayanışma; şefkat, hoşgörü, iyi niyet ve merhametten oluşan katmanlarıyla kendisini gösterecektir."

Bizler, hep kötünün iyiyi yargıladığı, kendinde bu hakkı gördüğü bir ortamda, sözde tarafsız kalma iddiasıyla devamlı kaçağı oynama peşinde koşuşturuyoruz. Adeta gözlerimiz kapalı, karanlıklara kılıç sallamakla meşgulüz.

Neden her şeyi, herkesi, her olayı yorumlarken asla şaşmayan insan olma ayrıcalığının terazisini kullanmayı düşünmekten dahi kaçıyoruz?

Gerçi, bizi büyütürlerken hep "**Biz**"e karşıt büyütmüşler.

Kendimizi hep önümüze sürdükleri aynalarda görmek ve bellemek durumunda bırakıldık.

Halbuki, **"Yaşamın en güzel aynası, insanın bir bütünleşme gereksinimi ve "Dayanışma" duygusunu yansıtan içsel aynadır."**

Siz siz olun ve **"Dayanışma"**yı, **"Yardımlaşma"**yı, "**Paylaşma**"yı ayırt etmeksizin uygulayabileceğiniz bir alışkanlık haline getirmeye çalışınız.

Eğer; **İnsanlar arasında, sevgi varsa, saygı varsa, bir insancıl duygu pırıltısı varsa, her zaman karşılıklı bir anlayış platformu var demektir."**

"Başa kakılan bir iyilik daima hakaret yerini tutar."

Racine

"İNSAN OLMANIN HUZURUNA ERMEK VE MÜKEMMELİ OLUŞTURMAK..."

"Tekrar tekrar yapılması gerekecek yardım asla yardım değildir."

Hanri Benazus

"Dayanışma" duygusuna ve onun uygulamasına giden yol küçücük bir ilk adımla başlar. Çekinmeyin ve ilk adımı atan siz olun.

Ülkeleri belki güç kullanarak elde edebilirsiniz. Ancak insanları yalnızca "Dayanışma – Yardımlaşma ve Paylaşma" duygularını hiçbir ön yargıya kapılmaksızın uygulamakla fethedebilirsiniz.

Hatta fethetmek ne kelime, fethedildiğinizi görürsünüz.

İnsanlarla az ya da çok, gücünüz yettiğince bir "Dayanışma" içine giriniz. Bunu devamlı bir alışkanlık haline getiriniz.

İster maddesel, ister içsel boyutta olsun verirken, **"Yardımlaşırken", "Dayanışırken" "Paylaşırken"** bir karşılık bekleme ilkelliğine ve düşüncesine kapılmayın.

Varsın böyle bir **"Paylaşma"** içine girdiğiniz insan, bunu anlamasın, siz yine önyargısız ve bir alışkanlık güdüsü içinde, kısıtlamasız bir şekilde paylaşmaya devam ediniz.

İnsan bir kere, büyük bir kararlılık içinde **"Ben tüm insanlarla bir Dayanışma içinde olmak istiyorum"** derse, bunun ardından yaşamının derin bir şekilde etkilendiğini görecektir.

İşte o zaman, bütün bedensel ve düşünsel alışkanlıklarımız, duygularımız, isteklerimiz, korkularımız, programlarımızı, bağımlılıklarımız ve kararlarımız hepsi kökten bir değişime uğrayacaklardır.

Çünkü maddenin, gücün, şartlanmaların ve alışkanlıkların oluşturduğu yapay kişilikli **"Biz",** artık böyle bir **"Dayanışma"**nın olumlu, hoş ve yumuşak ortamı içinde gerçeğine kavuşma ayrıcalığına ereceğiz. Burada içtenliğimiz en büyük rehberimiz olacaktır.

Bu bir yerde bireyin özüne dönmesi, kendisiyle buluşması ve en güzeli insan olma ayrıcalığının sonsuz potansiyelini eksiksiz olarak içimize koyan **"Kutsal Gücün"** algılanmasıdır.

Biz insanlar için, tüm kötü alışkanlıklardan, egosal dürtülerden, maddesel tutsaklıklardan sıyrılıp insancıl bir dünyayı keşfetmek yeterli ve varılması gereken son nokta

olarak da görülmemelidir.

Aslında böyle bir keşfin en güzel tarafı, her günün doğuşu ile birlikte, bu **"Dayanışma"** kalıplarımızın ve sınırlarının aşama aşama genişlediğini algılamamızdır.

"Dayanışma" duygusu, her insanın içinde az ya da çok uç vermiş olarak hep vardır. Ancak, bunları günlük yaşama yansıtmak, ayrıcalıklı bir yaşam tarzı, bir yaşam felsefesidir.

İnsanlar arasında **"Dayanışma"** duygusu, dünya üzerindeki en güçlü **"Manyetik Güç"** ve ayırım gözetmeyen bir çekim alanıdır.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" insan olmanın huzuruna ermek, gerçeğe varmak ve mükemmeli oluşturmaktır.

Onun içindir ki, böyle bir duyguyu su yüzüne çıkarmak ve bu alışkanlığı vermek, doğal bir zorunluluk ve insan olma gereğidir ve asla unutmayalım ki, böyle bir uygulamaya geçiş, hiçbir zaman bir pazarlık, bir araştırma, bir sınama konusu değildir.

Bu tamamıyla bir gönülden duyma ve kabullenmedir.

Sözde; yoksul insanlar, fakir insanlar için açıkça, ilanlarla, duyurularla toplanan paralar velev ki gerçekten yoksullar için harcanacak da olsa, bunların harcanmasında ortaya bir yığın onur kırıcı, aşağılayıcı, küçük düşürücü uygulamalarını da beraberinde getirecektir.

Böyle bir yardımı, ister bir kabullenilircilikle, ister bir zorunlulukla alan bir insanda, her zaman için ruhsal, psikolojik bir çöküntü görüntüsü görmek ya da en azından

kendisini borçlu sayması gibi hiçbir zaman ödeyemeyeceği bir yükün altına girme gibi bir ezintilik sergilemeleri ile hep karşılaşırız.

Ve ne yazıktır ki, bu tip sözde bir "**Yardım**" girişimi, **"Yardım"** alana böyle bir eziklik vermekten başka bir şeye yaramadığı gibi, olsa olsa yalnız o **"Yardım"**ı yapanlara bir üstünlük gösterisi sağlar.

Hem de öyle bir üstünlük ki, perde arkasında her türlü çıkarlarının uç verdiği bir üstünlük...

Hepimiz, "**Dayanışma**"nın, "**Yardımlaşma**"nın, "**Paylaşma**"nın, sevginin, güzelliklerin, olumlulukların, gerçeklerin; bir takım yalanlar ve beyin yıkamalarla bizlerden saklandığı bir **"Kurgu Dünyası**"nı yaşıyoruz.

Bugünkü dünyada neredeyse herkes, birbiriyle çatışmalar, didişmeler ve büyük açmazlar içinde yaşamakta.

Peki, bu açmazlar**,** bu kavgalar, bu didişmeler, bu gürültüler, patırdılar, darılmalar, ayrılıklar neden oluyor? Bunların olumsuzluk ortamları nereden kaynaklanıyor, hiç düşündünüz mü?

Eşler, çocuklar, tüm aile bireyleri, arkadaşlar ve toplumun tüm fertleri arasındaki bu kopuklukların sebebi nedir?

Evet, tüm bunlara bakıyor ve anlıyorum ki galiba; **"Bizler bu güzelim dünyaya, bize onu yaratıp sunan "Yüce Güce" pek layık kullar gibi hareket etmiyor ya da edemiyoruz**", diyesim geliyor.

Bizler bu dünyaya hiç gelemeyebilir, ya da gönderilemeyebilirdik. Belki de o zaman, tüm bu duygulardan ve

uygulamalardan uzak kalmak bize bir bedel olarak kesilebilirdi.

Ama, bu dünyaya gönderilme ayrıcalığını yaşadığımıza göre, bu açmazlar, olumsuzluklar, sevgisizlik, **"Dayanışma"**dan uzak bir ortam içinde bu dünya üzerinde var olan güzellikleri bir cennet haline getirmek yerine cehenneme çevirmek bize verilmiş bir hak olarak değil, olsa olsa bir ceza olarak algılanmalıdır.

Peki, hepimiz bu şahane varoluşumuz itibarıyla ve fakat tüm açmazlarımızla, her türlü insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularından uzak adeta bir **"Zebaniler"** ortamı haline getirdiğimiz bu dünyaya karşı bize düşen görevleri hakkıyla yapıyor muyuz?

Bu dünyada kısıtlı bir misafirlik, bir geçicilik içinde olduğumuzu neden anlamak istemiyoruz?

Sanki öte aleme göçerken bu dünyayı beraberimizde sırtlayıp götürecekmişiz gibi, bu hırs, bu hınç, bu sahiplenme ısrarı, bu kıskançlık, bu üstünlük sağlama ısrarımız niye?

Tüm bu açmazlarımızla, kapıldığımız bu **"Dayanışma"** duygusundan uzak ortamından sıyrılıp, gerçekleri görme zamanı hala gelmedi mi?

Peki, bu bir türlü **"Paylaşma"**dıklarımız, **"Paylaşama"**dıklarımız ne?

Bu dünyada maddeden, güçten, varlıktan yana mutlak bir sahiplilik var mı ki?

Bu dünyadan öte aleme göçerken taşıyabileceklerimiz

olsa olsa, ya açmazlarımızın, hiddetimizin, ya da sevgimizin, **"Dayanışma"** duygularımızın ruhumuza yansıyacak olan izleri olacaktır. Doğaldır ki; tercih bizim.

Bizim en büyük açmazımız olan **"Egosal tutsaklık, hırs, hınç, hep zayıflıktan doğar ve sonucunda yine bu zayıflığını sergileyen bizleri boğar."**

Bugün çoğu insan adeta birbirini sevmeme, anlamama, değerlendirmeme, insancıl bir **"Paylaşım"** içinde olmama yarışına girmiş.

İnsanlar birbirlerine hep kin, nefret, hınç, hırs ve kibirle bakıyorlar.

İnsanlar arası bir **"Dayanışma"** gereğini duymamış, böyle bir duyguyu bir türlü tanıyamamış, tadamamış olan bu ve buna benzer insanlar, her nedense hep birbirlerinin üzerine basa basa yürümeye ve birbirlerini boğazlamaya çalışmayı yaşam biçimi olarak benimsemiş.

Bunun sonucu olarak, güzelliklerle, huzurla, mutlulukla, anlayışla öğrenebileceğimiz şeyleri ve özellikle **"Dayanışma - Yardımlaşma - Paylaşma"** duygularını, hep acılarla, ıstıraplarla, korkularla, endişelerle, tedirginliklerle ve tüm açmazlarımızla öğrenmeye kalkıyoruz.

Halbuki; biraz feragat, biraz hoşgörü, biraz "**Yardımlaşma**" biraz "**Dayanışma**" biraz **"Paylaşma"** insan bilmecesinin çözüm anahtarı olacaktır.

Bugün üzerinde yaşadığımız dünyada bir insanı sevmeye, onunla bir **"Dayanışma"** bir **"Yardımlaşma",** bir **"Paylaşma"** içine girmeğe kalktığınızda bir yığın açmazlarla karşı

karşıya kalabilirsiniz.

Kimi zaman da, bir yoksulu savunurken, zenginlerin düşmanlığını üzerinize çekebilirsiniz. Ezilen, horlanan insanların yanında olmanız, onları korumaya kalkmanız, bir **"Dayanışma"** içine girmeniz, kimi insanların şimşeklerini üzerinize çekmenize sebep olabilir.

İnsancıl uygulamaları, **"Yardımlaşma"**ları, **"Dayanışma"**ları, iyileri, doğruları, güzellikleri ararken, onların çekiciliği peşinde koşarken yaşamlarını, varoluş gerekçelerini egolarına, çıkara, yalana ve yapaylıklara yönlendirenler size saldırma durumuna girebilirler.

Zaman gelir böyle durumlar karşısında kalan sizler, genellikle sizi birey ya da toplum olarak yönlendirenlerin baskıya, bencilliğe ve yalana dayalı ahlak anlayışı karşısında, ne yapacağınızı şaşırabilirsiniz.

O zaman insan ya sinip bir kenara çekilecek ya da çatışıp tüm bu açmazların ötesindeki hedefine ulaşacaktır.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duygusu; güzellikler, duyumsama ve iyi düşünce; bilginin ve aklın gelişmesinde öncülük yapabilecek kadar etkin olabilecek birer kıvılcımdır.

Halbuki bugün tüm açmazlar, yalan, dolan, hırsızlık, dolandırıcılık, ahlaksızlık önümüze bir "**Özenirlik**" olarak sunulmaktadır.

Kimi zaman bazı insanların siyaset adına her türlü vurgunculuk, yolsuzluk, iğrençlik ve sömürücülük yapması yaşamımızın adeta bir parçası olmuş…

Dinler bile, sevgiden, anlayıştan, insanlar arası "**Dayanışma**" duygusundan yoksun, bir yığın kendini bilmezin, çıkarcının elinde **Kutsal** görüntülerinden uzaklaştırılarak, her türlü bağnazlığa, fanatizme, egosal tutsaklığa, çıkar ilişkilerine büyük bir süratle kaymakta…

Hatta hatta bu insanlar, **Allah** adına neredeyse **Allah**'ın yerine kendilerini koyarak varlıklarını sürdürme iddiasındalar…

Sevgiden yana, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** ortamının varlığından yana, kendi başına şahane bir amaç olan insanlar, neredeyse sıradan birer araç olmuş çıkmış…

Hiçbir zaman unutmamamız gerekir ki; **"Çözümler ya da sorunlar, cevaplar ya da sorular, iyilikler ya da kötülükler, yaratıcılık ya da yıkıcılık, şefkat ya da nefret, önyargı ya da hoşgörü; ancak bir insancıl sevgi ya da sevgisizlik ikilemi içinde çözülebilir."**

Doğaldır ki, tercih yine yalnız bizim.

Savaşlar, insan kıyımları, korkular, hırslar, hınçlar, hep üstünlük iddiasıyla yapılan yarışmalar, saldırganlıklar, vahşet ve daha nice açmazlar, hep güzellikler, düzen, uyum, barış ve özellikle insanlar arası bir takım yapay, sahte **"Dayanışma"** maskeleri altında sunula gelmekte.

Kimi zaman siyasal ve sosyal pembe hedefler, kimi zaman dinsel yönlendirmeli cennetler, bu katlanmaların ödülü olarak yaşamımıza bedel biçiliyor.

Kısacası, insanlar arası **"Dayanışma"**nın sözde haşmeti

altında sahte cennet hayalleri ve cehennem ürküntülükleri ile insana hükmetme senaryoları her gün yeni baştan yazılıyor.

"Yüce Varlıkça" tüm canlılar içinde büyük bir ayrıcalıkla yalnız **"insan"**a verilmiş olan sevgi, anlayış, hoşgörü potansiyelimizden, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** güdümüzün üstünlüğü, tüm bu açmazları boğmaya bir türlü yetmemekte…

Artık, hepimiz bu açmazlarımızın oluşturduğu tutsaklık ve bağnazlık zincirlerini koparmak ve bir **"Dayanışma"** duygusu içinde özgürlüklerin sonsuzluklarını yakalamak durumundayız.

Halbuki herkes, sözde kendi efendiliğinin, kendi sahipliliğinin, kendi güçlülüğünün, kendi zenginliğinin tadını karşısındaki insanları adeta yok sayarak çıkarma peşinde koşuyor.

Bu ısrar da, ardından hep **"Sen", "Ben", "Benim"** diye bir yarış, bir çatışma ortamı getirmekle meşgul.

Halbuki tüm bu açmazlardan, tüm bu tutsaklıklardan sıyrılıp, büyük bir insancıl duygu demedi olan **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın ve **"Paylaşma"**nın olağanüstü hazzı ile sonsuzluklarına, doyumluluklarına bir yelken açabilsek, dünya başka kimsenin yardımına gerek kalmadan cennete dönüşebilir.

Hele **"Sen-ben", "Senin-Benim"** didişmelerini bir bırakın, göreceksiniz ne bağnazlıklar, ne tutsaklıklar, ne putlar yıkılacaktır.

Bugünün toplumu, hep bizleri yönetme, yönlendirme, bize egemen olma, bizi koşullandırma, düşüncelerimize, duygularımıza neredeyse sahip olma peşinde koşmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, insanlar arasında oluşan **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma",** bir uyumluluklar ortaklığıdır.

Tüm bunlar, kusurların büyük bir hoşgörüyle karşılandığı bir benimsenme olayıdır.

Bu tip duygularda, karşılıklı güven vardır, açıklık vardır, dürüstlük vardır, karşılıksızlık vardır.

"Dayanışma" içinde olduğunuz insanların duygu, anlayış ve düşünce farklılıkları, ayrılıkları değil, pekişmeleri getiren bir dev duygu armonisidir bu…

Burada büyük bir **"Dayanışma"** sergilemesi içinde olanlar, kim iseler, odurlar. Karşısındakini değiştirmeye kalkmayı asla düşünmezler.

Bu arada, gülmemize, ağlamamıza, sevmemize, duygularımıza, mutluluklarımıza, coşkularımıza olurlarımıza, olmazlarımıza, binbir zorluk içinde oluşturduğumuz **"Evrensel Duygular"**a, hep kendilerinden yansımalarla büyük bir katkıda bulunanlar yine onlardır.

Çoğumuz **"Evrenin Kötü Çocuğu"** rolüne o kadar çabuk ısındık ki, ne bir **"Dayanışma"** duygusunu tadımsama, ne bir **"Yardımlaşma"** ayrıcalığını duyumsama ve ne de bir **"Paylaşma"** insancıllığını hayata geçirme, tatma duygularından uzak bir yaşama endekslemiş durumdayız.

Her insan doğuşundan itibaren bir evrensel dinginlik

ve sınırsız bir sevgi potansiyeline sahiptir.

Varoluşta doğrudan, güzelden, saflıktan, anlayıştan yana, her ne varsa, hepsi insanın coşkusal duyguları ile sarmalanmıştır.

Doğaldır ki; tüm bunların içimizden coştuğunu bilmek, anlamak bizim için büyük bir zorunluluktur.

Bir"lik içinde, **"Dayanışma"** içinde olmak, insanları özgürleştirir.

Özgürlük ise her zaman için en büyük **"Bir"**leştiricidir.

"Yardımlaşma" duygusu en yüce duygudur.

İnsanlar arasında bir gönüllü **"Paylaşım"** içinde olmak, onları sevmek**,** onları anlamak, yerine göre bağışlamak, kabullenmek, farklılıkları, aykırılıkları dahi benimsemek, insan olma ayrıcalığının en yüce yanlarıdır.

Eğer bizler, tüm insanlar, bu tip insancıl yaklaşımları, bu görüş ve düşünce tarzını, büyük bir anlayış içinde, tüm insanlara ve hatta evrene yayabilme uğraşısına girersek, bugünün bu irin kokan dünyası için, artık güçlü umut ışıkları görmeye başladık demektir.

Bu vasıfları bir olağanüstülük olarak görmek yanlıştır. Çünkü bizlerin en doğal halleri ve kendi aynamızdan yansımalarımızdır.

Ne kadar **"Paylaşımcı",** ne kadar **"Dayanışmacı",** ne kadar **"Yardımsever"** olabiliyorsanız, o kadar insancıl duygularla dolu, insan olma sorumluluğuna sahip bir insan olursunuz.

Ancak, sakın ola ki, bunları yapıyorum diye, aslında bir bedel tahsili peşinde koşup, ısrarla o bedeli alma durumunda olmayın.

Çünkü o zaman yaptığınız, bir insancıl uygulama değil, çıkarınız peşinde koşmak, art düşünce ile hareket etmek ve bencilliğinizi tatmin etmek olur.

Zaten bu dünyada, bu toplum içinde, üstün bir birey olmanız, akıllı olmanız, zeki olmanız, zengin ve güçlü olmanız, size bir ayrıcalık sağlamaz.

Gerçekten hak ettiğiniz yeri almak istiyorsanız, acımasız değil, insancıl duygularla sarmalanmış bir birey olarak topluma yansıyın.

İyisi mi, "**Bırakın bu insancıl duyguların kasesi, hep sizden dolsun, sizden taşsın.**"

"Dostuna da düşmanına da yardım et. Çünkü o zaman, dostunla daha yakın dost, Düşmanınla da dost olursun."

Cledbul

"GERÇEK PAYLAŞIMCI DÜNYANIN TEMELLERİNİN ATILMASI…"

"Paylaşın, ne olursa olsun paylaşın. Acılarınızı, sevinçlerinizi, başarılarınızı, yenilgilerinizi, hüznünüzü, hayallerinizi. Mutluluğun sırrına böylece erersiniz."

Hanri Benazus

Siz siz olun, kendinizi egonuzun diktasından kurtarın.

İnsanlar arasında **"Dayanışma"**, evrensel iyi niyetle donatılmış, her yeri, her şeyi ve her bireyi kapsayan bir mükemmelliktir.

Burada öncelik "**yapma**"da değil, "**olma**"dadır. Burada "**alma**" değil, kısıntısız bir "**verme**" gücü vardır.

Ben diyorum ki;

"İçinizdeki insancıl dünyanızın kandilini bir an önce yakın ki etrafınız iyice aydınlansın."

Ve yine hiçbir zaman unutmayalım ki;

"Hiçbir kimse, kendi başına tam ve mükemmel olamaz. Bu fiziksel beden dünyası için de böyledir, ruh dünyası için de…"

İnsanlar arası bir **"Dayanışma"** içine geçişte, arkadaş olmak, tanış olmak, bilinir olmak belki öncelikli bir faktör olabilir. Ancak bunların hiçbirisi öncelikli bir şart değildir.

Çünkü, **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** duyguları, kendi başına kutsal bir insancıl coşku halidir.

İnsanın yaşamındaki en büyük cömertlik "**Paylaşma**"yı bilmekle başlar. "**Paylaşma**" duygusu, insanın doğasında hep vardır.

"Paylaşma", aynı zamanda, her türlü zorluğu yenme konusunda katkıda bulunmak, her zaman ve her yerde kendi varlığımızı karşımızdakine hissettirmek ve ona yanında olduğumuzu bilmesini hatırlatmaktır.

Evren bile bu güzel "**Paylaşım**"ların getirdiği, her zaman eylem halinde bulunan, bir tapınma içindedir.

Bu durumu anlamak için, varoluşunuza, varoluşunuzun dünyaya yaptığı yansımaya ve bunların özünüzdeki **"Kutsal Gücüne"** içtenlikli bir şekilde bir göz atmanız yetecektir.

Istırap bile, dikkat çekmeye bir çağrı olduğu halde, aslında bir sevgi, bir **"Dayanışma, Yardımlaşma ve Paylaşma"**ya yönelme hareketidir.

Bu da, birlikte acı çekmenin, birlikte ıstırap çekmenin, birlikte algılamanın, duyumsamanın, doyumsamanın ve insanı, **"insan"** yapan duyguların "**Paylaşım**"ından doğar.

Böyle bir **"Paylaşım"** içinde olmak, sıradan bir "**Ben**" ve "**Sen**" arasında ilişki kurmak değildir. Bu, "**Ben**" ile "**Sen**"in, varoluşlarının kökeninde, birbirleri ile ilişkili olduklarını anlamaktır.

"Dayanışma" duygusu, insanı insan yapan evrensel bir duygu birliği ve bir yaşam **"Paylaşımı"**dır.

Böyle bir durumda insan, başkalarının duygularını "**Paylaşmak**"la kalmayıp, "**Paylaştığımız**" bu duyguları, büyük bir gönüllülükle kabullenmek ve onlara katlanabilmektedir.

Yani bir yerde insan olma ayrıcalığı, bireyin kendini yenebilme üstünlüğünün, bu **"Paylaşımlar Dünyası"**ndaki yansımasında görülür…

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

"**Her insan, kendi içinde tüm insanlığı yaşadığını duyumsadığı kadar insandır…**"

İnsancıl duyguların bulunduğu her ortam, sevgiyle, insanca "**Paylaşılan"** her şey, insanın sahiplendiği her olay, kaynağını böyle duygulardan alan her eylem; her zaman olduğundan daha başka, daha cana yakın ve daha huzur ve dinginlik verici görünür.

İnsanlarla bir **"Dayanışma"** içine gireceksek, kendimizi bir "**Yardımlaşma**" gereği içinde bulacaksak, bir **"Paylaşım"** gereksinimi içinde olacaksak, ayırt etmeksizin, kıyaslamalara girmeden, tüm meziyetleri ve kusurları ile, güzellikleri, çirkinlikleri ile artıları, eksileri ile hatta kin ve nefretleri ile onları kucaklamak durumunda olmamız ön şarttır.

Aksine hareket etmek, bu yüce duyguları, bir "**Paylaşım**" konusu olmaktan çıkarıp, bir pazarlık konusu yapmaktır.

"Dayanışma"nın, en güzel ve en güçlü tarafı, bütün ayrıcalıklara, bütün aykırılıklara rağmen, bütünleyici ve "**Paylaşımcı"** tarafıdır.

Bu durumda en ilginç ve güzel olanı, her iki tarafın kendi bireyselliklerini asla kaybetmemiş olmalarıdır.

Bu noktada artık, **"Bir"** olan **"Çoğullar",** birdenbire **"Çoğullaşıveren"** bireyler ortaya çıkmaya başlar.

Bu durumun en güzel olan tarafı, hiçbir zorlamanın, ısrarın, koşullandırmanın, ya da bireylerin kişiliklerinden vazgeçmesi gibi ağır özverilerin olmamasıdır.

İnsanın bu duygularının yücelmesi, çoğalması, **"Paylaşımı";** dolu dizgin sonsuzluğa doğru yol almasıdır.

Böyle güzel "**Paylaşım**"lar içinde yer alan insanoğlu, kendi yaşam süreci içinde **"Bir"**liği de, beraberliği de, insan olmanın gerekliliklerini de, hatta ruhsal birleşmeyi de, beraberinde getirecektir.

Hatta hatta düşüncelerimizde, hareketlerimizde, duygularımızda; **"Bir"**lik, beraberlik ve anlayışı da getirecektir.

İşte insanı insan yapan, insanı olgunlaştıran, insanın diğer varlıklardan farklılığını ortaya çıkaran bu duygular**,** tam manası ile bir **"Gerçek Paylaşımcı Dünya"**nın temellerinin atılması olayıdır.

Ayırımların, farklılıkların, aykırılıkların anlamlarını yi-

tirdikleri yerde, **"Paylaşım Duygusu"**; **"Birlik"**in, **"Bütünlük"**ün yaşama yön vermesinde ve sonunda **"Bir"**leşme yolunda en büyük adımını atmasına ön ayak olur.

Şunu bilmek gerekir ki;

"**Hırslarımızın sonuçlarına takılıp kalmak ve beklemek alışkanlığı, "Paylaşma - Dayanışma - Yardımlaşma"" duygusunun en büyük çıkmazıdır."**

Bu insancıl duygulardan uzak alışkanlıklarımıza son verebildiğimiz oranda, evrensel özgürlüğe, evrensel **"Dayanışma"**ya ve dolayısı ile her türlü **"Paylaşım"** ve "**Yardımlaşma**"duygusunun en yüksek hazzına ereriz.

Bu, insanın direnişe geçmesi değil, bir aşama ve bu aşamayı benimseme ve bilme olayıdır.

Yaşamınızın bu dinamik dengesini bir an evvel kurun ki; huzurun oluşturduğu ortama araladığınız kapıdan girebilesiniz..

"Dayanışma" duygusu**,** karşılıklı olarak kalpleri ısıtan, kişiliğimizi geliştiren, dünyayı daha hoş, iyi ve güzel görmeyi sağlayan bir duygu olması yanında, tüm insanları birbirlerine bağlayabilen, ilişkilendirebilen, **"Bir"**leştirebilen en güçlü harçtır.

Hangi insan, hayatında, kendisini yürekten seven ve sayan, huzur bulduğu, güven duyduğu, sıcaklığını hissettiği, rahatlıkla her şeyini **"Paylaştığı",** yakınlığını benimseyebileceği birini aramaz?

Böyle bir "**Dayanışma**" duygularından, bu insanî ilişkilerden uzak kalmış insanların, nasıl büyük kayıplar içine

düştüğünü, nasıl bir güvensizlik ortamı içinde kaldıklarını, nasıl bir terkedilmişlik, itelenmişlik duygusunu yaşadıklarını düşünebiliyor musunuz?

İşte bu noktada insanın içine düştüğü böyle bir boşluğu, içinde kaybolduğu açmazları görüp, kendimizi sorgulama zamanı gelmedi mi?

Gelin, hepimiz bu cesareti gösterelim ve içimizdeki insancıl gücü, maddenin esaretine terk etmeyelim.

Bu duygular, para ve zenginliğin kimilerinde oluşturduğu, yapmacıklar ve bencillikler ile sarmalanmış bir gösteriş değil, tam aksine arınmış, saf ve temiz bir coşkudur.

İnsanlar arasındaki **"Dayanışma"** duygusunun en yüce ve en gerçek rolü, bizlere, evrensel bir ahenk ve uyum içinde duygularımızla, duyularımızla, düşüncelerimizle, bir huzur ortamına doğru akışa geçmeyi öğretmesidir.

Ama, ne yazık ki, bu gerçeği göremeyen ve duyamayan insanlık, bu ihmalinin, bu ayak direyişinin acı ve ıstıraplarını çekmekle meşguldür ve görülen o ki; daha çok uzun zaman çekmeye devam edecektir.

Ta ki, insanlar görevlerinin sorumluluklarını, ağırlıklarını anlama noktasına gelinceye kadar…

İnsanı insan yapan, sevgiyle, **"Dayanışma"** güdüsüyle dolu özünde yatan kimliğini bulduran şey, bir şeylere sahiplilik ısrarı ile yapılan eylemler değildir. Bu bir olgunlaşma, bir pişme olayıdır.

İyi ve güzel dediğimiz her şey, ancak bir uyum, bir **"Paylaşım",** bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma"** ortamı

içinde haz verici olur.

Bu duyguların hüküm sürmediği bir ortamda ise, göstermelik iyilikler, uyumsuz sevgiler, sahte hoşgörüler istesek de, istemesek de kendi açmazlarını yaratır ve insanın ıstırap kaynağı olurlar.

Hepimiz, bu keder, ıstırap ve acılar dünyasında doğmuş olduğumuza inanır ve bu inancımızı da büyük bir kabullenme ve koşullanma ile benimseriz.

Halbuki, doğum ile üzerine ayak attığımız bu dünya, bir **"Paylaşım",** bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma"** ortamıdır.

Hem de**,** insanın hayata başlaması, uyum sağlaması, üstünlüğünü kanıtlaması, büyümesi ve bu hayatı noktalaması süresince de etkisini sürdürür.

Burada önemli olan tutsağı haline geldiğimiz hayatımızı karartan, peşin hükümlü bir yığın inançları, kabullenmeleri ve egosal baskıları aşmaktır.

Gerçek manası ile **"Dayanışma"**, gerçek beraberlik gerçek birlik, gerçek sevgi**,** tam bir uyum ve anlayışla oluşturulur.

Eğer gün gelir kendimizden çok başkalarını rahatlatmak, duymak, huzur vermek ve yaşamanın; bir korkunun, bir endişenin değil bir "**Paylaşma**"nın, uyum içine girmenin gereğini algılarsak, işte o andan itibaren tüm evreni saran bir bütünlüğe doğru adım atmış olduğumuzu göreceğiz demektir.

İnsanlar arasında yüksek bir **"Dayanışma"** şuurunun,

güzel bir uyumun ve sıcak bir **"Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** ortamının yerleşmesi için daha önce bütün toplumsal sorunların iyi ve herkesin eşit çıkar ve anlayışı doğrultusunda halledilmiş olması gerekir.

Gerçek **"Dayanışma";** insanı ilişkilerde, tüm insanları olumlu ve uyumlu bir ortama ulaştıran en kudretli ve en harikulade duygudur.

Bir insanın iç dünyasının, ruhunun zenginleşmesi, özünü benimsemesi, büyük bir uyumluluk içinde adeta tüm evrenle kucaklaşması ve kendini tam bir özgürlük içinde yine kendine yansıtması demektir.

Bu gerçeği gören hiçbir kimse, düşlerini kurduğu, aklınca var saydığı üstünlükler ve yine kendince var olduğuna inandığı değerlerle övünmeye ve yine kendisine olur olmaz paylar çıkarmaya kalkmaz.

İnsan, içinde saklı olan o **"Dayanışma"** duygusunu keşfettiğinde, onunla özdeşleştiğinde, kendisinin çok büyük ve gerçek bir üstünlük kademesine ulaştığını fark eder.

Çünkü, uyumlu ve kararlı bir "**Dayanışma**" duygusu kendi başına bir üstünlüktür, olumluluktur, kendi insanlığını kutsamasıdır.

İşte bu zamandan sonra, ulaşmaya başladığı bu üstünlük**,** olumlu düşünce düzeyiyle insan, tüm duygularının akışının gerçek benliğinden başladığını anlar.

Artık bu noktadan sonra, ister baskılar yaparak, ister şartlandırma aldatmacasıyla, ister hoşgörü yapmacıklarıyla

verilen tüm yapaylıklardan, sahteliklerden korunmasını bilecektir.

Gösterilen çabalar, belki de tüm bu baskıları ve şartlandırmaları kaldırmaya yetmeyebilecektir.Ancak kendi özümüzün insancıl süzgecinden, hepsini büyük bir uyum, üstünlük ve hoşgörü ile geçirir ve kendi ortamında büyük bir anlayışa çevirebiliriz..

Şarta bağlı **"Dayanışma",** şarta bağlı **"Yardımlaşma",** şarta bağlı **"Paylaşma",** şarta bağlı **"İnsanlık"** olamaz. Israrla kendi görüşleri paralelinde bir yığın yapaylıkları sunanlar, boş hayaller peşinde koşan zavallılardır.

Ama ne yazık ki, halen çeşitli ideolojik görüş ve inançlarını öne sürerek ayrımcılığı esas alıp körükleyen, uyumsuzluklar sergileyen, bir baskı dünyası kurmaya çalışanlar, dünyaya kin ve nefret tohumlarını ekmeye uğraşanlar, **"Dayanışma, Yardımlaşma, Paylaşma"**yı yalnız kendi yandaşları için geçerli gören insanlar ne yazık ki etrafımızda adeta cirit atıyorlar.

İnsan, yaşamı boyunca bir yığın uyumsuz kabullenmeler, şartlanmalar, egosal dürtüler, takıntılar ve saplantılar haline dönüşmüş inançlar içinde yaşar.

Ancak bu süreç bugünümüzü ve bundan sonraki yaşamımızı koşullandıran, bağımlı kılan ve hatta karartan bir süreç halinde devam etmemelidir. Bunların teker teker aşılması ve günümüze insancıl duygularla bezenmiş bir halde yansımalarının sağlanması ön şarttır.

İşte bu noktada **"Dayanışma"**nın ve bu **"Dayanışma"**nın

getirdiği her türlü **"Yardımlaşma"**nın, **"Paylaşma"**nın insanlar arasında sağlayacağı uyumu, kendi başlarına insanı insan yapan, anlayışlı kılan ve varoluşunun yüceliğini sunan bir **İlahi** birikim olarak ortaya çıkacaktır.

"İnsanlar arası "Dayanışma" duygusu, bir yaşamsal eylemdir."

Bizlere düşen bu eylemin içinde bulunmak ve gereken yerimizi almaktır. Yoksa sonuçlarını peşinen yorumlamak demek değildir.

Bu noktada yapmamız gereken;

"**Gönlümüzden kopan Paylaşma, Yardımlaşma tuzumuzu coşkularımızın Dayanışma sularına katıp, okyanuslar oluşturmaktır."**

Her insan tüm arzularının akışını hiçbir ön yargıya kapılmadan gönülden vermeye çevirmek durumundadır. Vermenin, "**Paylaşma**" duygusunun ve ayrıcalığının yerleştiği bir ortamda, ne bir dış dünya ısrarı, ne de egosal takıntılar bize etki edemez.

"Vermek/Almak" ikilemi insanı en çok yanıltan saplantılardan biridir. Çoğu zaman alıyorum derken, neleri verdiğimizi, kaybettiğimizi; veriyorum derken de neleri aldığımızı, neleri kazandığımızı bilmeyiz bile…

Burada önemli olan, almanın da, vermenin de arzulara, ısrarlara yansıyan görüntülerinin çok çok ötesindeki, **"Dayanışma"**nın saf nurunun bulunduğu ortama geçebilmektir.

Arzular hep seçicidir ve hep ısrarlıdır. Halbuki insancıl bir **"Dayanışma"** duygusu ne seçici ve ne de baskıcıdır. **"Dayanışma"** duygusunda, başkalık, yabancılık, yapaylık, diğerlilik yoktur.

Bunlar aslında egolarımızın son can çekişmesi olarak da yorumlanabilir. Çünkü **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygu ayrıcalıkları tüm arzuların ve beklentilerin ötesinde kalan duygulardır.

Hepimiz kabul ederiz ki, hiçbir insan bu dünyaya, bir ceza ödemek üzere gönderilmiş olamaz. Bunun böyle olduğunu düşünmek bile, en azından, **Yaradan**'a karşı saygısızlık etmektir.

Muhakkaktır ki, yaşamdan zevk almak, arzular duymak, dengeli bir şekilde bunların keyfini sürmek, dolu dolu yaşamak, her insanın doğal hakkıdır.

Yaşamda; bize doğal bir coşku vermeyen duyguları törprülemek, söküp atmak ve yerine insancıl duygularla dolu bir yaşama sevinci verenlere öncelik tanımak, artık kaçınılmazdır.

Eğer çevrenize, insanlara, insanlığa bir "**Yardım**"da bulunmak istiyorsanız, öncelikle kendinizi, herhangi bir "**Yardım**" gereksinimi ve beklentisi dışında tutmak zorunluluğundasınız.

Ancak o zaman sizin yaptıklarınız ve hatta yapmadıklarınız, etrafınıza en etkin biçimde, gerçek "**Yardım**" olarak

yansıyacaktır.

İşte, karşılıklı bir **"Dayanışma"** duygusundan kaynaklanan **"Yaşamın Renkliliği"** bu noktada başlar.

"Cömertlik, istemeden önce vermektir. İstendikten sonra vermek utançtandır ve kötüdür."

Hz.Ali

"COŞKU DOLU DUYGULARIN DÜNDEN GELİP YARINLARA AKIŞI…"

"Bir şey mi vereceksin, mutlaka yüreğinden de bir parça ekle de ver…"

Hanri Benazus

Eğer bir insana "**Yardım**" etmek istiyorsanız öncelikle, özellikle duygusal yönüyle kendinizi o insandan uzak tutun. Çünkü bu insana yakın olmak, sizlere ister istemez bir duygusallık getirecek ve "**Yardım**"ınız kendi sınırlılığı içinde başarısız kalacaktır.

Yoksa, bu şekilde bir "**Yardım**"da bulunmak, bencilliklerin sergilenmesi, bazı bireysel beklentiler içinde olunması, bir gösteri halini alması ve sonucu itibarı ile de hayallere malzeme edilmiş bir girişim olur.

"**Yardım**", bireysellik ölçütleri içinde yapıldıkça, hep sınırlı kalır. Onun için, öncelikle bireysellikten uzak olan, saf ve pürüzsüz insancıl **"Dayanışma"** duyguları içinde sı-

nırsızca vermeyi öğrenin.

İşte o zaman diğer vereceklerinizi, bunların yanında pek küçük ve değersiz şeyler olarak kalacaktır.

Bir ömür boyu insancıl bir **"Dayanışma"**dan yana nasibini almamış olan kimi insanlar; kişilikleri, toplumdaki yerleri, varlıkları, zenginlikleri, güçleri ne olursa olsun, yaşamın renkliliğinden, güzelliklerinden, olumluluklarından yana büyük bir kayıp içindedirler.

Bu tip insanların yaşamında, egosal bağnazlıklarla sarmalanmış bazı görsel kazançlar dışında bir getirileri yoktur. Bu insanlar, yaşamlarını hep kayıplara, renksizliklere yönlendirmiş olmuş bireylerdir.

Halbuki **"Dayanışma"** duygusu insanın, doğumundan ölümüne uzanan süreçte, her zaman aralığında, belki de hiç bulamadığı ve fakat hep arama ve ulaşma durumunda olduğu bir **Kutsal** duygudur.

Tıpkı hece hece okunacak, okunup yaşanacak bir "Yaşam" kitabı gibi…

"Dayanışma, Yardımlaşma, Paylaşma duygularına sahip olmak, iyi bir insan olmak, belki bir ayrıcalıktır. Ancak yapılan tüm yapılanları, anında unutmasını bilmek kaydı ile…"

Yoksa yapılan bir iyiliği devamlı olarak gündemde, canlı ve hatırda tutmak, çoğu zaman bir **"Dayanışma"** içine girdiğimiz insanların onuruna saygısızlık göstermek ve yaşamımıza gereken özeni göstermemektir.

Özellikle, bu konuda bir takım ısrarlı tutumlar içinde

bulunmak, her zaman insana saygının sonu olur.

İnsanın yaşamında iyilik yapmak, **"Yardımlaşmak"** ne kadar doğal görüntü verirse versin, o iyiliği, o **"Yardımlaşma"**yı anında unutmak ya da en azından umursamaz görünmek yönünde kendimizi eğitmemiz ön şarttır.

Aksi halde karşımızdakilerden ne sevgi, ne saygı, ne anlayış görmemiz mümkün olmaz.

Belki kendi durumları, içinde bulundukları açmazları gereği, kendilerini buna zorunlu hissedenlerin gösterdikleri bazı yapaylıklar ve sahte yakınlıklar gözlemleyebilirsiniz.

Hatta siz bu davranışlarını, onların sizi çok sevdikleri, saydıkları şeklinde de yorumlayabilirsiniz.

Ancak unutmamak gerekir ki, en küçük bir esinti, en küçük bir olay, en küçük bir tavır, sizi bu tatlı ve fakat yapay rüyadan uyandırmaya yeterli olacaktır.

Ondan sonra, kendinizi birden bire yapayalnız, terk edilmiş ve insancıl duygulardan yoksun bir ortamda bulucaksınız.

Siz siz olun, içtenlikle ve iyi duygularla, her türlü bencilliği, korkaklığı, karamsarlığı yenin.

Her yeni güne, yepyeni duygularla, yepyeni ve daha renkli bir yaşam tarzıyla adeta yeniden doğun.

Unutmayın ki yaşam, tek başına, bir madde kıskacı içinde varlığını sürdüren, **"Bir Yaşam Komedyası"**, bir nefes alıp verme süreci değildir.

"İnsanlar arasındaki Dayanışma duygusu, özgür ve

coşku dolu duyguların dünden gelip yarınlara akışıdır."

Eğer bizler özgür, mutlu ve birbirlerini gerçekten seven, sayan, "Dayanışma" içindeki insanlardan oluşmuş bir toplum yaratmak istiyorsak, öncelikle insanlar arasındaki ödenmesi güç, kırıcı ve üzücü olan borçlulukları ortadan kaldırmak gerekir.

Paranın, kazancın, zenginliğin, gücün el üstünde tutulduğu, yaratıcılığın, erdemin, emeğin, düşüncenin, iyiliğin, özellikle "Dayanışma" nın, "Paylaşma"nın, "Yardımlaşma"nın pek anlam ifade etmediği, bugünkü dünyada, ne yazıktır ki, "Almak-Vermek" veya "Vermek-Almak" ekseni etrafındaki açmazlar, her gün yeni yeni boyutlar kazanmaktadır.

Tek bireye karşı gösterdiğimiz "Dayanışma - Yardımlaşma - Paylaşma", olsa olsa bir bencillik gösterisidir. Burada insan, bu duyguların aslında birer ruhsal güç olduğunun farkında olmaksızın, bu bireysel ilişkinin hudutları içerisinde, bir bireysel tatmin peşinde koşuşturup durur.

Ancak her şeye rağmen yapay da olsa, gösteri için de olsa böyle duyguların ortaya çıkışı, bir bireye duyulmaya başlanan iletişim ve çekim, yarınlar için bir umut kapı aralığıdır.

Bu yüce duyguları, yalnız bu kademede bırakacak olursak, sıradan duyulan bir sempatiye, geçici bir duyguya döner.

İnsanlar arası "Dayanışma"; üstünde büyük bir uğraş verilmesi ve özel bir çaba sarf edilmesi gereken çok özel bir

duygudur. Doğaldır ki, bireyin katkıları, hoşgörüsü ve anlayış kavramı ile daha fazla yücelir.

Neredeyse hepimiz, vicdanlarımızın sesini bastıra bastıra, hayaletler gibi, **"Zorla da olsa, bari bir nefes alıyorum"** diye varolduğumuzun inanılmazlığına kapılmış gidiyoruz.

Bir inanca sahip olmayışın ezikliği içinde, maddenin bu kısır, kör ve tutsak edici hazzından nasıl kurtulabileceğinizi acaba hiç düşündünüz mü?

Bu noktadan sonra, insanoğlu, değil yaşadığını ve hatta varoluşunu kanıtlamak, sorgulama gücünden dahi uzak, var olup olmadığının ikilemi içinde kendini tüketmekle meşgul…

Bir insanı sevmek, onunla bir "**Dayanışma**" içine girmek, toplumla bütünleşmek bu gücü durağan ve sakin halinden, atak hale getirip, onun üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu da her insanın kendine has niteliklerini, karşısındakine yöneltmesinden başka bir şey değildir.

Bilmem siz, gönüllü hizmet etmenin, tüm insanlarla bir "**Dayanışma**" içinde olmanın, hiçbir karşılık beklemeksizin "**Yardımlaşma**"nın, tüm sahip olduklarınızı ve hatta hiç sahip olmadıklarınızı "**Paylaşma**"nın verdiği iç "**Huzur**"u hiç tattınız mı?

Bir insanın üzüntüsünü, derdini "**Paylaş**"manın, yol göstermenin, düşeni kaldırmanın, zayıfa, yoksula "**Yardım**" etmenin, sahip olduğunuz bir kuru lokmayı dahi gönülden bir sunuşla beraberce tüketmenin, insana nasıl yücelikler sunduğunu bilir misiniz?

Bu duygular, tüm dinlerin, tüm ahlâk kurallarının aşılamaya çalıştığı **Kutsal** duygulardır ve kaynağını bu **İlahi Gücün** sunduğu biz insanda, insan denen ayrıcalıklı varlığın içsel hazinesinde yerlerini alırlar.

Bunlar insana hep, sevgi gözüyle, gönül gözüyle, gerçek bir insan gözüyle bakmasını bilmenin, öğrenmenin, huzur dolu yansımasının sonucudur.

İnsan, aslında yaşamsal bir kültür, anlayış ve sevgiye dayanan bir **"Verebilme"** ve **"Verdikçe aldığının farkında olma"** anlayışıyla güçlendirilirse, harika bir ortam, şahane bir yaşam ortaya çıkar.

Kişilik bozukluğu içinde bulunan bir insanın **"Vermek"** için değil, **"Vermemek"** için bir yığın bahaneler üretmeye hazır olduğunu da bilmemiz gerekir.

Lakin, **"Vermek dediğimiz olay, olur olmaz zamanda ve yerde dağıtmak anlamına gelmez."**

"Verme"nin üstünlüğü çok ve devamlı **vermede** değil, yerinde, zamanında ve doğru insana **vermektir**. Böyle bir uygulama bir kültür birikimidir;

Zaten insan sevgisi, insan olmak, başkalarıyla yapılan "**Paylaşım**"larla kalmayıp, tüm "**Paylaştıklarımız**"ı, büyük bir gönüllülükle kabullenmek ve onlara katılabilmektir.

"**Karşılıklı olarak birbirleri ile bir Dayanışma içinde olan insanlar için, dünya değerlerinin ölçütleri bambaşkadır."**

Bizleri yetiştirenler, bu yaşa getirenler, bize edindirdikleri bağımlılıklarla maddeye, ya da kendimize birer prototip

olarak sunulan programlanmış alışkanlıkların içinde büyüttüler.

O kadar ki, bu bağımlılıklar, bir yaşam felsefesi olarak, her şeye sahiplenme ve ardından da onları mutlak koruma içgüdüsüyle hemen direnişe geçiverecek hale geldi.

Bu durum, yer ve zamana göre insanı vahşet ve savaş noktasına, bir garip bencillik mantığı içinde getirir. Bu çevremizi bizden uzak tutma, yalnızlığa itilme ve toplumdan dışlanma eylemidir.

Bizim **"Dayanışma"** dediğimiz, bir başkasının bize bir bardak su, bir dilim ekmek ya da pasta vermesini, yön vermesini, zenginlik sunmasını beklemek, kendimizi ötekinde değil, ötekini kendimizde görmek ve güzelliklerini, iyiliklerini, anlayışlılığını bizde irdeleyip özümsemek gibi bir şeydir.

Hep kendimizle karşılaşmaktan kaçarak, bize bir takım insancıl hedeflerin gösterilmesini ve bizi bu yüce duygulara yönlendirmelerini kimlerden umut ediyoruz?

Yoksa bu kendimizden kaçış mı? Yoksa bu, bir yerde kendimizden tamamen kopma mıdır?

İnsan olma ayrıcalığı içinde bir **"Dayanışma"** umuduyla bağlandıklarımızdan hep bir şeyler istemek, hep bir şeyler beklemek, hep bir şeyler dilenmek, hep bir medet ummak içinde olmak mı gerek?

Bunları aşmak için önemli olan ne bağlanmak ne ayrılmak ve ne de kopmaktır.

Ne bir aşağılanma ve ne de bir yücelme olmadan çev-

reye ve olaylara bakabilme özgürlüğüne ve üstünlüğüne ermektir.

Toplumsal "Dayanışma"; tüm Dinlerin, mezheplerin, tarikatın anlatımları, tarifleri, yönlendirmelerini de aşan, belli kurallara, belirli kitaplara, belirli statik anlatımlara sığmayan, ancak her insanın kendi yüreği ile, ruhu ile kendine göre çizdiği, çizebildiği bir gönülden akma halidir.

Bu, insan olma ayrıcalığının, her bireyde oluşturduğu bir inancın, bir görüşün, bir vazgeçilmezliğin sergilenmesi ve sonucunda bu insancıl duyguları ile kendi kendisinde tapınması gibi bir şeydir.

Bizlerin, ayrıcalıklarla donanmış olarak gönderilen birer insan olarak, kendimizi tüm insanlara, tüm insanlığa adamak, onların varlığında, yaşamlarında kendi gönüllü yansımalarımızı görmek, sunmak ve bu yansımalarımızdan kendimize insancıl "**Paylaşım**"lar bulmak en güzel hedeflenmedir.

Gerçek manası ile **"Dayanışma", "Yardımlaşma", Paylaşma"** duyguları içinde olmak, yaşamın her anında görüntü veren, küçük kaygılardan, ister maddeye dayalı olsun ya da olmasın her türlü çıkarlardan, getiri hesaplarından kendimizi tamamıyla dışlamamız sureti ile mümkün olur.

Bu duygular aynı zamanda hiçbir zaman ve yer kargaşası içine girmeden, her zaman, her yerde ve herkese gerektiğinde her türlü fedakarlığın yapılabildiği, insanlığın, bu dünyaya insan olarak gelmenin bize yükümlediği ve bu insanlığın saf ve pürüzsüz özünü ortaya çıkaran, gerçek ve

insancıl duygu fırtınasıdır.

Bir **"Dayanışma"** duygusu içinde bulunan her insan, toplumun tüm bireylerinin her şeyi ile, hatta varoluşu ile ilgili ve ilişkili olmak durumundadır.

"Dayanışma"; tüm insanların birbirlerinin hem üzüntülerine, hem başarılarına aynı duyumsama içinde ve hiçbir ayrıcalık göstermeden katılmak durumunda olduğunu bilmektir.

İnsanların yalnız üzüntülerine, sıkıntılarına, acılarına, ıstıraplarına, açmazlarına katılmak, **"Pay"** sahibi olma ısrarına girmek belki kolay görülür.

Ancak, insanın bunun dışında kalan bir başarısından, bir üstünlüğünden, bir güzel ayrıcalığından, sevilmesinden, saygı duyulmasından haset duymak en büyük zavallılıktır.

Gerçekçi ve sağlam insancıl ilişkiler, yani kısacası bir **"Dayanışma"** içinde olmak, sağlam karakterli insanlar arsında gerçekçi yerini bulur. Bu bir yerde bir coşkusal uyumdur.

"Tüm insanlarla her türlü dayanışma duygularına sahip olmak, karşımızdaki insandan, elimizde kalan son bir topak ekmeğimizi, bir yudum suyumuzu dahi esirgememektir."

Hepimiz bilmek durumundayız ki bizler, bir **"Dayanışma"** içinde, birbirlerini tamamlamada, yeterli kılmada, bütünleştirmede, iyiye, doğruya, güzele yönlendirmede sahip olduğumuz tüm insancıl duygularımız ile bu dünyaya özel olarak gönderilmiş varlıklar gibi hareket etmek duru-

mundayız.

Böyle bir **"Dayanışma",** böyle bir oluşum içinde olmak, bir yerde biz insanların bu dünyaya gelirken yükümlendiğimiz gelişim evrelerini tamamlamada, ruhsal aşamaları geçmede bir gereksinim, bir zorunluluktur da...

Bu madde ve mana dünyası üzerindeki her insanın, gerçek mükemmeliyetine ulaşma yolundaki en büyük atılımı, oluşumu ve gelişimi, sahip olduğu bu insancıl duygularını su yüzüne çıkararak, kendini tüm insanlarda, tüm insanlıkta yansıma durumunda olduğunun bilincinde olmasıdır.

Toplumsal **"Dayanışma"**da esas olan, tüm insanlara, tüm insanlığa karşı derin, özlü, hoşgörülü, karşılık beklemeyen, sınırlama ve koşul tanımayan bir anlayış içinde olmaktır.

Aynı zamanda, yapılan **"Yardımlaşma"**yı, **"Paylaşım"**ı hissettirmeyen ve bunlar karşısında bireysel beklentilerini ve umutlarını gerçekleştirme peşinde koşturmayan bir arayıştır.

Toplumsal **"Dayanışma"**da öncelikle, içtenlikli bir şekilde, insanların sosyal, etnik, varlık, yokluk açılarından bir bakış yansıtmamak ve oluşan ya da oluşacak tüm olaylara hoşgörü ile yaklaşmak, karşımızdaki insanları anlamak ve onların olduğugibiliğini peşinen kabullenmek ve kendi varlıkları içinde, kendi yansımalarımızı sunmak önemlidir.

Yoksa kendilerine bir **"Yardım"**da, bir **"Paylaşım"**da, bir **"Dayanışma"**da bulunuyoruz diye, kendimizin çok ayrıca-

lıklı, kendilerinin de ayrı ve sıradan bireyler şeklinde sınıflamaya tabi tutmaya kalkışmak, yaşama yansımamızın en büyük hatasını yapmaktır.

Bu görüş açısında öncelik; ne sözde, ne işitmede, ne maddeye tutsak düşmüş bir yaşam tarzında ve ne de yapaylıklarla sarmalanmış bir görüntü açmazı içinde olmaktır.

Unutmayalım ki;

"İnsan ilişkilerinde, kimi zaman bir seziş, bir anlamlı sessizlik, parıldayan bir çift göz; saatlerce sürecek bir anlatım ısrarına bedeldir."

Toplum içinde kimi zaman, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** adı altında, bir yığın direniş, önyargılı, ısrarlı ve hoşgörüsüz bir sahiplenme içinde olan insanlara, yaşamımızın her kademesinde rastlamamız olasıdır.

Eğer gerçekten insanlarla bir **"Dayanışma"** içine girmek istiyorsanız, o insanlara tüm gerçekçiliğinizle yakınlık duyunuz, onları seviniz, hem de çok seviniz.

Ancak tüm kendi sahipliliklerini, tüm olduğugibiliklerini, tüm özgürlüklerini ve kendi bireyliklerini hiçbir şekilde baskı altına almaksızın...

Yoksa kendi egosal tutsaklığımızı tatmin için sergilediğimiz bir yığın bencil, sözde **"Dayanışma"** görüntüleri, eninde sonunda, hem çevremizde, hem de kendimizde cehennemlerini mutlaka yaratacaktır.

Zaten bugün toplum olarak çekmekte olduğumuz sıkıntıların başında yatan; ne yetişme yıllarımızda, ne de eğitim yıllarımızda, bizlere bu dünyaya bir insan ayrıcalığı ile

gelmenin, tüm insanlarla bir **"Dayanışma"** içine girmenin ne demek olduğunu, bunların biz insanlara ne gibi sorumluluklar yüklediğini hiçbir şekilde öğretmemiş olmalarıdır.

Toplumsal bir **"Dayanışma"** içinde olmak için insanların birbirlerini daha öncesinden tanımış olmaları, iç içe bir hayat sürdürmeleri, bir çıkar ilişkisi içinde olmaları gibi günlerin getirdiği sıradanlıklarla sarmalanmış beraberlikler içinde olmaya gereksinim de yoktur.

Burada ortaya çıkan ana tema, bu insanların, insan olma ayrıcalıkları donatılmış olduklarını bilmeleri ve sorumluluklarının bilincinde olmalarıdır.

"Görev büyük şey yapmak değil gerekeni yapmaktır."

DR.A.CARREL

"BAŞKALARININ KENDİMİZDE VAROLUŞLARINI DUYUMSATMAK…"

"İnsanlar, en çok yardıma muhtaçken, kendilerini hep terk edilmiş bulurlar."

Hanri Benazus

"Dayanışma"nın, "Yardımlaşma"nın, "Paylaşma"nın gerçek anlatımında, hep birliktelik, devamlılık, bir insanın tüm insanlarla uyum, anlayış içinde bulunmaları, sevgi ve hoşgörü duyguları ile donanmış olması vardır.

Bunların özetinde tüm insanların büyük bir aynılık kefesi içinde, çoğulculuktan, gerçek bire varış gerçeği yatar.

Ancak bu aynılık, aynı zamanda birçok aykırılıkların, görüş ve yaşam farklılıkların, duygu değişikliklerinin bir yerde, büyük bir anlayış potası içinde eriyişinden doğan bir halitadır.

Kısacası, biz insanların tüm zıtlıkları, benzemezlikleri ile bir uyuşma, anlaşma ve kabullenme noktasında buluş-

ması ve bu durumun büyük bir hoşgörü ile hayata geçirilmemizdir.

İnsanlar arası **"Dayanışma"**, insanların bireysel noksanlarını, kusurlarını, eksikliklerini ön plana çıkarma gereği duymadan, birbirlerini bir anlayış, **"Paylaşış"** ve benimseyiş noktasına gelmesidir.

Özünde birleştiricilik, pekiştiricilik, bütünleyicilik ve özellikle **"Yardımlaşma"** vasıfları ön plandadır.

Bu şekildeki "**Dayanışma"** duyguları içinde her birey, kendi yaşamında başka yaşamları da duyumsamak, algılamak durumuna girer.

Burada sergilenecek en önemli duygu, bedelsiz ve karşılıksız olarak sunulacak olan **"Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** dürtüleri olmalıdır. Bunun için öncelikle güvenilir, adaletli, dürüst, iyi niyetli bir karakterde olmak gereklidir.

İnsanlar arası **"Dayanışma"**da, iyilik yapmak, anlayış, fedakarlık, inanç, güzel ahlak, "**Paylaşma**", **"Yardımlaşma",** katma, bölüşme, yaşama hakim olan ve dünlerden, yarınlara bir coşku aktarması içeren duygulardır.

Böyle bir ortam, insanlar arasında bir gülümseyen dünya oluşturur.

İnsancıl duygularla donanmış bir **"Dayanışma"** duygusu**,** bir olgunluk, bir teke varış, bir yücelik ve **bir** insan olma ayrıcalığıdır.

Burada ön şart; ne sevmek, ne beğenmek, ne takdir etmek, ne uyum sağlamak ve ne de benimsemektir.

Burada her kim ise, tüm değişmezliği, tüm olduğugibiliği ve sahip oldukları ile değil, o insana doğuştan varolan insan olma ayrıcalığından kaynaklanan, bizim verebileceklerimizle, **"Paylaşabilecek"**lerimizle, sunabileceklerimizle, katabileceklerimizle devamlı bir gerçekçilik yapısına sahiptir.

İşte bu sebepledir ki, **"Dayanışma", "Yardımlaşma"**, "**Paylaşma**" duyguları her türlü değişkenliğin, zıtlığın, benzemezliğin, uyumsuzluğun yan etkilerinden uzak bir duygudur.

Bir yerde de;

"İnsanın, kendisini bir başkasında yaşatması, yansıtması ve başkalarının da kendimizde var oluşlarına kavuşmasıdır."

Şu yaşadığımız dünyaya şöyle bir göz atın. Göreceksiniz ki, içinde yaşadığımız toplumun değer ölçütlerinin en başında, ekonomik bazda önemli ve güçlü bir **insan** olmak bulunmaktadır.

Ayrıca, bunlara dayalı olan her türlü şan, şöhret ve güç itibar görmektedir.

Bugünün bu katı kurallı dünyasında güce dayanmayan şana da, şöhrete de, kalabalık bir çevreye de dönüp bakan birini bulmanız adeta imkansızdır.

Tek önemsenen ve üzerinde durulan hep; **"Zenginliğin ne kadarlığı", "Gücünün etkinlik alanları"** olmaktadır.

Hepimiz kabul ederiz ki, zenginlik, varlık, şan, şöhret

elbette kusur değildir. Hatta en güzel tarafı da kısıtlamasız bir şekilde bir verme, bir **"Paylaşma"** gücüne sahip olmasıdır da.

Ancak, harcında bir başkasının gözyaşları, feryatları, acıları olmaması kaydı ile...

Gerçi, kimi insanlarca zenginliğin ahlak bozduğu iddia edilmektedir.

Halbuki;

"Ahlak bozan zenginlik değil, ne pahasına olursa olsun zengin olma ihtirasıdır…"

Biz insanlar, iyi geçen bir günü, her şeyin bizle uyumlu ve bizim kurallarımıza, beklentilerimize uygun geçtiği bir zaman dilimi olarak görür, değerlendirir ve **"İyi bir Yaşam"**ı kendi bireysel düşlerimizin gerçekleştiği uygun ortamlar olarak anlarız.

Fakat, ne kadar acıdır, ne kadar üzücüdür ki, milyonlarca insanın evsiz, barksız, aç, sefil, acı ve ıstırap içinde olması karşısında tüm ilgimiz, gazetelerin üçüncü sayfalarında nasılsa gözümüze çarpan bir iki satır, televizyon ekranında bir iki karede geçiştirilen bir görüntü ve en önemlisi onların bizim görüş alanımızın dışında olmalarıdır.

Kendi aile bireylerimiz, çoluğumuz, çocuğumuz, yakın çevremiz iyi bir şekilde besleniyorsa, sağlıklıysa, gereği gibi eğitim alıyorsa, aç ve açıkta değilse, karınları tok, sırtları pek ise, diğerlerinin durumundan kendimize bir sorumluluk "**Pay**"ı ve görevi çıkarmıyoruz bile...

Ta ki, bir sosyal patlamaya sebep olup, doğrudan bizleri etkilemeye başlayıncaya kadar...

Ancak, o zaman ve fakat acı bir şekilde tüm insanların varoluş kaderleri ile birbirlerine bağlı olduğu gerçeği ile karşı karşıya kalırız.

Her an değişebilen bir akış içinde, farkındalığına geç vardığımız bu durum hepimize çok geç kalmış bedenimize saplanmış bir iğne ucu olmaktan ileri gidemez.

Olayların bu boyutlara varmadan, herkesin, tüm insanların, tüm insanlığın büyük bir **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları, birlik, beraberlik ve insan olma bilinci ile hareket etme kararlılığına ve anlayışına ve bu paraleldeki bir kültür seviyelerine ulaşmaları ne ütopya ve ne de bir fantezi değildir.

Şunu iyice bilmemiz gerekir ki, tüm insanlar, birbirlerine karlşı büyük bir bağımlılık içinde yaşarlar. Farkında olalım, olmayalım ve hatta olmak istemeyelim, bu kesinlikle böyledir.

"Aklını kullanmasını bilen, vicdanı erdemine varan" herkes bu gerçeği görür.

Dünya üzerinde kendilerini her zaman her şeyin tek sahibi gören, bitmeyen, tükenmeyen kavgaların, çıkar çekişmelerinin ısrarlı haklılık iddiaları ile süren bir tutum içinde olmak ise, insanın kendini, kendi bireyselliği içinde hapsetmesi demektir.

Biz insanlar, her nedense hep maddesel ve anlatımsal

yönü ile, kendimizi merkez yapan bir dünyayı yaratmak iddiasında ve ısrarındayızdır.

Halbuki, insanın kendisi ile buluşması, insanlar arası bir **"Dayanışma"** gereğini duyumsaması ve bunların yanında sahip olduğu insanlık cevherini keşfedişi, tüm bunların boş bir düş olduğu gerçeğine vararak, yepyeni bir sevimli görüntü içinde, kendini yeni baştan tanımlanma gereksinimi içine sokar.

O kadar ki, böyle bir **"Dayanışma, Paylaşma, Yardımlaşma"** duyguları içinde bulunan insan, bu yansıma ile, çalışmalarının, anlayışlarının ve çatışmalarının sınavını verir duruma girer.

Burada en hassas ve üzerinde durulması gereken nokta, gerçeği aramak kararında iken, ondan kaçılmaması ve korkulmaması gerektiğine gönülden inanılmasıdır.

Çünkü, **"Dünya ölçütleri ile, beş duyu ile görülmeyenler, duyulmayanlar, bilinmeyenler, algılanamayan ve şekillenmeyenler, hep belirsizlikler ve acabalar üretir."**

İnsanı insan yapan, ayrıcalıklı kılan, toplumla bir **"Dayanışma"** içinde birlikte acı çekmek, birlikte duyumsamak gibi "**Paylaşım**"lar içinde olmaktır.

Bu duygu, insanın, karşısındakini kendi içinde algıladığının, duyumsadığının, doyumsadığının en güzel anlatımıdır da.

Bunlar bir **"Ben"**in, bir **"Sen"** ile sıradan bir ilişki kurması değil, **"Ben"** ile **"Sen"**in varoluş kökenlerinden ve doğ-

rudan ilişkili olmalarıdır.

"Sen"i yaşayabilmek, **"Ben"** için her zaman dolu dolu ve coşkun duygular, etkinlikler, güzellikler ve "**Paylaşım**"lar demektir.

Unutmamak gerekir ki;

"Her insan, kendi içinde tüm insanlığı yaşadığını duyumsadığı kadar insandır…"

Bu durum, bir insanın yalnız yakından tanıdığı ya da çevresindeki insanlarla sıradan ilişki kurma sınırlılığından sıyrılması gerektiği gerçeğini de göz önüne serer.

Kesin bir şey varsa, o da; insanı insan yapan, evrensel bir duygu birliği, bir yaşam "**Paylaşım**"ı içinde olmasıdır.

Hepimiz, ama hepimiz, hem **"Dayanışma"**nın, hem **"Yardımlaşma"**nın, hem de **"Paylaşma"**nın, iyinin ve iyiliğin gerçekten verici ve doyurucu olduğunu bilmek durumundayız.

Ellerimizle gözlerimizi kapatarak, algılamayı önleyemeyiz. Olsa olsa kısıtlı bir süreç için görüntüleri durdurabiliriz.

Ayrıcalıklarla donatılmış olarak bir iyililik yaparken, **"Yardım"**da bulunurken, çok ölçülü bir şekilde hareket etmek durumundayız. **"Yardım"**ınızı, dozunu fazla kaçırmadan, ölçülü ve üzmeden, karşımızdaki insan tarafından kabullenilebilecek bir şekilde yapmanız şarttır.

Siz siz olun, karşılanabilecek, hazmedilebilecek, altından kalkılabilecek, ne vereni mağrur kılmayacak, ne de

alanı mahçup düşürmeyecek şekilde, **"Paylaşım"**larda, **"Yardım"**larda, iyiliklerde bulunun.

Bu yaptıklarınızı kendinize ilave bir etiket, bir reklam, bir üstünlük, bir gösteri malzemesi şeklinde yapacak olursanız, kendi egonuzu tatmin noktasından ileri gidemezsiniz. Böyle bir durumda da insan, aslında verirken bir alacağın peşinde koşan biri gibidir.

Çoğu insan, yaptıklarına karşılık, içten içe de olsa, açık açık da olsa hep övülmek, takdir edilmek, kendisine övgüler düzülmesini ister. Bunları durum gereği yüzüne karşı değilse bile, arkasından, özellikle toplumun diğer bireyleri önünde yerine getirilmesini bekler, durur.

Kimi insan ise, sözde yaptığı **"Yardım"**ın, **"Paylaşım"**ın, iyiliğin muhatabından kendisine devamlı ve özellikle toplum içinde açık bir şekilde sevgi, saygı, boynu büküklük, dalkavukluk, yağcılık yapmasını arar ve bekler.

Bazıları ise; yaptıkları **"Yardım"**lar, sundukları **"Paylaşım"**lar sebebiyle kendilerinin bir beklenti içinde olmadıkları, manen çok yüksek boyutlarda oldukları sanısı içinde sözde karşılık beklemeden verir görünürler.

Gerçekten, bu insanların, ilk bakışta kimseden bir istedikleri, bekledikleri yoktur.

Ama, **"Bir teşekkür bile etmedi, bir saygı gösterme gereği duymadı"** diye başlayan serzenişlerde, minnet, sevgi ve şükran gösterilmesini de aramamazlık etmezler.

Bazı insanlar ise, yaptıkları sözde **"Yardım"**lardan,

"Paylaşım"lardan dolayı gerçekten bir şey istemezler.

Fakat, bunlar da bu sefer yaptıklarını zannettiklerinin bedelini, hemen **Allah**'tan etmeyi bekleyip, en azından alacağına kaydedilmesinin peşine düşerler.

O kadar ki; **"Ben ki..."** diye başlayan ve **"Cennetten bir yer..."** istemi ile noktalanan sözde bir hak ediş peşinde bir koşuşturmaca...

Diyorum ki; bir **"Yardım"**da bulunacaksanız, bir şeyi**"Paylaş"**acaksanız, iyilik yapacaksanız, tüm doğallığınız içinde yapınız...

Israrla bir bedel tahsili peşinde olacaksanız, yaşamınızda bundan evvel size yapılan bir iyiliğin bedeli, karşılığı olarak yapınız.

Eğer bizler, büyük bir **"Dayanışma"** içinde, özgür, mutlu, birbirlerini gerçekten seven, sayan, arayan insanlardan oluşan bir toplum yaratmak istiyorsak, öncelikle **"İnsanlar arasında ödenmesi güç ya da kırıcı olan borçlulukları"** ortadan kaldırmalıyız.

O insanlarla samimi ve önyargısız ilişkiler kurun.

Birine içten gelen duygularla **"Yardım"**da bulunmak, iyilik yapmak insana haz, mutluluk ve huzur verir.

Bunun altında yatan ana gerçek, kimi zaman içten gelen bir samimi bir duygu, kimi zaman da kendimizin iyi, duygulu ve topluma karşı sorumluluklarını yerine getiren bir insan olduğumuzu çevremize kanıtlama gereksinimimizdir.

Halbuki bir insanın gerçek anlamı ile "**İyi İnsan**" olması, gösteri halinde yapılan sözde **"Yardım"**ların, **"Paylaşım"**ların, iyiliklerin ısrarla topluma yansıtılmasından değil, gerçek manası ile **"Allah ile Kul arasında"** kalan gösterişsiz ve dengeli iyiliklerinde yatar.

Ancak her şeye rağmen bir gösteri için yapılan kimi **"Yardım"**lar, kimi **"Paylaşım"** girişimleri, kimi iyilikler de olsa, zaman içinde **"Hala bir işe yarıyorum, çevrem için gerekliyim"** şeklinde bir algılamaya geçmek bile, zaman zaman yükümlendiği sorumlulukları algılayan bir insan olma yönünde atılmış küçücük de olsa bir adımdır.

Bu da duygular dahi insana, yapay da olsa, geçici de olsa, insan olma ayrıcalığını duyumsadığı, bir mutluluk, bir huzur, bir yaşam hazzı ve kendi kendine tanıdığı bir ayrıcalık duygusu aşılar.

Gerçi bugünkü yaşamda çok insan, bırakın **"Yardım"**da bulunanları, bırakın bir **"Paylaşım"** gereği duyanları, bırakın iyilik yapanları, kötülük yapmayanları bir örneklik olarak önümüze sürerek, "**İyi İnsan**" tanımlamaları yapmaya kalkmaktadırlar.

Doğaldır ki, kötülük yapmamış olmak, kendi başına "**İyi İnsan**" olmak için yeterli değildir.

Bizlerin aradığı güçlü, gösterişsiz ve bilinçli bir iyilikle dolu, insancıl duygularla sarmalanmış örnekliklerdir.

Aksi halde bizim bu yaptıklarımız, kötülük yapmıyor, düşünmüyor, düşünemiyor, yorumlamıyor, zarar vermiyor

diye aptalları bu durumlarından dolayı alkışlamaktan ileri gitmez.

Bir insancıl **"Dayanışma"** İçine girip, yaratılışımızdan dolayı insan olmanın ayrıcalığı ile bir başkasına gönüllü olarak **"Yardım"**da bulunmanın, hizmet etmenin, varı, yoğu **"Paylaşma"**nın verdiği huzuru şöyle derinden hiç duyumsadınız mı?

Hele hele acılarını, ıstıraplarını üzüntülerini "**Paylaşma**"nın, elinizden geldiğince hiçbir önyargıya kapılmaksızın bildiğiniz doğru yolu göstermenin, bir düşeni kaldırmanın, ona el vermenin, zayıfa, yoksula kendinizi katmanın, bir kuru lokmayı dahi ikiye bölerek yemenin, **"Yardımlaşma"**nın, ne denli huzur kaynağı olduğunu düşündünüz mü?

Aslında bu söylediklerimiz, tüm **Dinlerin,** mensuplarına aşılamağa çalıştığı **Kutsal** duygulardır da.

Başkalarını da en azından kendimiz gibi görmek, benimsemek, sevmek, kendimize yapılmasını istemediklerimizi bir başkasına yapmamak, karşımızdakini kendimize eş tutmak, insanı, insan yapan en büyük erdemdir.

Bu uygulamalar, tüm **Dinlerin** ve erdemlerin temelidir. Hangi **Dinden** ve erdemden olurlarsa olsunlar, bu ilkelerden ayrılanlar, bu uygulamalardan sapmalarda bulunanlar, doğruluklarından ve inanırlıklarından uzaklaşırlar.

Şarta bağlı **"Yardımlaşma", "Paylaşma",** iyilik, şefkat, merhamet, eşitlik, özgürlük, sevgi, dostluk, kardeşlik

olmaz. Oldurmaya kalkışanlar da, boş hayaller peşinde koşarlar.

Ama ne yazık ki, halen çeşitli inanç, görüş ve sapmalar göstererek bir ayrılıkçılığı esas alarak, bir toplumsal **"Dayanışma"** gereğini dışlayarak, bir baskı, bir tahakküm dünyası kurmaya ve dünyaya kin ve nefret tohumları ekmeye çalışanlar etrafımızda cirit atmakla meşgul...

"Acı çekmeyenler,başkalarının acı çekebileceğini akıllarına bile getiremezler."

Samuel JHONSON

"YAŞAMIN HER EVRESİNDE YÖN VEREN BİR VİCDANA SAHİP OLMAK…"

"Her şeyi verebilecek kadar güçlü olan insan, her şeyi alabilecek kadar da güçlüdür."

Hanri Benazus

Biz insanlar, yazılı tarihin en kanlı yıllarını yaşıyoruz. Hepimiz, bu kan akışının, bu acının, bu ıstırabın, bu zulmün, bu işkencenin, bu acımasızlığın bir yerinden sorumluyuzdur.

Bu noktaya gelinceye kadar, ne inançlar, ne de direkt olarak **Dinler**, daha yönlendirici olmada, daha olumlu sonuçlar üretmede hiç mi hiç etkinlik sağlayamamışlardır.

Bir taraftan gerçek ve samimi inançlarından, **Tanrı**'larından adeta koparılmış, yabancılaştırılmış, uyuşturulmuş insanlar...

Diğer taraftan da, tüm bu yaptıklarının **Allah** adına yapıldığını ileri süren, kendilerini **Allah**'ın yerine koyan bir

yığın zavallı sözde insanlar...

Kan, nefret, gözyaşı, acı, ıstırap, şiddet, korku, terör, acımasızlık, ön yargılar, duygusuzluk dolu sözde varolma savaşına sebep olan bir güruh zorba, diktatör, güç gösterici-leri ve sindiricileri...

Bu ve buna benzer bir takım sözde insanların oluştur-dukları böyle bir ortam içinde etrafınıza bir göz attığınızda, bir insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"**dan yana yarınlara umut olacak bir ışık görebilmek mümkün değil.

Bu tavrımızla, değil kendimizin, tüm insanlığın, insan soyunun, üzerinde yaşadığımız dünyanın sonu olabilecek çılgınlıklarla dolu bir yolda deli dolu dolanıp duruyoruz.

Dünya, insan ve insanlık hem fiziksel, hem duygusal, hem de ekolojik bir yıkım içinde...

Sanki insanın varoluş saygınlığına dinamit konmuş ve saniyeli fitili de ateşlenmiş gibi...

Bütün bunları onarmak, nefret, korku, acı, ıstırap, savaş, terör ve umutsuzlukları bir modası geçmiş kavramlar buketi haline getirmek için, çok büyük ve yeterli bilgi do-nanımına, üstün bir akla, yaşamın her evresinde yön veren bir vicdana, gerçek manası ile eksiksiz ve samimi bir inanç potansiyeline ve en önemlisi, toplumsal bir **"Dayanışma"**yı, **"Yardımlaşma"**yı ve **"Paylaşım"**ı gönülden benimseyen biri olmamıza gereksinim vardır.

Hiçbir kimse geçmişin mahkumu olamaz. Hep kendi-mizden başkalarını suçlayıp durmak da yersizdir.

Davranışlarımıza bakacak olursak, başkalarında gördüğümüz duygusal yetersizliklerin, mantıksal açmazların asıl kendi iç yansımamızda yerlerini bulduklarını görürüz.

Bu durumda, **"Hep kendi tuzağımızı kendimiz kurar, içine düşeni de yine biz oluruz."**

Her nedense bizler, hep kendi yaptıklarımıza, ya da yapmadıklarımıza karşı körleşiyoruz.

Unutmayalım ki, eğer bugüne kadar bu açmazlardan çıkmak için bir şeyler yapılmamışsa, bunları yapmayanlar yine bizleriz.

Eğer toplumsal bir **"Dayanışma"** içine girememizden dolayı bir yanlış anlama varsa, yanlış anlamakta ısrar eden yine bizleriz.

Eğer bizlerde, bir **"Yardımlaşma",** bir **"Paylaşma"** duygusu yok da, bir acı, bir gözyaşı, bir gerginlik, bir aymazlık varsa, onları kabullenen de, bir aldırmazlık içinde yaşamayı da seçen yine bizleriz.

İnsan olmanın bilinci ile yaşamak o kadar sıradan ve kolay bir şey değildir. Tüm bu güçlüklere karşı koyma direnci bizlerin içinde hep vardır.

Unutmayalım ki;

"Tüm insanlıkla ve tüm insanlarla barış ve dinginlik içinde yaşamayı öncelikle biz isteyebilir, biz karar verebilir, biz başlatabiliriz..."

Tüm bunlar karşısında, zaman zaman korkutucu, ürkütücü, sonucu bilinmeyen bir yığın olur olmaz şeylerle

karşılaşabiliriz.

Ancak bunların kınamak ve kaçmak kolaylığından sıyrılmak, tüm sorumlulukları üzerimize gönüllüce almak durumundayız.

Toplum, her türlü **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan uzak hali ile insanın neredeyse yaşama hakkını ve hatta sıradan bir ölme hakkını dahi elinden alıyor.

Çocukların çocukluklarını neşelerini çalıyor, gençlerin gençliğini, delikanlılıklarını, coşkularını yargılıyor, yetişmişlere dünlerinden sinen açmazlarını yeni baştan yaşatıyor.

İnsan olmanın, insan ayrıcalığını yaşamanın her türlü anlatımında ilk önce öne sürdüğümüz, her şeyi, her duyguyu, her endişeyi, her açmazı bir başkası ile mutlaka "**Paylaşmak**" durumunda olduğumuzdur.

Evet;

"Paylaşmak; yediğimiz her lokmada, içtiğimiz bir yudum suda, cebimizdeki her kuruşta, giydiğimiz her giyside bir başkasının da payının olduğunu bilmek erdemliliğidir.

Bunlar aç, susuz, parasız, çıplak olmak değil, böyle durumda olanlara karşı büyük bir sorumluluğumuzun bulunduğunun bilincinde olmaktır. "

Dünya üzerinde çok sayıda insan, her türlü insancıl bir **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan uzak, umutlarını, direnme güçlerini ve hatta inançlarını yitirip ister korku ile, ister gönüllük ile köleliklere ve bağımlılıklara sarılma zo-

runluluğunu, ya da kolaylığını yaşıyorlar.

Daha hayatın ilk adımlarında pembe umutlar, güçlülük görüntüsü sergileyen direnme gücü ve duyarlı inançlarla başlayan yaşam savaşında, çevre baskıları ve etkinlikleri, ekonomik sorunlar ve açmazlar, korkular, terkedilmişlikler, baskılar, ürküntülükler zaten yarınından pek emin olmayan nispeten zayıf kişiliklerin tüm duyularına kader, kara yazgısı ile noktasını koyar.

Hayatta birçok defalar, hep **"Yardımlaşma"**lar, **"Paylaşma"**lar, iyilikler yapmak gereksinimi içinde olduğumuzu duyumsadığımız anlar vardır.

Yapacağımız bu tip **"Yardımlaşma"**ların, **"Paylaşım"**ların, iyiliklerin ölçütü de genelde maddeye ve maddesel sunuma dönük "**Yardım**" algılamalarıdır.

Bu insanlar genellikle sizin karşınıza belirli bir plan ve program içinde de çıkmamaktadır. Çoğu zaman hayatın normal akışı içinde sizde yansımalarını bulmaktadırlar.

Siz, bunlara yetebilecek ve "**Yardım**"ı, **"Paylaşım"**ı yerine getirebilecek bir maddi yeterliliğe de sahip olamayabilirsiniz.

O "**Yardım**"ı, o **"Paylaşım"**ı yapamıyorsanız, siz yapabileceğiniz kadarını tam bir görev anlayışı içinde yapınız.

O kadar ki, yaptığınız **"Yardım", "Paylaşım",** onu alanı, kabulleneni memnun etmez ve yetersiz görüntüsü verse bile.

Dahası, eğer sizler hiçbir maddesel "**Yardım**"da bulunamıyorsanız, hiç değilse anlayışınızı, duygularınızı, onla-

rın da anlayabilecekleri bir şekilde yansıtın ve ona göre hareket edin.

Hatta hatta, yine de beceremezseniz, içinizden sessiz göz yaşlarınızı ve dualarınızı eksik etmeyin. Unutmayalım ki, bu duygu duyumsaması dahi bir insancıl **"Dayanışma"**dır.

Bundan kaçamazsınız, kaçmamalısınız.

Eğer bunları becerebilirseniz, işte o zaman insanlıktan yana, gerçek zenginliğinizden yana, yaşamınıza yeni bir "**Pay**" katmaya, aramaya, bulmağa ve onları tadımsamaya hak kazandınız demektir.

Siz siz olun. Kendinize ve çevrenize bir şey vereceklerniz, hep sevgi, şefkat, hoşgörü, iyilik, işbirliği, anlayış birliği, merhamet çerçevesi içinde olsun.

İşte o zaman değil sizin, değil çevrenizin, tüm evrenin size vereceği ve kat be kat yansımalarını sunacağı ödül de çok çok büyük olacaktır.

Bu yansımalar ister insanlardan, ister, bitkilerden, ister hayvanlardan, isterse doğanın herhangi bir kademesinden olsun, sonucu gerçek insan olmaya giden yolun aydınlık yüzü olacaktır.

Hepimiz kabul ederiz ki, her **insan** kendisi ile birlikte, kendisinden saydığı, kendisine yakın gördüğü herkesi ve her şeyi bir arada yaşamak ve değerlendirmek güdüsü ile programlanmıştır.

Zaten tüm mutlu, huzurlu ve olumlu insanların, çevrelerinde hep mutlu kimseleri aramaları ya da oluşturmaları, devamlı olarak özlenen bir evrensel mutluluk özlemine

ulaşmak isteyişlerinin en güzel örnekleridir.

Siz siz olun toplumsal bir **"Dayanışma"** yolunda düşündüğünüzü, algıladığınızı, söylediğinizi yapın, duyumsadığınızı söyleyin.

Özellikle kendi vicdanınıza karşı egosal baskılarla, yapaylıklar, hileler oluşturma peşinde koşmayınız.

Vicdanınızı zorla köleleştirip, dışsal göz boyayan güçlerin güdümüne girip, anlık mutluluklarla kendinizi avutmaya kalkmayın.

Bunların hepsinin sonu bir sabun köpüğü gibi dağılmak, sorumluluklardan kaçmak ve ortalıktan kaybolmaktır.

İnsancıl bir **"Dayanışma"**nın ortaya koyduğu değerler, idealler, yücelikler her zaman yaşamın çıtasına yukarıya doğru çekecek bir şekilde olmalıdır.

Bireysel arzular, talepler olabildiğince bencillikten uzak ve yüce değerlerle bezenmiş olmak durumundadır.

Eğer bir yerde, bir ortamda insan varsa, toplum varsa, çevre varsa, o yerde, o ortamda mutlaka dert de, sıkıntı da, hüzün de olacak ve bunlar kademe kademe sizde de yansımalarını bulacaktır.

Böyle bir ortam içinde bulunan tüm insanların aynı gelişmişlik, aynı olumluluk, aynı olgunluk düzeyinde olmamaları bunun doğal sonucunu da üretir.

Ancak onlarla bir **"Dayanışma"** içine girmeniz, tüm bu görüntülerin sivriliklerini ortadan kaldırmaya yetecektir.

İyisi mi, gelin şunu kabul edelim;

"Karşınızdakini, kendi istediği şekilde görmeye ve değerlendirmeye çalışın. Yoksa, kendi istediğiniz gibi değil. Esas büyüklük budur."

"Bu dünya üzerinde herkesin söyledikleri ile, yaptıklarının aynı olmadığını gören göz, sözde "Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" tavırlarında, yalnız çıkarlarının yattığını gören yürek, en yakınlarının dahi her "Ben" deyişlerinde, "Sen"i peşinen yargılayan, mahkum eden ve bunları algılayan akıl, yaşam zincirinde, koparılmamış halka bırakmaz."

Ardından da, işlerinde, mesleklerinde, görevlerinde üst düzeyde bir konuma gelenlerin etraflarında, çoğu zaman kimi insanlarca riyalarla örtülmeğe kalkışılmış ve büyük bir yapaylıklarla sarmalanmış **"Dayanışma"**nın sözde etkinlikleri boy göstermeye başlar.

Çünkü; zenginlik, itibar ve güçlülük, ona ulaşamayan insanlar için, yakınına yanaşılması gereken çıkar açmazlarıdır.

Bu etkinlikler zaman içinde öyle bir hale gelir ki; bu sözde **"Yardımlaşma"** sahtecilikleri, **"Dayanışma"** açmazları, **"Paylaşma"** gösterileri her geçen gün daha yüksek boyutlara ulaşır.

İnsanda hele bir düşüş başlamaya görsün. O kağıttan "**Dayanışma**" oyuncaklarının nasıl hemencecik yırtıldığını, yapay ve temelsiz "**Yardımlaşma**" şatolarının nasıl birer birer yıkıldığını, sahteliklere bürünmüş **"Paylaşma"** senaryolarının ortadan nasıl yok olduğunu üzüntü ve ibretle seyredersiniz.

Bu durum, üzerinde yaşadığımız bu sahte dünyanın insanları için, böyle yapay duygularla kurulmuş en acımasız kapandır.

Bir insan gücünü, varlığını, itibarını hele bir kaybetmeye görsün, karşılaşacağı hayal kırıklıkları dünyasının, aslında gerçek ve acımasız dünyadan başka bir şey olmadığını görür.

Doğaldır ki, bu insanlar, büyük bir hazım zorluğu içinde kendilerini, bu yıkımın içinde tüketmezlerse...

Böyle bir durumda yıllardır, o sözde sevgi dolu, saygı dolu, insancıl bir **"Yardımlaşma"** ve **"Dayanışma"** ile, cıvıl cıvıl insanlarla dolu olduğunu var saydığımız dünyanın, aslında sessiz, yapayalnız, terkedilmiş, iteklenmiş ve bu gerçeklerle bezenmiş bir sahte dünya olduğunu anlama noktasına geliriz.

Ne yazıktır ki, hepimiz bir egosal tatmin ile bu yapay sevgi, saygı tuzağını gönüllü olarak düşmekten de geri kalmayız..

İşin edebiyatına gelince, mangalda kül bırakmayanlar;

"Benim, senin için yapamayacağım bir şey yoktur... Emret öleyim... Her zaman ölümüne yanındayım... Söyle senin için dağları devireyim." diye etrafınızda fır dönenler, yağ yakanlar, yalakalık yapanlar birden bire sırra kadem basmışlardır.

Bir "**Yardım**"a, bir **"Dayanışma"**ya, bir eyleme ve en azından gerçekçi samimi bir ilgiye gereksinim duyduğunuzda hepsi tam siper olmuşlardır.

Oysa aralarında sizin; **"En yakın dostunuz... En yakın arkadaşınız..."** olduğunu ısrarla söyleyenler, belki de o anda giydikleri gömlekte, ezdikleri ayakkabılarında, midelerindeki lokmada, müşterek iyi günlerin gölgesi yansımaktadır.

Bilinmez, belki de oturdukları evin kapı tokmağında, kullandıkları arabanın lastiğinde sizin katılımınızın, "**Paylaşışım**"ınızın, katımınızın gönüllüğü yatmaktadır.

Şunu iyice bilin ki, ayağınız kaydı ise, ya da biraz yan bastıysanız, eski zenginliğinizden, gücünüzden yana bir erezyona uğradınızsa, çevrenizdeki o kalabalığın nasıl büyük bir kara boşluk, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** sözcüklerininde yalnız bir birer alfabetik yapıdan ibaret oldukları acı gerçeği ile karşılaşırsınız.

Unutmamak gerekir ki;

"Göklere ve yıldızlara baka baka yürüyen kişi, ergeç önündeki çukura düşecektir."

Unutmayalım ki, insanlar hakkında yargılamalarda bulunmak, onları düşünce bazında da olsa mahkum etmek ve hele hele ısrarlı bir şekilde infaza geçmek bizim görevimiz değildir.

Yok eğer olanları bir olumluluk penceresinden değerlendiremiyorsanız, bağışlayamıyorsanız, gelin en iyisi bu yargılamayı da, bağışlamayı da en adili olan **İlahi** güce bırakalım.

Bırakalım da, en azından **O Yüce Varlığın** vereceği hük-

münden yana hiçbir tereddüdümüz olmasın.

Halbuki, bizler her geçen gün öyle bir anlaşılmaz hale geliyoruz ki, kaybettiğimiz değerleri, kaybettiğimiz kendimizi, kaybettiğimiz insanlığı yine kendimizde arayıp bulamayan garip birer yaratık olduk.

Olayları, yorumları her birey kendi olgunluğu içinde değerlendirir ve bunun sonucu her bireyde ayrı bir yorumlama ortaya çıkar ki, bütün bunlar da, insanların her olayda ve her yorumda aynı tepkiyi vermemiş olmalarının anlatımıdır.

Toplumsal **"Dayanışma", Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları, bize her şeye eksiksiz bir şekilde sahip olma imkanını sağlayan ve fakat tüm bunlarda herkesin "**Pay**" sahibi olduğu bilinci içinde yaşamak gerektiği bilincini aşılayan en büyük ve en güçlü insancıl yüce duygulardır.

Her nedense biz insanlar, birbirlerimizle kurduğumuz ilişkilerde, **"Dayanışma"** gösterilerinde daha çok hendekler kazmak, devasa duvarlar, surlar örmek çabaları içine gireriz.

Halbuki gerek hendekler, gerek duvarlar, gerekse surlar ayrılıkların, ilişki kopuklarının, anlayışsızlıkların simgeleridir.

Gelin hep beraber bu hendekleri dolduralım, bu yıkılası duvarları, surları yerle bir edelim. Mutlaka bir şeylerin yapılması gerektiğine inanıyorsanız, hep beraber yeni yeni köprüler kuralım.

Hem de gönülden gönüle uzanan ve sonsuzluğu simgeleyen köprüler...

Bilmem, bundan daha güzel bir "**Dayanışma**" yorumu yapılabilir mi?

"Kuşlar gibi uçmayı, balıklar gibi yüzmeyi öğrendik, fakat bu arada çok basit bir sanatı unuttuk. İnsan gibi yaşamak..."

MARTIN LUTHER

"İNSANA DÖNÜK SONUÇLAR ÜRETEN; YİNE İNSANDIR…"

"Paylaşmadığın, paylaşamadığın mutluluklar yapay, paylaşabildiklerin ise gerçek olanlardır."

Hanri Benazus

Gerçeklerin, bir takım yalanlar ve beyin yıkamaları ile biz insanlardan gizlendiği, sözde **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** senaryoları ile uyutulduğumuz bir dünyada yaşıyoruz.

Savaşlar, çatışmalar, terör, cinayetler, işkenceler, zulümler, acımasızlıklar, düzenbazlıklar, yalanlar, dolanlar, **Allah**'a tapıyorum diye her geçen gün kendi yaratıkları putlara yönelmeler, **Allah**'ın yerine parayı, gücü koymalar, artık birer kahramanlık, birer işbilirlik, bir olağanüstülük sergilemeleri olarak her gün önümüze birer ibret belgesi olarak sunulmakta.

Her nedense, politika adına, diplomasi adına, hele hele

demokrasi adına yapılan tüm iğrenç ve aşağılık uygulamaların sonuçlarına katlanmak bizlere kalıyor.

Hatta şiddet, savaş, terör, kaba güç, işkence, zulüm, ikiyüzlülük, yalan günün yaşamı içinde bir zorunluluk, bir gereksinim, hatta birer doğallık görüntüsü olarak önümüze serilmekte.

Artık biz insanlar, neredeyse ne bir doğumun getirdiği sevinci, ne de bir ölümün getirdiği hüznü dahi duymaz olmuşuz.

Hele hele bir terkedilmişliğin acısını, bir insancıl **"Dayanışma"**nın gizemli sarhoşluğunu duymayalı neredeyse asırlar oldu gibi gelir biz kısıtlı yaşam süreçli insanlara.

Ezilmişlikler, terk edilmeler, kederler, tutkular, boş vermişlikler, tepkisizlik hayatımıza hakim olmuş. Mutluluk, huzur, dinginlik kelimeleri gündemimizden düşeli ömürler olmuş.

Bir nefes alabiliyor olmamızı, aç midemizin gurultusunu hiç değilse o an için susturmuş olmamızı **"Yaşamak"** olarak bellemişiz.

Etrafımızda, **"Dayanışma", "İnsan Hakları"** nutukları içinde, öldürülen insanların, aç ve sefil çocukların her geçen gün artan sayıları karşısında yürekleri paslanmış bir durumdaki biz insanlar; aldırmazlıklar, umursamazlıklar içinde **"Ben"** merkezli bir yaşamın ardına takılmış, sürüklenip duruyoruz.

Irklar, **Dinler**, mezhepler, kabileler, şehirler, köyler ve

hatta aileler arasında değil bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma",** bir **"Paylaşma"** duygusu**,** kin, nefret ve düşmanlık; bu baş döndürücü medeniyet denilen tıpkı yuvarlanan boş teneke gürültüsü içinde bir yaşam şekli ve kültürü olarak sunulmakta.

Dinler bile, bir yığın peşin hükümlü, bunun ticaretini yapmada kendine haklılık "**Pay**"ları çıkaran kendini bilmezlerin elinde, **İlahi** görüntüsünden uzaklaştırılarak, taassuba, bağnazlığa, fanatizme doğru koşar adımlarla kaydırılmakta.

Hele hele **Allah**'ın en büyük eseri olan insanı yokmuş gibi görmekten, ya da en azından onu kendi hedeflerine ulaşmakta, bir araç olarak görmekten de geri kalmamaktadırlar.

Bu ısrarlı ve çıkarcı uygulamalarla her geçen gün toplum, daha da pasifleştirilmekte, artık etkileyen değil, devamlı şartlandırılmış bir şekilde etkilenen bir hale getirilmekten geri kalınmıyor.

Tüm bunları yönlendiren sözüm ona kimi önder ve saygın kişiler, **"Dayanışma"** gösterisi altında bir küçümseme, bir kibir ve hatta büyük bir küstahlıkla devamlı olarak omuzlarımıza basarak daha da yükselme çabası içinde bir tufeyli, bir asalak gurubunu meydana getirme peşinde koşuşturmakta.

Hepsi, önlerindeki pastadan daha büyük bir pay kapma yarışında…

Bu tip insanlara, bir göz görüntüsü arz etmediği sü-

rece, artık onlara **Allah** bile gerekmemektedir.

Kim bilir, belki de onlar için **Allah** dahi yoktur.

Kendi yaptıkları baskı ve oluşturdukları ihtişam ile, yeni baştan oluşturdukları putlarına tapınmaları, daha yeterli, gerekli ve doyurucu gelmekte.

Biz insanların bu gidişe tam bir tarafsızlık ve bağımsızlıkla **"Dur"** deme kararlılığı içinde olmaları ve bunların sayısının artması, adına ister **"Dayanışma"** densin, ister **"Yardımlaşma"** ve ister içten bir yansıma olarak görüntü versin; tek şey, biraz umut olmaktan ileri gidemeyecektir.

Zaten; **"Umut, bir yerde insanın yarınlarına borçlanmasıdır."**

Unutmamak gerekir ki;

"**İnsan kendini bilmedikçe, umduğu hep cennet de olsa, eninde, sonunda bulacağı hep cehennem olacaktır."**

İnsancıl duygularla sarmalanmış her türlü **"Dayanışma", "Yardımlaşma, "Paylaşma"** duyguları; büyük bir çabanın, büyük bir anlayışın ve büyük bir uyanışın hayata geçirilişidir.

Bu noktaya gelinceye kadar kimi zaman aldanacak, kimi zaman kandırılacak, kimi zaman horlanacak, kimi zaman aptal yerine konacak ve kimi zaman da gülünecek hale geleceksiniz.

Hatta hatta tüm bunlar yetmeyecek, bir yığın sevgisizlikler, saygısızlıklar, olumsuzluklar, çıkar beklentisi olanlar, nankörlükler, ilgisizlikler, suçlamalarla da karşılaşabileceksiniz.

Sakın ola ki, bu ve buna benzer tepkilerin, suçlamaların hiçbirisi sizleri bir pişmanlığa, bir **"Bananeciliğe"** bir aldırmazlığa ve bu ortamdan uzaklaşmaya sürüklemesin.

Ancak, bu katlantılar, bu anlayış ve kabulleniş zorlamaları, bu bilinçsizce tepkiler bir insancıl anlayış ve kavrayış ile sonuçta sunacakları meyveler, alacağınız hazlar, hakkınızda verilecek kabullenme kararları ve anlayış bir insan olma ayrıcalığının ödülü olacaktır.

"İnsancıl duygularla sarmalanmış bir dayanışma içinde olan insan, her türlü yorum kargaşasından uzak, tüm insanların yararına gerekliklerini ve görevlerini bir insan olmanın şuuru ile yerine getiren, mutlaka insana dönük sonuçlar üreten insandır."

Yalnız iyinin, yalnız güzelin, yalnız olumlulukların, yalnız varlığın, zenginliğin ve güçlülüğün sergilendiği ortamlardaki insanlar üzerinde etkinliklerde bulunmak, yakınlaşmalar göstermek, dalkavukluklar yapmak, sözde **"Dayanışma"** gösterileri içine girip, bir takım yapay "**Yardımlaşma**" ve "**Paylaşma**" tabloları sergilemek bir gerçek insan olma ayrıcalığının ortaya çıkarılması, sergilenmesi ve yansıtılması değildir.

Böyle bir uygulama içinde olmak, o uygulamayı yapan insan için olsa olsa, kısa, ya da uzun vadeli bazı hesapların peşinde koşturmak, karşımızdaki bireyin üstün, güçlü ve yeterli değerlerini, kendimizden kendimize "**Pay**" biçtirmek için yapmakta olduğumuz kaba, insanlık dışı hareketler ve sözde yapay insanlık manzaraları sergilemektir.

"Dayanışma" duygusu ise, hiçbir peşin hükmün yatmadığı, bir ön hesabın kesilme düşüncesinin bulunmadığı bir ortamda, hayata katılan renk, alınan bir rahat nefes, çiğnenen huzurlu bir lokma, beklentisiz gönüllülük ve özlenen düştür.

"Dayanışma" duygusu, aynı zamanda tüm insanları elimizden geldiğince kötülüklerden, horlanmalardan, aykırı ve peşin hükümlü yansımalardan büyük bir gönüllükle ve hiçbir hesap içine girmeksizin devamlı bir koruma güdüsü içinde olmaktır.

Karşımızdakinin ister iyiliğinde, güzelliğinde, zenginliğinde, güçlülüğünde, isterse kötü günlerinde, acılarında, ıstıraplarında, hayal kırıklıklarının beklenmedik etkilerinde, hiçbir kayıt ve şarta bağlı kalmaksızın tam bir "**Dayanışma**" duygusu içinde, bir insan olma ayrıcalığı ile yansımaktır.

Bu insancıl "**Dayanışma**" duyguları içinde, karşımızdakinde her kötü, olumsuz ve uygunsuz şeye karşı zırh olmak, her iyi ve güzel şey için onlara daha yüce manalar katmaktır.

"Dayanışma", Yardımlaşma" duyguları, her bireyin kendi bireysel özgürlüğü, algılaması ve kararlılığı içinde, ayrı ayrı olaylarda, başka başka ortamlarda, değişik duygu platformlarında yalnız insancıl yönü ile dahi olsa bunları "**Paylaşmak**", "**Paylaşabilme**"sini bilmektir.

Bütün bunlar aynı zamanda, her iki tarafın bireysel

bencilliklerinden uzak ve fakat insani yönleri ile "**Bizim"** diyebilecekleri bir ayrıcalığı yaşamaktır.

Ancak, gerçek bir **"Dayanışma"** duygusu ile, insan merkezli bir anlayış, kendimizden başkalarını kendimiz olarak görmek ve onlara yansımak gibi alışkanlıklara girecek olursak, emin olun ki;

"**O gün güneş bir başka doğacak, gün bir başka ışıyacak, her yer ve herkes bir başka gülümseyişle kendilerini size sunacaklardır."**

Biz insanlar, kendimizi ve içinde yaşadığımız bu güzelim dünyayı mahvetme, yok etme yolunda uğraş veren özel bir şekilde yetiştirilmiş sorumluluk taşımayan bireyler gibi, bilmeden, düşünmeden, anlamadan, sevmeden, bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma",** bir **"Paylaşma"** gereği dahi duymadan bu yıkımdan kendimize, çıkar ve pay ayırma peşinde koşuşturuyoruz.

Şunu aklımızdan asla çıkarmamamız gerekir ki; "**İnsanın tedirginliği, var oluşunun, düşüncesinde verdiği görüntüdür."**

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki; bugün, tam bir cehalet içinde kendini tüketmekte olan, karanlıklar ve olumsuzluklar ortamında kendini arayıp bulamayan, var oluşunun bile farkında olmayan, bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma"** duygusundan yoksun nice insanlar, şifa bekleyen hastalar, aç ve açıkta sefil bir hayat süren çocuklar, yaşlılar, bir kelimecik de olsa teselli arayan, yollarını kaybetmiş, bir türlü

ışığına kavuşamamış nice insanlar hep aramızda, çevremizdedir.

Peki, hiç düşündünüz mü? Bu savaşlar, bu katliamlar, bu kahredici uygulamalar neden oluyor? Bu insanlar neden bu kadar açlık, sefalet, yoksulluk, içinde sürünüp duruyor?

İnsanlık, bu ve buna benzer olumsuz uygulamalardan kendine ne gibi bir çıkar hesapları içinde?

Bu dünya kuruluşu ile, üzerinde yaşayan tüm insanlara bir büyük ödül olarak sunulmuşken, onu daha güzelleştirmek, daha yaşanır hale getirme çabası içine girmek varken, kendimiz görevlendirilmiş gibi, onu mahvetmeye, yok etmeye kalkışmak, yaşanmaz hale sokmak, cehenneme çevirmek, her türlü insancıl duygulardan yoksun bir mutsuzluklar uydusu haline getirmek için özel bir çaba içine mi girdik?

Hepimiz, toplumsal bir **"Dayanışma"** gereğini bir tarafa itmiş, gözlerimiz daha fazla madde, daha fazla sahiplilik, daha kalın bir cüzdan, daha etkin güç ile adeta körelmişiz.

Çevreyi de, dünyaya da, insan ilişkilerine de, toplum yaşamına da, hep maddenin ve gücün acımasız sınırları içine hapsederek bakmayı yaşam felsefesi olarak benimsemişiz.

Hep aykırılıklar, itilmişlikler, yoksulluklar, ezilmişlikler üretme peşinde koşar olmuşuz.

Doğaldır ki, sonuç olarak da ürettiklerimiz; felaketler, düş kırıklıkları, olumsuzluklar ve açmazlar olmaktan ileri

de gidememiştir.

Tüm yoksul insanlar, aç insanlar, genç, yaşlı, kadın, çocuklar neredeyse temiz bir sudan, temiz bir havadan dahi yoksun, sefil bir durumda yaşamını sürdürme çabasında.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi tepesinde, ya da yanı başına ne zaman bir bombanın patlayacağının ürküntülüğü ile sefaletini oynuyor.

Hala üstesinden gelinemeyen hastalıklar, doğal afetler, fakirlik, fukaralık kol gezerken bizler kendimizden başkalarına hiçbir prim tanımazken, bu insanlara nasıl olacak da **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan söz edecek ve onları inandıracağız.

Tüm yaşamlarında kendilerinden başka bir öncelik bulunmayan bir takım bencil insanların, bu dünyanın aslında herkes için yeterli ve var olduğunu bildiğimiz nimetlerinden, huzurundan, mutluluğundan bir "**Pay**" sunmak tüm insanlığın görevi değil midir?

Aslında tüm kıskançlıklar, hasetler, kavgalar, savaşlar, kardeş kanına girmeler, kötü niyetli hareketler, hırslar ve akla gelebilecek her türlü açmazlar bu dünya üzerinde, bir insancıl **"Dayanışma"** duygusu ile bilinçli bir şekilde üzerine gidilerek ortadan kaldırılabilir.

Ancak bunun için önemli olan tüm insanların şefkat, iyilik, anlayış, sevgi, hoşgörü, yumuşaklık, dostluk, işbirliği ve en önemlisi her türlü **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları ile topluma daha iyi bir yarın sunma ça-

bası içine gönüllü olarak girmeyi istemesi ve bunu insan olmanın bir gereği olarak algılamasıdır.

Bu çaba ile, bu gibi atılımlarla bir yeis tablosu olmaktan çıkacak, engeller, zorluklar, egosal çatışmalar ortadan kalkacak ve mutlu insanların yaşadığı bir dünyanın temelini atabilecektir.

Halbuki, biz insanlar, aslında mükemmel olmayan bir dünyada, mükemmel olmayan varlıklar toplumu halinde bir yaşam sürdürme ısrarından bir türlü vazgeçmek istemiyoruz..

Bu süreç içinde de edindiğimiz bilgileri akıl ve mantığımızın süzgecinden geçirip, yaşama ve özellikle bir "**Dayanışma**" duygusu ile tüm insanlara yansıtmasını da beceremediğimizden, hep böyle bir **"Dayanışma"**yı arayanlar görüntüsü içinde ve fakat aslından egosal ve maddesel çıkarlar yaratma peşinde koşan birer zavallı haline geliyoruz.

Eğer, **"Dayanışma"** duygusundan uzak bir yaşamı ısrarla seçiyorsanız, bir insan olarak günah işliyorsunuz demektir.

Eğer, "**Yardımlaşma**" duygusundan yoksun bir şekilde insanların kusurlarını, eksikliklerini kendi dev aynanızda büyütüyorsanız, yine günah işliyorsunuz demektir.

Mutlak bir sahipliliğin olmadığı anlayışına rağmen bir**"Paylaşım"** sunma gereğine inanmayıp bencillik yapıyorsanız, çıkarlarınız için eziyorsanız, aşağılıyorsanız, hor gö-

rüyorsanız, insanların yoksulluğuna arkanızı dönüyorsanız, sevginizi, şefkatinizi, hoşgörünüzü, merhametinizi sunmaktan kaçınıyorsanız sizler yine günah işliyorsunuz demektir.

Kısacası; insanın vicdanını harekete geçiren, rahatsız eden her şey istisnasız günahtır.

Bu günah ortamında, her türlü insancıl **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan uzak kalmadan yana, belki kendi egolarınızı doyuran bir rahatlık ortamı oluşturursunuz, ancak hiçbir zaman gerçek insanlık duygularına ulaşamazsınız.

Çünkü;

"Dayanışma, Yardımlaşma, Paylaşma; bir yerde vicdan rahatlığı, bir yerde çevrenize olan yansımanızın pürüzsüzlüğüdür."

Üzerinde yaşamakta bulunduğumuz dünya, maalesef bir çatışmalar, bir savaşlar dünyasıdır.

Öyle ya da böyle tarihin her safhasında bu çatışmalara ve savaşlara rastlamak mümkündür.

Aslında kendini bilmiş, anlamış, keşfetmiş ve tam bir **"Dayanışma"** içindeki bir toplumda yer alan böyle insanlar için ne çatışma, ne de savaş bir yaşam biçimi şeklinde değerlendirilemez.

Eğer bu gerçeği toplum olarak kavramış olsaydık ne insanlar ölecek ve ne de acı, ıstırap, yoksulluk, çaresizlik, açlık, sefalet böyle kol gezmeyecekti.

O halde siz siz olun, ne kendinizle, ne de çevrenizdeki insanlarla aranıza sakın ola ki mesafeler koymaya kalkışmayın.

En azından, egosal düşüncelerinizin tutsağı olduğunuzu, kendi yarattığınız yapay ve hayali bir dünyada yaşadığınızı bilmek, içtenlikli ve büyük bir ciddiyet içinde kendinize, bir insan olarak, insana doğru yön vermek, **"Dayanışmak", "Yardımlaşmak"** ve **"Paylaşmak"** gereksinimini duymak bile, gerçek bilgeliliğin ilk basamağıdır.

Eğer bizler öncelikle kendimizle, çevremizle, tüm insanlarla bir "**Dayanışma**" içinde barışık olsak ve kendimizi ve kendimizde karşımızdakini yaşamayı becerebilsek, bu dünya kısa bir sürede cennete dönüşüverecektir.

Bu konuda içtenlikli olmak, hem gerekli, hem de yeterlidir. İçtenliğin temelinde şefkat ve anlayış vardır.

Hem de öyle bir şefkat ve anlayış ki, hem kendinizin ve hem de başkalarının ıstırabından doğmuş olan ve yine kendinize ve başkalarına yönelik olan şefkat...

Yok eğer, bir **"Dayanışma"** duygusundan uzak, başkalarının dertlerine, kederlerine karşı duyarsız, ilgisiz, katı, duygusuz, anlayışsız ve acımasız iseniz, eninde sonunda tüm ıstıraplar, kendinize dönüşecek ve kendinizi acımasızca sorgulama durumunda kalacaksınız.

Bilmem ki, insanoğlu nasıl oluyor da hep karmaşa, keder, acı ve ıstırap dolu bir yaşam içinde debelenir durur?

Halbuki bu şartlanmalar insanı, insanlıktan uzaklaştı-

ran en büyük mutsuzluk sebebidirler. İyisi mi, siz bir an önce insan olduğunuza anlama yolunda ilerlemeye bakın.

Bu yol gerçek **"Dayanışma"**ya doğru giden tek yoldur ve insanlık peyzajları ile donatılmıştır..

Ama ne yazıktır ki; **"İnsanoğlu, varoluşundan beri hep savaş üretip, ardından da barışı arama peşinde ömür tüketip durmuştur."**

"Yardım almaya alışanlar, gün gelir buyruk almaya da alışırlar."

IV. Murat

"KARAMSARLIKTAN KURTULUP GERÇEK İNSANCIL TABLOLAR ÇİZMEK…"

"Vermeğe niyeti olmayan, hep bahaneler üretir."
Hanri Benazus

Bizler bu değişkenlikler dünyasına **"Dayanışma"** gibi, **"Yardımlaşma"** gibi, **"Paylaşma"** gibi insancıl değerleri hakim kılmazsak ve bu duyguları insan önceliklikleri ile donatmazsak alınacak olan her sonuç, eninde sonunda bireysel yıkımlarını da beraberinde getirecektir.

Mutsuzluk; her şeyden evvel, kendimizle, diğer bireyler arasında bir fark, bir başkalık aramak ve görmek ısrarından doğar.

Çünkü insanoğlu bu durumlarda bir taraftan hep kendi lehine farklar hayal eder, diğer taraftan da, kendisi ile özdeşleştirdiği **"Bir Ayrıcalıklı İnsan"** imajını kanıtlama iddiasına girer.

Evet "**Bir Ayrıcalıklı İnsan"** yaratmak, bir insan için

belki de bir hedef, bir ideal olarak benimsenebilir, bir keyif olarak algılanabilir.

Ancak, oluşan böyle bir ortamda bu değerlendirmenin dışında kalan, daha üstün olan ya da olmayan insanların da var olduğu gerçeğine inanmazsak ve onların da bu dünyadan hakları olan "**Pay**"ları almasına yardımcı ve yol gösterici olmazsak, sonuçta üreteceğimiz hep olumsuzluklar, açmazlar, başarısızlıklar ve huzursuzluklar olacaktır.

İşin doğrusu böyle farklılıklar varsa, bir **"Dayanışma"** içinde bu farklılıkları ister kendi yaşamımızda, ister karşımızdakinin yaşamında, kendi doğal akışları içinde, nasıl olsa kendilerini yansıtma ya da kabullendirme durumunda olacaklarını bilmek bize yeterli olmalıdır.

Aslında bunların böyle olmasının sebebi de insanoğlunun bir kompleksler yumağı olmasından kaynaklanmaktadır.

İnsanın yalnız kendine dönük ne kadar az beklentisi, ne kadar az saplantı noktasına gelmiş tutkuları olursa, işte o zaman **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları ile dolu bir ortamda ayrıcalıklı bir insan konumuna gelmesi daha kolay olur.

Ama ne yazıktır ki; güçsüzlüğün, yetersizliğin hatta zavallılığın kol gezdiği bir ortamda, insancıl bir **"Dayanışma",** bir **"Yardımlaşma",** bir **"Paylaşma",** hayal olmaktan öteye pek geçemiyor.

Tamamıyla bir egosal tabana, egosal esarete bağımlı olan her türlü insancıl bir **"Yardımlaşma"** ve **"Dayanışma"**

duygusundan uzak bu olmazların, olabilirlik hayalleri, bireyi hem kendisi ile hem toplumla hem de tüm insanlarla zıtlaşmalar içine sokar.

İnsancıl duygular içinde olmak, sahiplilikten çok erdem, zenginlikten çok duru gönül coşkusu, saplantılardan çok algılamalar, sahiplenmelerden çok paylaşımlar ön plandadır.

Nice varlıklı insanların, zengin insanların, güçlü insanların arasında o kadar çok böyle bir **"Dayanışma"** duygusundan, düşüncesinden ve anlayışından uzak olanların bulunduğunu görmek için, en basit anlamda yakın çevremize şöyle bir göz atmak yeterlidir.

Gerçekten, **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın, **"Paylaşma"**nın ölçütü varlık ve güç olduğunu var saysak, sıradan bir yaşama sahip, hatta fakir, yoksul bir insanın mutlaka böyle insancıl duygulardan uzak, ya da habersiz olması gerektiği gibi bir yanlış yargıya varmış oluruz.

Hatta hatta iddia edebiliriz ki, çoğu zaman gerçek **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve hatta **"Paylaşma"** duyguları, daha küçük, daha fazla görüntü vermeyen ve fakat daha coşku veren, insandan insana kendi gerçek dünyasından yansımalar sunan değerlerde yatmaktadır.

Üzerinde yaşadığımız dünya bir takım umursamaz, kendini bilmez, çıkarcı, maddenin tutsaklığına soyunmuş insanların saldırıları sebebiyle hep dertler üretmekte, olumsuzlukların kaynağı olmaktadır.

Bu noktada ortaya çıkan mutsuz ve umutsuz insanlar

toplumu görüntüsünü değiştirmek için, tüm insanların, birer ışık, birer rehber, birer önder, birer örnek olmak ve bir **"Dayanışma"** içine girmek gibi bir zorunlulukla karşı karşıya kalması gerektiği de büyük bir gerçektir.

Bu şekildeki bir **"Dayanışma"** duyguları arasında kurulacak bir ahenk ortamı, bir uyum sürecine giriş, bir sevgi ve hoşgörü ortamı yaratmak, arzuları birleştirmek, **"Ben"**i yıkıp, **"Sen"** ya da, en azından **"Biz"** kelimesine yaşamda öncelik vermek, kendi başlarına kendimizi adeta yapılandırdığımız bu karamsar dünyadan kurtarmak ve gerçek insancıl tabloları çizmek için yeterli olacaktır.

Eğer bizler, hiçbir şeyi ve hatta her şeyi, ne bir seçim, ne de bir bağımlılık konusu yapmadan insan olduğumuzu öncelikle anımsayacak şekilde yaşamımızı bir düzene koyacak olursak, sonucu da, ürettikleri de bir **"Dayanışma"** ruhunun ön plana çıkaracağı insanlığın zaferi olacaktır.

Bugün neredeyse tüm yeryüzüne ve hatta zaman zaman da bireyselliğimize yansıyan şiddet, acımasızlık, uyumsuzluk, bağnazlık, terör ortalığı kasıp kavurmaya devam etmektedir.

Doğaldır ki, tüm bunların sonuçları hem bunu işleyenler, hem sebep olanlar, hem de ıstırabını çekenler için de kötü sonuçlarını üretmekte, içermekte ve bizleri bir acılar dünyası içinde yaşamımızı sürdürmeye zorlamaktadır.

Ancak bundan daha da kötüsü, kendimizi bu olaylar ve sonuçları içinde yaşamağa mahkum bireyler olarak görmemizdir.

Bu açmazların içine gömülmek, onları oldukları gibi kabullenmek, olaylara hükmümüzün geçmeyeceği düşüncesi ile teslimiyetçi bir tavır takınmak, bir insan olarak yaşamımızın en büyük açmazına düşmek, en büyük hatasını işlemek demektir.

İşte bu noktada bireye düşen görev insan olma ayrıcalığının verdiği sorumlulukla bir **"Dayanışma"** ruhu ile, egolarının tutsağı bir birey olma arasındaki tercihini zamanında yapması, yorumlaması ve yerinde değerlendirmesidir.

Bugün dünya üzerinde, her türlü **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** düşüncesinden ve gerekliliğinden uzak, bir taraftan açlık, kıtlık, yokluk, hastalık ve yetersizlikler kol gezerken, diğer taraftan böyle insancıl duyguları özümsememiş, bu ayrıcalıklarından nasibini almamış olanlar tarafından her türlü bolluklardan, bereketliliklerden, sağlıklılıktan, karlılıklardan kendilerine "**Pay**" ayıranların egosal dürtüleri ve güdümlenmeleri ile adeta parsellenmiştir.

Gerçek manası bir insan olmaya uzanan bu kısıtlı ömürcül yolda her birey hem kendisi, hem de çevresi için en büyük rehberdir.

Bunun için insanların özel olarak kendi dışından çoğu zaman yapaylıklarla süslenip sunulan sıradan düşüncelere, fikirlere gereksinimi de yoktur.

Eğer böyle insancıl duygulara gerçekten sahipseniz, onlar sizi mutlaka insanlar arası bir **"Dayanışma"** duygusu-

nun doruklarına ulaştıracaktır.

Bu gerçeğe duyulan özlem, bu insancıl duygulara duyulan içsel yönlenme günlük yaşamın bir parçası haline geldiği zaman, artık doğru yoldasınız demektir.

Bu tutumunuzla, bu uygulamanızla, hiçbir kimseye zarar vermediğiniz, hiçbir kimseyi incitmediğiniz sürece, her şey yolunda gidecek ve **"Dayanışma", "Yardımlaşma", Paylaşma"** duygularını yaşamınızın her anında derinden duyumsayacaksınız demektir.

Bu bir yerde büyük bir uyumluluk içinde, barış ortamında, dostluk ve sevgi dolu bir insancıl yaşam sanatıdır da.

Vereceği meyveleri de, mutlaka mutluluk, huzur ve daha insanca yaşanılacak bir dünya olacaktır.

Hem de sorgusuz, sualsiz, nedensiz ve sonsuzca...

Yok eğer sizler bu noktaya ulaşamıyorsanız, eksikliğiniz, bir fırsat eksikliği değil, düşüncenizin insan merkezli gerçeğe giden yola bir odaklanma eksikliğidir.

Siz hareketlerinizde, uygulamalarınızda, büyük bir egosal tutsaklık içinde, sabırsız, yüzeysel, ciddiyetsiz, ben merkezli ve kararsızlık içinde olursanız, insancıl duygularla bezenmiş **"Dayanışma, Yardımlaşma, Paylaşma ruhuna eremedim, bulmadım, bulamadım, bulamıyorum"** diye ağlamanız, olsa olsa kendinize olan güveninize gölge düşürecek ve insan olmanın verdiği ayrıcalığı tadımsamaktan uzak bir yaşamı sürdürme zorunluluğunda kalacaksınız.

Halbuki biz insanlar, bu dünyanın hem kendimize,

hem de tüm insanlığa ait olduğunun farkında olmadan, kendimizi yine bu dünyaya tutsak etmenin kolaylığı ve önyargısı içinde yine kendimizi tüketmekle meşgulüzdür.

Bizlerin, büyük ayrıcalıklarla donatılarak gönderilmiş olduğumuz bu dünyada, olgunlaşmanın da, mükemmelliğin de bir hududu yoktur.

İşte bu noktada, kademeleri aşıp gelen tüm insanlığın yaşamından alacağı "**Pay**" da, yapacağı katkı da o oranda artacaktır.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, insan yaşamının asla kesintilik göstermeyen bir duygusudur.

Ancak her zaman ve her yerde kendini yeni baştan kendini yenileme ve yaratma durumunda olan tek duygudur da...

Bu da, insanın gelişmesi, olgunlaşması yolunda göstermiş olduğu ilerlemeyi anımsatır.

Hem de doğuştan ölüme doğru dörtnala giden yolda, fakat sonsuzluk boyutları içinde ve bitmeyesiye...

Bütün bu çabalarda, bu geçiş süreçlerinde ne yaşın ve ne de yaşam tarzının rolü hiç yoktur.

Yaş kaça varırsa varsın, birey nasıl bir yaşam sürerse sürsün, bu duygular hep arama, bulma, yaşama geçirme ve uygulama durumundadır.

Hem de büyük bir sabır ve kararlılıkla...

Burada öncelik bu duyguların bir devamlılık süreci

içinde yaşamımıza yansımasını sağlamaktır.

Unutmamak gerekir ki;

"İnsan yalnız yaşadıkları ile değil, bu yaşama yaptıkları insani katkılarıyla, Dayanışmalarıyla, Yardımlaşmalarıyla, Paylaşımlarıyla ve yaşadıklarından aldığı ibret ve derslerle olgunlaşır."

Bu dünya üzerinde yaşayan bizler, yaşamlarımız süresince, istesek de, istemesek de hep birbirlerimizi etkileriz. Her olayda, her olanda hepimizin izini görmek mümkündür.

Eğer dünyanın herhangi bir köşesinde, her ne sebeple olursa olsun, bir çocuk ölüyorsa, o çocuğun ölümünden hepimiz ayrı ayrı sorumluyuz demektir.

Yine eğer dünyanın bir köşesinde yoksulluk hüküm sürüyorsa, bir insan açlıktan, susuzluktan, gıdasızlıktan ölüyorsa, ya da kötü hayat şartlarından yok oluyorsa, sorumluları hep bizleriz.

Bir yerde ölen de, öldüren de, yok olan da, yok edilen de hep biziz.

Çünkü her olayın sayısız nedeni ve o olayları oluşturan sayısız etki alanları vardır. Bunların hiçbirini **"Kader"** deyip, savuşturamayız. Bu dünyada, herkes, her şeyden kısmen de olsa sorumludur.

O halde dünya üzerinde gerçekten insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularını yerleştirdiğimiz ve bu duyguların sahibi insanları çoğalttığımız sürece, toplumda oluşturacakları yansımaları da hemen ol-

masa da, zaman içinde mutlaka semeresini verecektir.

Unutmamak gerekir ki;

"**Varlığımız, yaratılışımızın ve yaşantımızın bir müşterek eseridir.**"

Kısacası hepimiz, bu kısacık ömür sürecimizde, birbirimizin yaratıcısı, katili, huzur vereni, mutsuzluk aşılayanı, cenneti kuranı, cehennemi yaratını, yani kısacası varoluşun iyi ya da kötü birer yansımalarıyız.

Eğer becerebilirsek, bu değişimler, bu gelişimler istesek de, istemesek de eninde sonunda insana hem deneyimler, hem de olgunlaşma ve hem de daha insanca bir yaşam ortamı sağlayacaktır.

Kendini sürekli bir şekilde, bu yönde yenileyebilen ve böylece toplumla bir uyum ve **"Dayanışma"** içinde yaşamını sürdürebilen insan, gerçek manası ile "**İnsan**" olarak karşımıza çıkar.

Zaten toplumsal **"Dayanışma"** dediğimiz olgu, insanın hem kendisi, hem çevresi ile uyum içinde olması değil midir?

Bizler, her birimiz cahilliğimizin sınırları içinde birer masum birey görüntüsü içinde olabiliriz.

Ancak, cahilliğimizden kaynaklanan eylemlerimizle tam anlamıyla suçlu birer birey haline de kolayca geliriz.

Bilmeden bir yığın günah işler, anlamadan acı ve ıstıraplar çekeriz.

Bu ortam içinde aynı insanı hem sever, hem de ondan

nefret ederiz.

Bir taraftan kavga eder, öldürür, malı mahveder, canı yok ederiz de, aynı biz yine de sevecen ve hoşgörülü, **"Yardımsever", "Paylaşımcı"** da oluruz.

Bir çocuğa, bir insana şefkatle, **"Dayanışma"** ruhu ile yaklaşır, ardından da elimizde silah, top, bomba ile onları öldürmek, yetim bırakmak için elimizden gelen, gelemeyen her şeyi yaparız.

İşte bizlerin, kendisine sımsıkı sarıldığımız hayatımız bu ve buna benzer nice onarılmaz çelişkilerle doludur.

Elimizden geldiğince her şeye ve herkese sıkı sıkı sarılır, "**Dayanışma"** tabloları çizer, işimize gelmediğinde ya da bir başka tutunacak dallar bulduğumuzda terk eder gideriz.

Demek oluyor ki, biz insanlar çeşitliliği, değişkenlikleri, acıların ve hazların bize oynadığı oyunları seviyoruz. Hele hele kendiliğinden oluşuveren ya da aniden ortaya çıkan zıtlıklarla adeta büyüleniriz.

Bir süre onların elimizden geldiğince tadını çıkarır, ardından da yorulur, bıkar, yeni yeni görüntülerin, beklentilerin, oluşumların peşine takılırız.

Gün gelir de artık bunları kanıksamaya başladığımızda, bir başka arayışa yönelme gereksinimi, bir yeniden değerlendirme süreci içine de gireriz.

Bu dünyevî yaşamda, bir insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", Paylaşma"** gerekliliğini, arayışlarını ve uygulamalarını her nedense hep, yaşamımızdaki iki keder, iki acı, iki ıstırap, iki olumsuzluk arasındaki kısacık bir süreç

içinde hapsetmiş bulunuyoruz.

Çünkü, her nedense insan merkezli uygulamalarımızı her zaman koşullu, her zaman yorumcu değerlere dayalı bir şekilde uygulama alışkanlığı içindeyiz.

Eğer hayatınıza, toplumsal bir gözle, insancıl bir **"Dayanışma",** bir anlayışla, sevgi, güven ve hoşgörü ile bakmıyorsanız, kendinize ve kendiniz dışındaki herkese doğal akış süreci içinde yine anlayışla, zevkle ve şevkle katılamıyor ve ne kendi esas kimliğinizin ve ne de yüklenip geldiğimiz insan olma ayrıcalığının farkına varamıyorsanız, kendinizi arama, bulma, kendinizle buluşma ve bir başkasında yansıma ısrarlarınız hep hüsranla sona erecek demektir.

Doğaldır ki, insanoğlu çoğu dünyevî koşulları değiştirmek gücünde değildir. Böyle bir durumda yapabileceklerimiz; gerek meslek yaşamımızda, gerekse güncel yaşamımızda tavırlarımızı, tutumlarımızı, kendinize ve çevremize dönük uygulamalarımızı bir **"Dayanışma"** ruhu içinde değiştirmektir.

Bizler için, insan olmak, insan gibi yaşamak ve hele hele bir başka insan ile, tüm toplumla, tüm insanlıkla bir ömür, hem de gerçek bir insan gibi bir **"Dayanışma"** içinde yaşamak ayrı bir yetenek, ayrı bir anlayış, ayrı kabulleniş ve ayrı sezinleyiş gerektirir.

Halbuki, doğuşumuzla birlikte hepimize egosal dürtüleri ön plana çıkaran bir yaşam felsefesi aşılanmıştır.

Her yerde ve her ortamda **"Ben"** hep ön plandadır.

Bu durumda toplumun tüm bireylerin "**Ben"** ve **"Benim"**

diye dayatacağı bir hayatın devamlılığında, eğer taraflar karşılıklı fedakarlıklar içine girmezler ya da girmeyi beceremezlerse, böyle bir **"Dayanışma"** çabasının sonu hüsran ve yalnız kendine dönük bir kısır döngü olması doğaldır.

Bizler, yaşamımız süresince, bizlerle aynı düşüncede olmayan birçok insana rastlarız. Hatta bizim düşüncelerimiz paralelinde bir düşünceye sahip olmadıkları için de, onlara ya kızarız, ya da onları kınarız.

Halbuki bu konuda, bir karşılıklı **"Dayanışma"** ortamında buluşabilmek için, ne biz kendi doğrularımızın, ne de karşımızdakiler kendi doğrularının gerçeklerle ne dereceye kadar bağdaşmış olduğunun farkında bile değildir.

Burada takınılacak en gerçekçi tutum, her insanı kendi düşüncelerinin paralelinde özgür bırakmak ve konuyu zaman değirmeninin taşları arasına bırakmaktır.

Bu durumda inatçı, ısrarcı ve hoşgörüsüz olmak değil, bir **"Dayanışma"** ortamının bir an evvel oluşturulabilmesi için, aksine sakin, sabırlı, anlayışlı ve hoşgörülü olmak ön şarttır.

O halde diyorum ki; **"Gerek kendinize ait olmayan, gerekse olur olmaz doğrularınızın oluşturduğu bir fikrin üzerinde ısrarla durmayınız. Yoksa bu fikrin tutsağı olursunuz."**

"Hiç kimseye faydalı olmamak, tam manasıyla kıymetsiz olmak demektir."

Descartes

"DAYANIŞMA SUNUMUNDA SEVGİ, ŞEFKAT, ANLAYIŞ VE İÇSELLİK…"

> "En büyük yardım, kişiyi muhtaçlıktan kurtarmaktır."
>
> Hanri Benazus

Biz insanlar, her nedense bize yakınlık gösterilmesini, diğer insanlar tarafından ayrıcalıklı bir şekilde fark edilmiş olmayı, ön planda görünmeyi, başkalarının övmelerini, saymalarını, göstermelik de olsa saygı ve sevgi gösterilmesini hep isteriz.

Bu daha çocukluğumuzdan beri böyle başlamıştır, böyle aşılanmıştır ve maalesef ruhumuza bir garip tatmin verdiği için de, bir ömür bu ve buna benzer duygulara sarılmış durmuşuzdur.

Her doğan yeni gün, bir yönü ile kendimizi keşfetme yolunda atılabilecek adımların başlangıcı da olsa, aynı zamanda bizden başkalarını anlama, bir **"Dayanışma",** bir

"Yardımlaşma", bir **"Paylaşma"** içine girme yönünde bir fırsatlar döneminin de ilk adımı olabilir.

Üzerinde yaşadığımız bu dünyada, yaşamını sürdüren milyonlarca insan hep bir yüzeysel yaşam sürdürme peşinde koşmakta ve işin tuhaf tarafı da bunu var oluşunun gereği olarak görmek ısrarında da olmaktadır.

Hep gölgede kalmak, ön planda olmamak, yalnız kendilerine ve çok yakınlarına dönük bir yaşam sürdürmek, varoluşun esas özünü kaçırmak, gerçeği algılayan ve gözlemleyebilen bir göz için mutsuzluk tabloları çizen bir görüntü yaratmasa bile, en azından insandan ve insancıl **"Dayanışma"** duygularından ve uygulamalardan haberi olmayan bir akış içinde kalmalarının getirdiği varoluş gerçeğinden uzak bir açmaz içinde olmayı da beraberinde getirir.

Eğer, gerek kendinizin, gerekse toplumun tüm insanlarının, tüm dert, üzüntü, sıkıntı ve olur olmaz deneyimlerin kendi akışları içinde hayatınızı tümü ile ele geçirmesine izin veriyorsanız, kendi varoluşunuzun farkında değilsiniz demektir.

Yok onları büyük bir insancıl **"Dayanışma"** duygusu, anlayış ve cesaretle karşılar ve gereken çabaları sarf ederseniz, artık kendinize dönüşün gizemini çözdünüz demektir.

Üzerinde yaşadığımız bu dünya, çelişkilerle doludur. Bu çelişkiler sebebiyle de insanoğlu bir **"Dayanışma"** ve uyum sıkıntısı içinde kaybettiği kendini arayıp, bulma peşinde koşmaktadır.

İnsan arayışını ısrarlar, üzerinde yaşadığı bu kaoslar

dünyası içinde sürdürmenin katı tavrına girerse, sonu hep hüsran, hep yalnızlık, hep itilmişlik ve dışlanmışlık olacaktır.

Biz insanlar, çevremizle, toplumla güzel ilişkiler, etkinlikler ve **"Dayanışma"** içinde olursak, sever ve sevilirsek, kendimizi daha güvenli, daha huzurlu ve daha mutlu hissederiz.

Çünkü, insanoğlu her şeyde ve herkeste kendi yansımalarını ve yankılanmalarını gördükçe egosal bazda da olsa bir dinginlik ve huzur havası içine girer.

Hele hele bu güzel **"Dayanışma",** ilişkiler, etkinlikler, sevgiler, güvenirlilikler bir karşılıklı gönüllü yansıma ve yansıtma haline getirilebilirse insan olmanın sunduğu mutluluk tüm yaşamımıza tam manası ile hakim olur ve yön verir.

Halbuki bu **"Dayanışma",** insancıl ilişki, güvenirlilik, burada gördüğü ve değerlendirdiği kendisi dışında kalan birisi ile ilgili değil de, tam aksine kendinden başkalarında gördüğü ve sezinlendiği kendisinin bir yansımasını olmaktan ileri gitmemektedir.

Bu ilişkiler ve etkilemeler kendi süreci içinde normal seyrini devam ettirdikçe böyle insancıl duyguların yaşama renk katması kaçınılmazdır.

Kesin olan bir şey varsa; insanın kendini beğenme, herkesten ve her şeyden üstün görme dürtüsü, insanın yapaylıklarla donatılmış kişiliğine tutkunluğunun utanmazca bir sergilenişi olmaktan ileri gidemez.

Kısacası insancıl tüm duygular; bireyin olgunlaşmasında, insan olmanın farkındalığına ermesinde, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularının ön almasında en büyük etkendir.

"Dayanışma", diğer insanları kendimize çekip, onları bir uydu haline getirmek değil, bunun tam aksine, kendimizi tüm varoluşumuzla onlara sunmak ve gönüllüce onların bir tamamlayıcısı olmayı kabullenmektir.

Artık bizler, hepimiz, zamanlı, zamansız düşüncelerimizin tutsağı olduğumuzu ve kendi kendimize yarattığımız hayallerle süslü bir dünyada yaşadığımızı, artık anlamak zorunluluğundayız.

Bu, bir yerde insan olma ayrıcalığının bizde yarattığı bir uyanış olgusunun şafağı olmaktadır.

Önemli olan şartlandıra şartlandıra üzerimize neredeyse zorla giydirilen yapay dünyasal kalıpların içinden sıyrılmak ve insan olmanın kaynağına yönelme kararlığında olmaktır.

İşte bu noktada ortaya çıkacak olan gerçek insancıl kimliğimiz, yaşam boyunca bize rehberlik etmeye hazırdır.

Atacağımız her adım, ondan sonra atmamız gereken adımların enerjilerini mutlaka üretecektir.

Siz siz olun ve egolarınızın kontrolündeki kendi kısıtlılığı içindeki yaşama karşı çıkın, insan olma, insan gibi yaşama, insanlarla bir arada ve büyük bir **"Dayanışma"** içinde olma yolunda yetersiz kalmayın.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", Paylaşma" duygularının

tüm sunumları, ancak güçlü insanların becerebileceği bir özveri ve aynı anda bir insancıl sorumluluk örneğidir.

Bu duyguların kaynağında, su sızdırmayan bir insanlık testisindeki doyumlu ve duyumlu suyundan müşterek içmek ve doymak vardır.

Bu, aynı zamanda, başlı başına ve karşılıklı olarak sunulan, sunumundan haz alınan bir özveri olayıdır.

Ne zaman ki insanlar; kendi düşünce ve yeteneği ile bütün şartlamaların ve baskıların dışında kalan temel insansal gerçeğini arama ve bulma kararlığına ererse, tüm olumsuz etkenlerin gölgesinde ve oluşan, ya da oluşturulan kişiliğinin baskısı altında ezilen kimliği ile tanışma noktasına gelirse, bu **"Dayanışma"** ruhu içine erme ve benimseme savaşından başarı ile çıkacak demektir.

Bu duyguyu duyumsamak, ön plana çıkarmak, gerçek kimliğimizi ortaya koymak kadar **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın, **"Paylaşma"**nın hakim duygu olduğu bir **"İnsanlık Dünyası"** ile tanışmanın hem üstünlüğünü, hem de olağanüstülüğünü müşterek algılamalar şeklinde sergilemiş olmak önemlidir.

Bu durum, toplumun zorlamalı kişiliğe uyguladığı robotlaştırma hareketine karşı, bir içsel direniştir de.

Bu noktada dikkat etmemiz gereken şey, bu sefer bizlerin sözde yeteneklerimizi ve üstünlüklerimizi kullanarak, başkalarını kendi dümen suyumuza çekme gibi bir aymazlığa girmemektir.

Bu tam manasıyla **"Dayanışma"** duygusundan uzak bir

ortamı, kendi egosal davranışımız içine sokmaktır.

Kimi seçmeli insanlara dönük bireysel **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** gösterileri, ne kadar sahici ve ne kadar yoğun bir görüntü verse de, bir yerde yalnız o bireylere dönük bir bağlayıcılık sergiler.

Halbuki, insancıl kimliğimizin özgürlüğü, bu ve buna benzer kısıtlı gösterilerin sunulma alanı değildir ve olamaz da...

Çünkü, insancıl duygular, insancıl coşkular, insancıl uygulamalar, her şeye ve herkese kısıtlamasız bir şekilde sergilendiği sürece gerçek manası ile bir **"Dayanışma"** olur.

Öyle ya da böyle, yalnız bir bireye insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** yaklaşımlarında bulunmak, böyle bir alışkanlığa girmeye kalkmak dahi ileriye dönük gerçek duygulara yönelme bakımından bir kibrit çakma aydınlığı olabilir.

Halbuki, bireysel **"Dayanışma"**da bir zorunluluk, bir görev gerekliliği, ya da bir bağlayıcılık bahse konu olabilir.

Ancak ayırım göstermeksizin tüm insanlara, tüm **insanlığa dönük toplu bir "Dayanışma" sunumunda sevgi, şefkat, anlayış, hoşgörü ve içsellik** içinde olmak kaydı ile.

"Dayanışma" duygusunu bir sayısallık uygulamasıyla tanımlayamazsınız.

"Dayanışma"da, ne **"Bir"**, ne **"İki"**, ne **"Çok"**, ne de **"Az"** diye bir tanımlama yoktur.

Zaten insancıl coşkular, doğası gereği, ayırmaların, ayı-

rımların, benzemezliklerin ve aykırılıkların reddedilişidir.

Tüm insanları, **"Seni, Beni, Onu"** diye, bir ayırıma sokmaksızın kendi yansımamız olarak görmek ve onların hepsini **insan** denen, en güçlü ve en etkin hitap şekli ile adlandırmak en doğru tanım olacaktır.

Öyleyse, siz siz olun tüm yaşamınız süresince gerek kendiniz için, gerekse sizden başkaları için yaptığınız şeylerde, kısıtlamalar sunan sayılara, şekillere, isimlere aldırmaksızın, şartlanmaksızın, bağlanmaksızın, tutsaklanmaksızın hareket etme alışkanlığına girin.

İnsancıl bir"Dayanışma" ortamında insan, bir yaşamda ayrı ayrı hayatları yaşamak ve benimsemek ayrıcalığına erer.

Böyle bir durumda da, bir insan için en güzel şey, kendisi dışındaki insanların yaşamında, rol sahibi, "**Pay**" sahibi, ahenk unsuru olarak bir yansıma içinde olmasıdır..

Bunda tüm rol, her ne kadar sunumlarda bulunan bireyden kaynaklı görünse de, aslında bu **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguların yansıma bulduğu karşı insanın da anlayışı, algılayışı, kabullenişi ve katılışı da çok büyük rol oynar.

Çünkü, toplumsal **"Dayanışma"**, tek taraflı bir uygulama, bir kararlılık sunumu değildir.

Uygulanan da, uygulayan da, her zaman ve her yerde büyük ve ısrarlı bir kararlılık sergilemek durumundadırlar.

Bugünkü dünyamızda istesek de istemesek de hem böyle insancıl duygulardan yoksun, mutsuzluklarını etraflarına yansıtma durumunda olan, hem de kendilerinin bu

mutsuzluklarına karşısındakini de katarak iki defa mutsuz olmak durumunda kalan o kadar çok insan vardır ki, zannedersiniz ki bu dünya, sırf mutsuzlukları, huzursuzlukları, sevgisizlikleri, katılıkları, hoşgörüsüzlükleri yaşamak için kurulmuş ve bizler de, bu düzenin birer gönüllü jandarmasıymışız gibi...

Aslında insan kendi dünyasında başkalarını da yaşatmaktan haz duyan ve hatta "**Pay**" sahibi kılan bir varlıktır.

Bu sebepledir ki bir insan kendi yarattığı **"Dayanışma"** duyguları ile sarmalanmış mutluluğu, huzuru, anlayışı, başkaları ile de "**Paylaşmak**"tan haz duyar.

Hatta hatta bu mutluluğunda başkalarının da "**Pay**"ı bulunduğunu bilir ve bu duygularla karşısındakinin aynı anda bu duyguları yaşamasından özel bir haz da alır konuma girer.

Dünya üzerinde yaşayan insanların çok büyük bir çoğunluğu, bir başka insan ile "**Yardımlaşma**"dan, o insana "**Yardım**" etmekten söz ederken, her nedense bir kargaşaya, bir açmaza, bir olumsuzluğa, bir ıstıraba karşı verilecek bir mücadeleyi akla getiririz.

Aslında da bizler bu hareketlerimizle herhangi bir karşı bireye "**Yardım**" etmekten çok, "**Yardımlaşma**" sözünü etmeyi kendi düşüncemize ve hatta çıkarımıza daha uygun görürüz.

Şimdi sizlere sormak istiyorum:

Evet, sizler, verdiğiniz bir kuru lokma ekmeğe, bir yamalı hırkaya ek olarak, bir tek insana gerçekten, ama tam

gerçek manası ile ve bir insancıl manada "**Yardım**"da bulundunuz mu?

Bir tek insanı olsun, "**Yardım**" alma, "**Yardım**" isteme, "**Yardım**" bekleme, "**Yardım**" arama gereksiniminin ötesine taşıdınız mı?

Böyle bir **"Yardım"** gereği içindeki bir insana, onun gerçek varlığı hakkındaki, onun insan olma ayrıcalığının yükümlediği bir içgörüye olmasa dahi, bu konularda sahip olduğu insancıl potansiyelin ona ne gibi görevleri, sorumlulukları ve fırsatları yükümlediğini öğrettiniz, benimsettiniz ve kazandırdınız mı?

"**Yardım**" etmek; verirken karşımızdaki ezmek, aşağılamak, küçük düşürmek, ya da onu karşımızdaki için umursamaz bir alışkanlık haline getirmek değildir.

Öncelikle önemli olan her insana, gereğince kapı olmak, ışık olmak, yol olmak, kısacası insan olmak ve her insanda bir ayrıcalıklı varlık yaratmaktır.

Çoğu insanlar, hep iyilik yapıyorum, **"Yardım"** ediyorum, **"Paylaş"**ıyorum görüntüsü vermeye, böyle bir tablo sergilemeyi çok severler.

Şunu asla unutmamak gerekir ki, gerçek bir iyiliği, gerçek bir **"Yardım"**ı, gerçek bir **"Paylaşım"**ı yapabilmek için, öncelikle bunları yapma durumunda olan o insanın kendini tüm kötülüklerden arındırması gerekir.

Yoksa yapacağınız sözde iyilik, **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** bir gösteri olmaktan ileri gidemez.

Elbette, bir insana iyilik ve "**Yardım**" etme fırsatı elinize

geçecek olursa, onu mutlaka yerine getiriniz.

Bu iyiliği ve "**Yardım**"ı yapmak için, kendinizin eksiksiz ve mükemmel bir duruma gelişini beklemeyiniz.

Fakat bu durumlarda da yapaylıklarla süslenmiş bir iyilik, bir **"Yardımsever"**lik borazancısı halinde de hareket etmeyiniz.

Doğaldır ki, iyi ve rahat bir yaşam sürdürmek, herkesin en doğal hakkıdır.

Ancak, hep ayaklar altında ezilen, ufalanan, çelmelenen, hor görülen ve değer verilmeyen bir kişilik içinde değil...

Zaten bugünkü gidişle, toplumu biçimlendiren hep rahatlık, hep güç ve zenginlik edinimi oldukça, bizlerin böyle bir tutku peşinde kendimizi tutsaklaştırmamız da, kaçınılmaz olmaktadır.

Bunları aşmak için öncelikle insanlar arasında bir **"Dayanışma"** bilincinin yeşermesi gerekir.

Zaten, oldum olası toplum ve bu toplumu yönetmek ve yönlendirmek durumunda olanlar, hep gücün, güçlünün denetimi altındadır.

Ne yazıktır ki, bu insanlar, hep **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** ve insanı, insan gibi yaşatmak iddiası ile yola çıkarlar ve sonuçta insanı ezerek, üstüne basarak, yok ederek, zulüm ederek hedefine doğru yol alırlar.

Dünya bugün, her türlü toplumsal**"Dayanışma"** duygusundan uzak, geçmişinden kopmuş, geleceğine saygısı

olmayan, yıktıklarının, yok ettiklerinin, ortadan kaldırdıklarının ne olduğunu bilmeyen, ya da bilmek istemeyen bir yığın sözde güçlü, varlıklı ve fakat insan olmaktan yana, pek nasibini almamış bireylerle doludur.

Hepsi de, sanki bir başka **"Pay"** sahipleri yokmuş gibi, bir takım "**Daha"**ların, **"Bana"**ların, **"Benim"**lerin peşinde koşuşturmaya devam etmekte.

Sanki elde edeceği, bu **"Daha"**lar, "**Bana**"lar, "**Benim"**ler onlara daha yüce insancıl değerler katacakmış gibi...

Bu kör tutku, onları gereği gibi bir insancıl duygularla donatacakmış gibi...

Bu **"Daha"**lar çoğu zaman bir gereksinimden çok, egosal bir tutkuya dönüşmüş. Çevremizi oluşturanlar insanlar da, bu tutkuyu kendi çıkarları için, diğer insanları ezme, yok sayma bahasına bir güç haline getirmeye her zaman hazırlar.

İşte o günden sonra, sağımızda, solumuzda **"Daha"** çok dalkavuk, **"Daha"** çok "**Aman efendimci**" ve ardından da **"Daha"** kalın banka cüzdanları, **"Daha"** gösterişli bir yaşam, **"Daha"** lüks giyimler, kuşamlar adeta sıraya girmiş bekliyorlar...

Ama etrafınıza, bir toplumsal gerçekçilikle dönüp şöyle bir bakın. Göreceksiniz ki; bedelleri tam bir ikiyüzlülük olan ve bir gösteriş olmaktan ileri gidemeyen bu tutkuların yaldızları o kadar çabuk dökülüyorlar ki...

Çevremizi, toplumumuzu, insanları göremiyor, algılayamıyor, bir **"Dayanışma"** duyguyla insanlığımızı bile yaşa-

yamıyoruz.

Çocuğumuzun yüzündeki gülümsemeyi fark edemiyor, komşumuzun aç yavrusunun haykırışlarını işitmiyor, ya da işitmek istemiyoruz.

Peki, bizlerin bu madde esaretinden kurtarabileceğimiz bir tarafımız yok mu?

Diğer görünmeyen yüzümüz bu kadar mı karanlık, gözlerimiz bu kadar kör mü bakıyor?

Kulaklarımız neden hep sağırları oynama ısrarında?

"En büyük yardım, en çabuk yapılan yardımdır."

Hz.Ali

"BÜYÜK BİR BİRLİK VE BERABERLİK İÇİNDE BİR ANLAYIŞ ORTAKLIĞINA GEÇİŞ…"

> "Çok vermek değil, yerinde ve zamanında yeterince vermek önemlidir."
>
> Hanri Benazus

Her türlü insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** düşünceleriyle donanmış bir insan olarak, zaman gelir bir yoksulu savunurken zenginlerin, varlıklıların düşmanlığını üzerinize çekebilirsiniz.

Bir "**Yardımsever**" olarak horlanan, ayaklar altında ezilen insanları korumaya kalkışınca, bir takım yöneticilerin, bir takım katı sahiplilik duyguları içinde olanların yıldırımlarına odaklanabilirsiniz.

Yine, bir insancıl **"Dayanışma"** anlayışı içinde doğruların peşinde koşmaya kalktığınızda, yaşamlarını hep yalanlar, dolanlar üzerine kuranlar size saldırıya geçebilirler.

Unutmayın ki, burada bu insanların baskı ve yalana

dayalı bir ahlaksal ve yaşamsal dürtüleri ön plandadır.

Bizlerin, içleri gerçek **"Dayanışma"** coşkusu ile dolu olanlar, daha fazla yaşama sevgisine, daha güzel bir dünyaya, daha az bozulmuş bir doğaya, daha mutlu beklentili bir yaşama ve en önemlisi daha insanca bir varoluş gerçeğine gereksinimimiz var.

Her türlü **"Dayanışma"** duygusundan yoksun, belirli koşullandırmalarla egosal bir davranış içinde olmayı, insanı ikinci plana itelemeyi kendilerine bir yaşam tarzı olarak belirleyenler, duygulardan ve algılamalardan çok, irade ve güçten oluşan bir etkinlik sürdürme peşinde koşarlar.

Bunlar için artık güç; mutluluktan, savaş; barıştan, propaganda; bilimsel tarafsızlıktan, koşullandırılmış ilkeler; demokrasiden, erdem; özgüvenden, disiplin; egemenlikten, egolar; bir insancıl **"Dayanışma"** sergilemelerinden önce gelmektedir.

İşte bu tip insanların ortaya serdikleri katılıklar, her türlü **"Dayanışma"** duygusundan uzak uygulamalar, zaman içinde sözde **"Üstün Irk", "Üstün İnsan"** ve buna benzer safsatalardan kaynaklanan bölünmeleri, guruplaşmaları ve sonunda milletlerin, ırkların ve toplumların çatışmalarına kadar giden cehennem portrelerini çizer.

Şunu unutmamak gerekir ki, böyle çağ dışı kalmış insanlar için, her türlü insancıl **"Dayanışma"** duyguları, coşkular, iyilik, hoşgörü, anlayış, merhamet, şefkat ancak kendisi gibi düşünen insanlar için vardır.

Aksi halde tüm bu duygular onlarca, bir insan güçsüz-

lüğünün görüntüsünü sergilemekten ileri gidemez.

İnsanoğlu, gerek kendi içsel ve gerekse insana ve çevresine dönük dışsal **"Dayanışma"** çalışmalarının, çabalarının, gayretlerinin, didinmelerinin sonuç vermeye başladığını, tomurcuklanmaya başladığını gördükçe ve bu arada kendi iç dünyası ile dış dünyası arasında dengeli, uyumlu bir ilişki ve düzey içinde olursa, bulacağı huzur, yaşayacağı gerçek ayrıcalık ve bulacağı mutluluk çok daha güçlü olacaktır.

İnsancıl **"Dayanışma"** duygularının hakim olduğu bir ortamda artık "**Yardımlaşma**" da**, "Paylaşma"** da,kendi akışı içinde çok doğal bir duygu olur çıkar.

Hem de öyle bir duygu ki, yapılan "**Yardımlaşma**" da, o "**Yardım**"ı yapan da, gereken "**Yardım**" yapılan da, bu "**Yardım**"ın ne üstünlüğünü ve ne de ezikliğini duyumsar.

Sanki böyle duygular, o insanlarda bir unutkanlık, bir unutma gerekliliği sunan evreleri onlara odaklar.

Hem de çok büyük bir umursamazlık içinde...

Buradaki;

"Yardımlaşma, bireylerin karşılıklı bir şekilde birbirlerini tamamlama eğilimi içine gönüllü bir şekilde girmeleridir."

İnsan olma ayrıcalığının her bireye yükümlediği duygular içinde her türlü "**Yardımlaşma**"lar, **"Paylaşım"**lar, bir karşılıklı gönüllü uğraşın içine girme, içten gelen insancıl bir yansımanın görüntü vermesi ve büyük bir doğallık içinde oluşur, geçer ve unutulur.

Yine bu tip **"Dayanışma"** duygularıyla bezenmiş **"Yardımlaşma"** ilişkilerinde; ricalar, arzular, emirler, temenniler, sunumlar hiçbir ayırım gözetilmeksizin ve hiçbir art düşünce taşımayan bir yaşam felsefesinin hayata geçirilişidir.

Bu **"Yardımlaşma"**da, karşılıklı olarak var olan bireysel ayrılıklar, aykırılıklar, olaylara ayrı ayrı pencerelerden bakmalar bile tüm oluşumların hedeflerine varışları için **büyük bir birlik ve beraberlik içinde bir anlayış ortaklığına** ulaşır.

Ancak bu kadar ayrıcalıklı duygular içinde olmak bile, burada taraflar asla kendilerini kör, sağır, anlamaz ve aptal bir durum göstermedikleri gibi, karşısındakine de böyle bir bakış açısı içinde bir ayrıcalıklı değerlendirmede bulunmaz.

Çünkü bu insancıl **"Yardımlaşma"** duygularında öncelikler, hiçbir zaman karşı tarafın zaafları, eksiklikleri, karakterleri ve sahip oldukları, ya da olmadıkları ayrıcalıklar üzerinde kurulmaz.

Burada ön planda olan yapılacak **"Yardımlaşma"**da, "**Yardım**"da bulunana büyük bir sevimlilik, anlayış ve hoşgörü ile yansıma ve ardından derhal unutmak ve elimizden geldiğince unutulmak olmalıdır.

Gerçek manası ile insan olmak için, öncelikle her ne şekilde olursa olsun paylaşıcı, bölüşücü ve en önemlisi gönülden vermesini bilen birey olmak gerekir.

Hem de kana kana, duya duya, doya doya vermesini bilmek.

Bu insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** hasletlerinden nasibini almamış, haset dolu, baskıcı insan-

ların hiçbir davranışa, hiçbir uygulamasına hoşgörü ile bakmak mümkün değildir.

"Gerçek insan, verirken zenginleşen, alırken zenginleştiren insandır."

Bir vermek, bir "**Paylaşım**", bir bölüşüm olgusu ile başlayan ve yine bu olgu ile bütünleşen her türlü insancıl yaklaşımlar, toplumsal **"Dayanışma"** binalarını en sağlam ve gerçekçi temeller üzerine kuranlardır.

Gün gelir bu "**Paylaşım**"lar, bu **"Yardımlaşma"**lar, bu **"Dayanışma"**lar, bu katımlar, bu verişler, bu bölüşümler insanlar arasında öyle doğal ve müşterek bir duyguya dönüşür ki, artık kimin verdiği, kimin aldığı, yoksa her iki tarafında aldığı ve verdiği, değil anlaşılmak, düşünülemez, ya da düşünülmeyi gerektirmez noktaya ulaşır.

Toplum içinde insanlar, birbirleri ile insancıl **"Dayanışma"** duygularıyla donanmış bir şekilde ve bir uyum içinde hareket edecek olurlarsa, bu noktadan sonra kendilerinin isteyip, istemeyişlerine bakmaksızın bir yakınlık, bir insancıl yaklaşım kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Bu ortamda insanlar birbirleri ile olan yakınlaşmalarını dünyada bilinen ölçüt birimleri dışında bir değerlendirme ile yaşama geçirirler.

İdeal anlamı ile toplumsal **"Dayanışma"**, yakınlık, uzaklık, beraberlik, ayrılık, yaşam ve hatta ölüm gibi zıtlıklar arasındaki ölçütleri aşan bir algılama yakınlaşması ile oluşur.

Bu durum aynı zamanda insanlar arasındaki maddesel

ve bedensel yaklaşımları ve uyumları dışında bir insancıl duyum, varış ve yaşamsal iletişim olayıdır.

Çoğu insan yaşamı süresince, yaptığı işlerinin hayatları boyunca olumlu ve uyumlu sonuçlar vermesinden, başarılarının devamının maddesel de olsa, bir güce sahip olmasının verdiği bu sarhoşluğun, ya da yapay da olsa, geçici de olsa kendinde ve çevresinde oluşturduğu etkinliğinden memnundur.

Çünkü ona daha hayatının ilk adımlarında maddenin, gücün sahibi olmanın bir yerde, varoluşunu bir sonsuzluk kademesine vardıracağını, özel ve doyum arayan isteklerini gerçekleşebileceği ve dolayısı ile her istediğinin mutlaka yerine geleceği savı ile büyütülmüş ve bunları elde etmenin bir ebedi mutluluk sebebi olacağı inancı içinde yaşamını sürdürmüştür.

Diğer bir tür insan tiplemesi vardır ki, her türlü işlerinde, hareketlerinde, kararlılıklarında hep tembelliklerini sergilerler ve her türlü **"Dayanışma"** gereğinden uzak durular.

Bu tembelliklerini, bu anlayış tarzlarını de hep kendilerini herkesten büyük görmekle, kendilerinden, kendilerine hayale dayalı özel payeler biçmekle örtmeğe kalkışırlar.

Herkese ahkam keserler, herkese akıl verirler, yol gösterirler.

Herkesin, her şey için kendilerine gelmelerini, akıl danışmalarını, olurlarını dinlemelerini ister ve beklerler.

Doğaldır ki, kimse de gitmez.

Bunun ardından da toplumun adaletsizliğinden , insanların değer bilmezliğinden, **"Dayanışma"** ruhundan yoksun oluşlarından dem vurup, etraflarına küskün hale gelirler.

Halbuki;

"Yaşam, kendilerinden devamlı ve kararlı bir şekilde isteklerde bulunmayanlara hiçbir şey vermez."

"Dayanışma" duygularından insancıl ilişkilerden yoksun bir yaşam, insanı katı, hoşgörüsüz ve sevgisiz yapar.

Bu gibi yoksunluklar ister bir kararlılığın sonucu olsun, ister farkında olmadan bir dışlanmadan kaynaklanmış olsun, o bireyi yetersiz, huzursuz, anlayışsız ve mutsuz kılar.

Yüreğini, insanın, çevrenin, toplumun mana ve sevgi dünyasına kapayan bir insanın yaşamı, tıpkı bir makine vuruntusundan ileri gidemediği gibi, insana uzak, insanlığa kapalı bir yabancı birey haline gelmesi demektir.

Unutmayalım ki;

"**Varoluş gerçeğinde ve ruhunda her zaman bir başka insanı yaşayabilen birey gerçek insandır.. "**

Dünya üzerinde tek bir insanın dahi çektiği acıları, gördüğü işkenceleri, maruz kaldığı zulümleri, çekmekte olduğu açlığı, yokluğu bilmez, duyumsamaz, algılamaz ve benimsemezseniz, en azından kendi adınıza, yaşamınıza yön verecek bir insanlık dersi çıkaramazsanız.

Kısacası, siz yoksunuz demektir.

Bizlere düşen bir **"Dayanışma"** ruhu içinde, karanlıklar içinde kalanlara ışık olmak, çaresizlere umut olmak, açlara ekmek, susamışlara su, yolunu kaybedenlere yol olmak ve bunları özellikle büyük bir içtenlikle ve hiçbir ön yargı ya da çıkar hesapları içine girmeden yapabilmek noktasına gelmek

İçinde yaşadığımız bu dünya üzerinde ve hatta bu evrende bizlerin yalnız olmadığımızı bilmek, algılamak ve varoluşumuzun bu bütünlük armonisi, bir **"Dayanışma"** içinde olması gerektiğini görmek, bizleri bir yerde bizim dışımızda var olan tüm değerlere yönelme zorunluluğu ile baş başa bırakır.

Özellikle insan olmanın, yükümlediği sorumlulukların ve görevlerin bilincinde bir toplumsal **"Dayanışma"** içinde olmak bizler için kaçınılmaz olur.

Bu kaçınılmazlık duygusu, istesek de istemesek de sonunda bizleri bir yüceliğe ulaştırır.

Hiçbir insan yaratılışı gereği bireysel bir hayat yaşamak üzere programlanmış değildir. Her insan, toplumsal bir yaşamın, istese de, istemese de devamlı bir üyesidir.

Böyle bir bütünlük ve beraberlik içinde yaşama, insanların birbirlerine gereksinim duymaları yanında, düşüncede ve eylemde ayrılıkları da, görüş farklılıklarını da kendiliğinden ortadan kaldırmaktadır.

Bizlerin dünya üzerinde gelişen olayları kendi bireysel dar kalıplarınızla, egosal değerlendirme, yönlendirme ve yorumlarınızla değiştirme ısrarında olmamız boşa kürek

çekmek gibi bir şeydir..

Tüm bunları aşabilmek için, dikkatli, düşünceli, sevecen, olumlu, anlayışlı ve özellikle insancıl **"Dayanışma"** içinde olmak ön şarttır.

Bunları gerçekten uygulamaya koyduğumuz zaman, göreceksiniz ki, tüm çiçekler açacak, meyveye gelecek ve olgunlaşıp, yaşamınıza ve tüm insanlığın yaşamına **"Paylaşım"** katkılarını yansıtacaklardır.

Aslında hepimiz ne kadar güçsüz ve hatta ne kadar zavallı olduğumuzu artık anlamak durumundayız.

Olduğumuzu zannettiğimiz, bildiğimize inandırıldığımız, sahip olduğumuza ısrar ettiğimiz, yaptıklarımızı hayal ettiğimiz şeylerle hep kendimizi kandırma ve aldatma peşinde koşturup duruyoruz.

Kabul etmemiz gerekir ki, bunlarda ısrar ettiğimiz sürece de, gerçekten acınacak durumdayız demektir.

Bu noktada gerçek varoluşumuzu keşfetmek, gerçek insancıl vasıflarla donanmış niteliklerimizi sergileme şansımız; egomuzla ile özel olarak bilek güreşine tutuşup, onu alt etmekten geçer.

Bizler, her birimiz insan olmanın bir gereği olarak, bunları da çözmek durumunda olmalıyız.

Eğer hepimiz ayrı ayrı da olsa, her türlü acıdan, ıstıraptan, kederden, üzüntüden, olumsuzluktan, huzursuzluktan kurtulmuş olmanın bizlere verebileceği hazzı tatmış olsaydık; yani kısacası, insan olmanın olağanüstülüklerle donanmış vasıflarla, toplumsal bir **"Dayanışma"** gücüne

ermiş olsaydık, o karabasan gibi sorunları yaşamamızı aynı şekilde parsellemiş olabilirler miydi?

İnsan yapısı bir karşıtlar yumağıdır.

Hem insancıl uygulamalar, hem toplumsal **"Dayanışma"**lar, **"Yardımlaşma"**lar, **"Paylaşım"**lar, hem sevgi, barış, dostluk isteriz...

Ama, devamlı olarak bir yığın ön yargı ve saplantılar peşinde koşar, insanlıktan uzak, acıların, nefretlerin, savaşların mimarı olmak için adeta özel bir güç sarf ederiz.

Aslında hayatın böyle çelişkiler içinde akışa geçmiş olması, bir katlantılık sebebi değil, bir içten gelen dürtünün, bir güdünün bunları aşma gücünü de verebileceğinin kanıtıdır. O da tek başına **"Dayanışma"** ruhudur.

Bu çelişkileri görmek ve fark etmek dahi, gerçek insanlık ülküsünü bulmak için atılmış büyük bir adımdır.

Bunun için de aklımızı, gönlümüzü bu karşıtlılıklara odaklamalı ve bunları aşma isteğini, samimi, içtenlikli ve ciddi bir şekilde içimizde yaşamalıyız.

İşte o zaman, çelişkiler dünyası yerini, **"Dayanışma"**lar, olumluluklar ve coşkular dünyasına bırakacaktır.

Unutmamak gerekir ki;

"Huzur; insanın hırsları ile yetenekleri arasında kendisi ile barışık olma halinin bir ödülüdür."

Sizler kendinizi kararlı ve kesin bir şekilde huzurlu, canlı, mutlu, huzurlu, olağanüstü bir güzellik, bolluk içinde hoş, çevresi ile, tüm insanlarla bir **"Dayanışma"**

içinde olan, tüm insanlıkla gerektiğinde gülen, sevinen, gerektiğinde ağlayan ve üzülen bir insan olarak yeniden programlama ve yaşama geçirme yürekliliğinde bulunmak ve olmak zorundasınız.

Bu kendinizden yakınmayı, kendinizi beğenmemeyi, kendinizi suçlamayı ve kendinizi ikinci sınıf görmek gibi tutumlardan ve kendine yalan yanlış yakıştırmalardan uzak tutmaktır.

Gelin, gerçek kendinizi yeni baştan tanımlayın, bu dünya üzerinde yalnız olmadığınızı, varlığınızın, diğer insanların varlığı içinde yer aldığını görün, kendinizle yeni baştan tanışın ve dünyayı gözlemleyin. Ondan sonra gerekiyorsa kararlı bir tutum içinde kendinizi yeni baştan yaratma çabası ve kararlılığı içine giriniz.

Gerçek insanlık, bu kararlılığın ve çabanın ardındaki **"Dayanışma"** duygusunun pusları içindedir.

Bu insancıl duygular ve bir bütünlük armonisi içindeki ortamda; tartışmalar, fikir aykırılıkları, karşıt görüşler sahip olmuş olmak, bu işin sonu da, başlangıcı da değildir.

Çünkü, insanların birbirlerini böyle coşkun ve insancıl **"Dayanışma"** duygularıyla yansımaları, birbirlerine karşı ne kör ve ne de sağır olmaları gerektiği anlamına gelmez.

İnsanlar arası **"Dayanışma"** ruhu, aykırılıkların oluşturduğu ayrılıklar, anlaşmazlıkların oluşturduğu çatışmalar değil, gönüllü ve ayırımsız bir bütünlük birliktelik ve beraberliklerdir.

Zaten insancıl manada bir;

"**Dayanışma, ayırmanın değil, ayırımların tümü ile reddedilmesi ve her bireyin karşısındakine yansımasını görmesidir.**"

Ne zamanki biz insanlar, bu olağanüstü insancıl **"Dayanışma"** duygularının dolgunluğunu, doyuruculuğunu, olağanüstülüğünü ve derinliğini algılama durumuna gelirsek, işte o zaman biliniz ki; her canlı varlık ve tüm evren bizim coşkun duygularınızla kuşatılmış olacaktır.

Unutmamak gerekir ki;

"Toplumsal dayanışma, insanların kendi özgür iradeleri ile, aynı birliği, beraberliği ve bütünlüğü yaratmak için müştereken sarf ettikleri çabaların toplamıdır."

"Fakir insan malı az olan değil, arzusu çok olandır."

SENECA

"NE KENDİNİ NE DE BİR BAŞKASINI ZORA SOKMAYAN BİR AKIŞ İÇİNDE OLMAK…"

"Vermek, bir gönül tartısıdır."

Hanri Benazus

Tanrının güneşi bizi de çevremizi de dünyamızı da ısıtır ve aydınlatır. Bu asla inkar edilemeyecek bir varoluş gerçeğidir. Toplumsal bir **"Dayanışma"**nın o sıcacık huzur veren güneşi de, insan ruhunun hem aydınlatıcısı, hem ısıtıcısı, hem de ateşleyicisidir.

Güneşsiz bir dünyayı nasıl düşünemiyorsak, insancıl **"Dayanışma"** duygularından mahrum bir toplumu düşünmemiz de mümkün değildir. Her ikisi de, hem varoluşun ve hem de yok oluşun aynı kapıya çıkan alternatifleridir.

Ben diyorum ki, gelin hep beraber, başkaları hakkında ahkam kesmeyi bırakalım ve öncelikle, kendinizi ve sahip olduğunuz bu insancıl **"Dayanışma"** duygusu ve potansiyelini keşfetmeye ve hayata geçirmeye bakalım.

İşte o zaman bizden bir başkasının **"Güdümlü Efendisi"** olmak yerine, gücünü toplumsal **"Dayanışma"** duygularının coşkusal ortamından alan gerçek ve katıksız **"Kendimizin Yaratıcısı"** olalım.

Çünkü; **"Gerçek, ancak gerçeği doğurabilir, sahteyi ve yapayı değil..."**

Bizler için tek gerçek varoluşumuzdur.

Eğer, bu dünya yaşamımızda her şeye rağmen bir şeylerin ters gittiği, ya da istediğimiz gibi gitmediği inancında isek, hiç değilse yüreğimizin sesine kulak vermek durumundayız.

Çünkü **Kutsal** bir yansımadan kaynaklanan bu ses, bizleri asla aldatmayacak ve bir **"Dayanışma"** gereği ve gerçeği ile karşı karşıya bırakacaktır

Şunu kabul etmek durumundayız ki; **"İnsan yüreğinin coşkun sesi, bir içsel dürtü, bir içsel nuru yayan çok özel bir insancıl kaynaktır."**

Bu coşkulu duygulara, arada bir de olsa, mutlaka kulak verin. O ses, her zaman size, gerekli cevaplarını verecek ve sizi mutlaka gerçeğe yönlendirecektir.

Güçlü toplumlar, o toplumu oluşturan bireylerin tam bir insancıl "**Dayanışma**" duygusunun sorumluluğu içinde; kendisini, tüm toplumun, bütünün bir parçası olarak gören, onu öncelikli bir yaşam tarzı olarak benimseyen insanların oluşturduğu birlikteliklerdir.

Bu duygu birliktelikleri, ardından duygu fırtınalarını da, hem de insan olmanın bir ödülü olarak bizlere sunulur.

Sizin dışınızda kalan insanlarla aranıza mesafeler koyarak, **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan kaçarak, korkutarak, iteleyerek, ürküterek, kendimizden uzak tutarak, egosal tutkuların peşinden salınarak bir yere varamazsınız.

Bizler, ancak gerçekçi bir **"Dayanışma"** duygusu ile her yere varabiliriz.

Şunu unutmamak gerekir ki, kendi başına insanın var oluş gerçeği mutluluğun, böyle insancıl duyguların yokluğu ise her türlü ıstırabın, endişelerin, yarın ürküntülüklerin ve açmazların kaynağıdır.

Hepimiz bilmeliyiz ki; **"Toplumsal dayanışma; içimizde yaşadığına inandığımız insanı, hatta tüm insanlığı, bir başka insanda bulmaktır."**

Şefkat, anlayış, hoşgörü duyguları tarafından zulümden, her türlü baskılardan, çıkar hesaplarından arındırılmış **"Dayanışma"** duyguları, her zaman herhangi bir geçici hevesten, yapmacık bir heyecan gösterisinden çok daha güçlü, daha yüce ve dolu dolu bir sevinç kaynağıdır.

Bu duygular içinde kendini adeta insanlığa adamış bir bireyin, kendini, çevresini, toplumunu, dünyayı ve hatta evreni gerçeklerle bezenmiş bir şekilde görebilmesi için, artık ne göze, ne de ışığa gereksinim kalmıştır.

Böyle insanların ruhuna yansıyan görüntüler, gönül kapısının aralığından tüm çevreye ışır.

Bu, hem bu **"Dayanışma"** duygularını sunan, hem de sunulan insan için daha güzel günler, daha renkli dünyalar,

daha uyumlu bir yaşam ve haz içinde eriyen bir, atılım, bir hareketliliktir.

Ne kendini, ne de kendinden başkasını zora sokmayan, gönlünce bir akış içine giren bu **"Dayanışma"** duyguları, gerçeğin tam bir yansımasıdır.

Üzerinde yaşamak üzere gönderildiğimiz bu dünya, ancak bu şekilde en güzel bir içsel yansıma noktasına gelir. Çünkü **"Dayanışma"** duygusu, en büyük ve en güçlü toplumsal yansımaları yapabilen bir tılsımdır. Bu insanın bir başkasında akışa geçişidir.

İşte bugün dahi, dünyanın en coşku verici duygusu olan **"Dayanışma"** duygusu, bireye mutlak bir şekilde insan olma ayrıcalığını duyumsatır. Doğaldır ki, bu durum tam bir sınırsız olanakların kaynağıdır. Bu insanoğlunun büyüsel ve gizemli yönüdür.

İnsan olmak, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** gibi insancıl duygularla donatılmış olmak, bunları duyumsamak bir yerde hayatı pembe yaşamaktır.

Gerçek manası ile bir insancıl **"Dayanışma"** duygusu içinde olmanın yolu da, bizlerin zaman zaman kendimizin dışına çıkıp, bir başkalarının, çevremizin, yakın ve uzak insanların hayatlarını, onların yaşam kesitlerini, kendi yaşamımızın bir kesitine yansıtmaktan geçer.

Yapacağımız bu yansıtmanın içinde, kendi açmazlarımızın dışında bir başkasının hayatından "**Pay**"lar almak, **"Pay"**lar sunmak ve bu **"Pay"**lardan örneklikler yaşamak vardır.

Bir başkasının dertlerini, üzüntülerini, açmazlarını, ürküntülüklerini, zevklerini, neşelerini yalın duygularla **"Paylaşmak"**, yeni dünyalar keşfetmek, kendi dar çerçevemizden sıyrılmak, hatta güncel açmazlardan kurtulmak, tüm insanları bir bütünlük, bir **"Dayanışma"** içinde gösterecek ve hayata geçirecek olumlu etkilerini oluşturur.

Bu **"Paylaşma"**, bu katılış, bu birleşiş, bu armoni; sonucunda yaşamda bir başkalarını anlamak, bir başkasının yaşamına katılmak ve bir başkasını yaşamak gibi bir olağanüstülükler sunar.

Gelin birlik olalım ve elimizden geldiğince, her gün en azından birinin yüzünü güldürelim, derdini "**Paylaş**"alım, neşesine ortak olalım, beklentisiz iyilikler sunalım.

Bu ve buna benzer tüm **"Dayanışma"** duygularımızı bir alışveriş, bir karşılık bekleme, bir bireysel tatmin, bir güdümlenme gibi basit ve ilkelik potasına sokmadan kana kana sunalım.

Hatta tüm bu yaptıklarınızı bir **kutsal** görev anlayışı ile ve bir haz noktasına getirelim.

Böylece yalnız kendinize değil, bir **"Paylaşış"** ve katılış durumuna girdiğiniz yakınlarınıza, çevrenize, tüm insanlara ve insanlığa, huzurla sarmalanmış bu ayrıcalıklı dünyanın **"Dayanışma"** tablosunu çizmiş oluruz.

İnsanı insan yapan, ona ayrıcalıklar sunan duyguların en büyük kaynağı, yaşama yansıyan sevinçler ve onları gerektiği gibi **"Paylaşılma"**sını bilmesidir.

Gerçekten sevinç dolu anları, dakikaları, olayları, hatta

yaşamlarını **"Paylaş"**tığımız, **"Paylaş"**abildiğimiz insanlar, mutluluğumuzu da, huzurumuzu da, var oluş gerçeğimizi de beraberce bütünleştirdiğimiz ve bir **"Dayanışma"** içine girdiğimiz insanlardır.

İnsan, böyle bir **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularıyla etrafının, sevdiklerinin, sevmediklerinin, sevmek zorunluluğu hissetmediklerinin, yakınlarının, uzaklarının, kısacası tüm insanların, bunlardan kaynaklanan sevinçlerini gördükçe, ulaştığı huzur, emin olun ki, insan olma ayrıcalığının en üst noktası, en güzeli ve en büyüğüdür.

Diğer bir deyimle, **insanın insan olduğunu** iki defa anlamasıdır.

Üzerinde yaşadığımız dünya, her türlü **"Dayanışma"** duygusundan uzak, bir açgözlülük, bencillik, kin, nefret, hırs, hınç, aptallıklar, felaketler, zorluklar, savaşlar, madde bağımlılıkları, güç saplantıları ve açmazlar dünyası olmaya devam etmektedir.

Her gün, bu sorunların iz doşomleri yaşamımızın her anına, her kesitine yansımaktadır.

Bir madde körlüğü, bir güç saplantısı, bir sevgisizlik, bir hoşgörüsüzlük her insan için, neredeyse yaşamının bir parçası haline gelmiş.

Peki nasıl oluyor da, böyle gözlüklerle bakılan bu dünyadan bizler, insanlar arası bir "**Dayanışma**" ruhu, bir "**Dayanışma**" tablosu çıkaracağız?

Artık dünyaya bakış açımızı değiştirmek, yorumları-

mızı, içsel yansımalarımızı hayata, bir insanlık boyutunda geçirmemiz gerekmektedir.

İşte o zaman bir gerçek **"Dayanışma"** içinde, ayrıcalıklarla donanmış gerçek bir insan gibi yaşamak ve yaşatmak. öncelikli bir şekilde yaşamımızın her safhasında tüm haşmeti ile yansımasını bulacaktır.

Eğer bir insan yaşamı süresince, **"Paylaşma"** zevki için üretirse, yemeden önce yedirmenin tadına varırsa, almadan önce vermek gereğine inanırsa, kendinden önce mutlaka başkalarını düşünmesi gerektiğini bilirse; işte o insan yüce, mutlu ve gerçek manası ile insandır.

Eğer gün gelir bu duygular, tüm insanların mutlak algılamalarına ve yaşam felsefelerine girecek olursa, işte o günden sonra dünyanın adeta yeni baştan kurulduğunu, yapılandığını görecek ve bundan kendimize huzur **"Pay"**ları çıkaracağız.

"Paylaşım"lara, katımlara dayanan ve fakat bencil duyguları ön planda olmayan toplumlar, asla bozulmazlar, sarsılmazlar, her zaman sevgi dolu, her zaman sevecen, her zaman hoşgörülü ve her zaman ileri toplumlardır.

Unutmamak gerekir ki;

"Bizler, komşularımızın kederlerine, acılarına, gözyaşlarına karşı göstereceğimiz ilgisizlik, gün gelir o kederleri, acıları ve gözyaşlarını getirip bizim kapımızın önüne serer."

Dünya üzerinde öyle insanlar da vardır ki, benim diyen bu işlevlerle görevlendirilmiş kimi resmi görevli, ya da hayırsever geçinen bir çok insandan çok daha insancıl,

daha sevgi dolu, daha iyiliksever, daha **"Yardımsever"** ve daha **"Paylaşım"**cıdır..

Onlar kendilerini hiçbir ön yargıya kaptırmadan, özel bir niyet ya da belirli bir sapma olmaksızın etraflarına, tüm toplumlara, insanlara, insanlığa devamlı bir **"Dayanışma"** duygusu içinde sevgi, barış ve nurlar saçarlar.

Hatta hatta yaptıkları ya da yapmadıkları hiçbir şeyi ve hatta her şeyi, kendilerine mal etmedikleri gibi, ne önemserler ve ne de onları bir gösteri malzemesi haline getirirler.

Ayrıca bu yaptıklarından kendilerine ne bir gurur, ne bir ün **"Payı"** çıkarmadıkları gibi, bir hırs içine de girmezler.

Gerçekten kendileri gibi hiçbir şey istemedikleri gibi, böyle bir düşünceyi çok öncesinden yaşam felsefelerinden tümüyle dışlamışlardır bile.

Tüm bunlar bir "**Paylaşma"** felsefesine sahip olmanın da çok ötesinde, gönülde coşkusunu bulan bir değişimin, kısacası toplumsal **"Dayanışma"**nın yaşamı şekillendirmesidir.

İşte "**İnsan gibi, insan"** tiplemesi, işte varoluşun gizleri ve en önemlisi gizemli kaynağı…

Böyle bir yaşam alışkanlığı içinde, böyle bir yaşam felsefesi benimseyişinde, böyle bir **"Paylaşma"** ve katma kararlılığı içinde, bundan sonra içinde yaşadığınız, içinizde yaşattığınız bu dünya bir başka olacak, bir başka gülümsemeye başlayacaktır.

Hem de etrafına nurlar saçan, ışıyan, tüm insanlarla

iletişim ve **"Dayanışma"** içinde bulunan, devamlı artan duyguların çevremize yansıyan, sevimli, sağlıklı ve gerçek insanların yaşadığı bir dünya olarak...

"Dayanışma", "Yardım", "Yardımlaşma" ve **"Paylaşma",** insanları birbirlerine yaklaştıran, birbirlerin anlamaya, sevmeye yönlendiren en **Kutsal** bir insancıl duygudur.

Ta ki içinde erimemek ve bir gösteriş haline getirmemek kaydı ile.

Özellikle hiçbir zaman kendimizi ve karşımızdakini küçültecek bir duygu içine sürüklenmemek ön koşulu ile.

Aksi halde olay bir "**Yardım**" boyutu dışında, bir gösteriş, bir alışveriş, bir çıkarcılık gösterisi haline gelir.

Hem de, bunları bir sevgi, bir insanlık, bir **"Dayanışma"** gibi kelimelerin arkasına saklanarak...

Ancak yukarıdaki gibi hareketler, kendi aşağılık duygumuzun, bencilliğimizin doyumu için, bedelini diğer insanların yoksulluğundan, acizliğinden, zaafından doğan zavallılıklarını bir bedele, bir çıkara dönüştürmek olur.

Bu durumda tüm taraflar kendi kompleksleri içinde çirkin, zavallılıkları altında aşağılanmış, iteklenmiş, ezilmiş durumdadırlar.

"**Yardımlaşacak**"sanız, bir "**Yardım"** yapacaksanız, kısacası vereceğiniz bir yamalı elbiseye, bir yudum suya, bir dilim ekmeğe, bir tatlı söze, bir gülümseyen göze, en azından saf ve riyasız tebessümünüzü hiçbir ön yargıya kapılmaksızın gönüllüce katık ediniz.

Böylece yalnız yoksulluğu değil, mutsuzluğu da yenersiniz.

"Siz siz olun hiçbir şey veremiyorsanız, kendinizden, yüreğinizden bir parça veriniz."

Şunu biliniz ki, daima kendinden veren, gönüllüce vermesini bilen, verdiğinin karşılığını alma hesapları içinde olmayan insan, aslında verirken gerçek manada alan, zenginleşen insandır.

İşte gerçek **"Dayanışma", "Paylaşma", "Yardımlaşma"** duyguları, böyle bir görüş ve düşüncenin yaşama geçirilmesinden hemen sonra doğar.

İnsanlar arası **"Dayanışma"** duygusu, öyle olağanüstü bir duygudur ki, insanın yüzündeki çizgilerinden, gözlerinden, hareketlerinden, oturuşundan, kalkışından tıpkı bir ışık kaynağı, nur kaynağı gibi yansımalar yapar, etrafını devamlı bir şekilde aydınlatır.

Hatta kendi ışıltısını, çevresinin aydınlığına çevirir.

Hatta hatta güzeli daha da güzelleştirip, bu güzelliklerini çevrelerine, topluma yansımalar halinde erişmesini sağlar..

"Paylaşma, **"Paylaş"**abilme; yaşamı, acıyı, ıstırabı, sevinci, başarıyı, nefes almayı, hüznü, hatta hayalleri...

Unutmayın ki, tüm bunların hepsi teker teker insanlık yolunun kaldırım taşlarıdır.

Çünkü **"Paylaşım"**da kendinden verme, hem de kana kana vermek, karşımızdakinde de ön yargısız alma ve bu

alış içinde yine kana kana vermek yatar.

"Paylaşım"daki bu almak ve vermek sunumu sırasındaki kısıtlamasızlığı oranında bir yücelme ve katıksız bir insanlık yatar.

Unutmamak gerekir ki;

"**Vermesini bilen insanın yüzünde, her zaman bir 'Tanrı' gülümseyişi vardır."**

Bir insanı en çok inciten, başkalarından bir şey almayı ve karşılık görmeyi beklemekten doğan hayal kırıklıklarıdır.

Eğer beklediklerinizi alırsanız, kendinizi hep doygun ve kendi ölçütleriniz içinde mutlu, huzurlu hissedersiniz.

Beklentilerinizi alamadığınız takdirde ise kendinizi derin bir boşluk içinde, böyle sözde insanlıktan, **"Dayanışma"**dan uzak, kuşkulu ve büyük kayıplar içinde bulursunuz.

Şunu unutmamak gerekir ki;

"Paylaşacak bir şey yokken, arkadaş olmak kolaydır."

Burada esas gerekli olan bu tür beklenti alışkanlığı içine girmemektir. Her zaman ve her yerde hep alış ve beklenti içinde olmak olsa olsa hayal kırıklıkları ve dolayısı ile açmazlar üretir.

Aslında insanlar arasındaki ilişkilerde ne salt veriş, ne de salt alış diye bir konu da yoktur.

Olsa olsa yerine göre kimi zaman almanın, kimi zaman

vermenin kendilerine has bir duyum ve doyum noktasının bulunduğunu ve **"Dayanışma"** düşüncesinin de bunlardan kaynaklandığıdır.

"Yaptığın iyiliği hatırlama, gördüğünü unutma."

C.Chillon

"MADDEYİ YAŞAMIMIZDA BİR DENGE UNSURU OLARAK KULLANMAK VE ESARETİNE GİRMEMEK…"

> "En büyük yardım, kişiyi muhtaçlıktan kurtarmaktır."
>
> Hanri Benazus

Biz insanlar genellikle yaşamımız süresince yaptığımız ufak tefek bir takım iyilik ve **"Yardım"** girişimleri ve uygulamaları ile kendimizce bir haz, bir tatmin "**Pay**"ları çıkarmak peşinde koşarız.

Halbuki bu girişimlerin bizlerin bir şeyler vermiş olmamızdan çok, bir şeyleri alıyor olma gibi bir sonuçlarıda vardır.

Çoğu zaman bir insanın veriyorum dedikleri, elde edeceklerinin hesabı ile karşılaştırılıyorsa, yapılanlar bir **"Verme",** bir "**Paylaşma",** bir katılım olayından çok, **bir alış/veriş**, bir pazarlık ve bir çıkar ilişkisi olmaktan ileri gidemez.

Bunların hiçbir kademesinde, ne insandan, ne insanlıktan ne de **"Dayanışma"**dan bahsetmek mümkün değildir.

"**Vermesini bilen, aslında verirken alandır."**

Burada önemli olan yaptıklarımızın bir tatmin ya da bir hizmet, bir görev anlayışı olup olmadığını iyice görmektir.

Eğer yalnız bir bireysel tatmin peşinde koşuluyorsa, dış görüntüsü ne olursa olsun bir egosal doyum ve beklenti bahis konusudur.

Bu duygulara **"Dayanışma"** arayışı demek boş şeylerle uğraşmaktır.

Ancak bir hizmet, bir görev anlayışı içinde yapılan her türlü iyilik, **"Yardımlaşma", "Paylaşma",** hoşgörü, şefkat, merhamet insana egosal dürtülerin dışında öyle bir yücelik ve ayrıcalık sunar ki, bu da devamlı ve gerçek bir insancıl **"Dayanışma"** yansıması olur.

Yolda rastladığı bir yoksula beş kuruşluk bir sadaka vermek, bir milyarderi yüceltmez, insan kılmaz, olgunlaştırmaz ve daha önemlisi onu ayrıcalıklı bir kul haline getirmez.

Bana kalırsa şunu söylemek isterim:

"Paylaşın, ne olursa olsun paylaşın. Acılarınızı, sevinçlerinizi, başarılarınızı, yenilgilerinizi, hüznünüzü, hayallerinizi..."

Yapacağımız hiçbir insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** uygulaması, bedel olarak bir başka in-

sancıl uygulamanın karşıt beklentisi ya da bedeli değildir.

Bu anlayışta sunum, öncelikli bir anlayış felsefesi olarak yaşamımıza yansımaktadır.

Hiçbir insan bu dünyaya ceza çekmek, acı çekmek, ıstıraplarla bezenmiş bir hayat yaşamak için gönderilmiş değildir.

Aynı zamanda, yalnız zevk ve sefa peşinde koşasınız, tembellik yaparsınız, kimseye hayrınız dokunmadan, başka insanların da bu yaşamdan ve dünyadan bir **"Pay"** sahibi oldukları gerçeğinden uzaklaşıp, yalnız kendiniz için yaşayasınız diye de gönderilmediniz.

Ancak hepiniz, yaşamınız sırasında sizlere doğal bir coşku vermeyen şeyleri bulup onları size sevinç, huzur ve mutluluğu veren şeylerle değiştirmeyi de bilmek durumundasınız.

Eğer yaşamınızda bilinçli olarak sizin, derin yaratıcılık, dinamiklik, güzellikler içeren yönleriniz yoksa, insana insan gibi yaklaşma ve onları kendi yaşamınızda **"Pay"** sahibi kılma gibi bir atılımınız yoksa, değil mutlu olmanız, hatta gerçek manası ile insan olmanız dahi mümkün değildir.

Burada önemli olan insanın içindeki yaratıcı enerjisinin, yaşama insana, insanlığa ve insanlarla **"Dayanışma"**ya dönük bir şekilde yansıması ve yaşam yolundaki sihirli çizgisini çizmesidir.

Bunun yer ile zaman ile yaş ile hiçbir ilgisi yoktur.

Esas, sizin hayatı ne derecede dolu dolu yaşamak iste-

diğiniz ve bundan diğer insanlarla mutluluk **"Paylaşım"**ları sunmayı düşündüğünüz konusunda vereceğiniz karardır.

Biz insanlar, her nedense hep yapaylıklara, riya dolu gülücüklere, sahte kahkahalara, bencillik duygularını tatmin peşindeki gösterişlere ve onların aklımızca sağladığını zannettiğimiz çıkarlarımız peşinde koşturur dururuz.

Halbuki, kendinden katmalar, vermeler ve **"Paylaşım"**lar alışkanlığında olan insanların ortaya koydukları pazarlıksız doyumlarının, tatlı, yumuşak ve candan tebessümlerinin yansımalarında çok daha yüce bir sevecenlik, anlayış olduğunu görmek için, gönül gözünüzü açmak ve çevrenize bir de o prespektiften bakmak gerekir.

Ben diyorum ki;

"İnsan" olduğunuzu, nüfus cüzdanınızla değil, hareketlerinizle, uygulamalarınızla, insana insanca yaklaşımınızla gösteriniz."

Üzerinde yaşadığımız bugünkü dünya düzeninde biz insanların en büyük açmazı, maddeye ve güce olan bağımlılığın ve yine maddeye ve güce dayalı yaşam düzeninin getirdiği her türlü hırslara, hınçlara, bencilliğe, açgözlülüğe, egosal dürtülere bağlı ve tüm insan ilişkilerinden ve **"Dayanışma"**dan uzak bir yıkımdan geçmesidir.

Yapaylıklarla, sahteliklerle donatılmış bir görüntü altında, hep madde merkezli yapay **Tanrı**'lara, putlara tapınma, böyle bir madde esareti çizgisi içinde sözde bir ışıltılı bir hayat, nedense günümüzün aranılan, özlenen, istenen ve beklenen bir yaşam tarzı olarak her gün yeni baş-

tan önümüze serilmekte.

Evet, yaşamımızı maddeden ve madde bağımlılığından dışlamak sureti ile devam ettirme imkanımızın kalmadığı da bir gerçektir.

Bunu aşmak için, maddeyi yaşamımızda bir denge unsuru olarak kullanmak ve esaretine girmemek ön şarttır.

Doğaldır ki, maddi sorumluluklarımızı, yükümlülüklerimizi yok sayamaz ve onları dışlayamayız.

Ancak bir içsel güç olan ve her dem mutluluğun, huzurun, dinginliğin kapılarını açmaya hazır özümüzün, insana dönük **"Dayanışma"** çağrılarına kulak vermek kaydı ile.

Biz insanlar arasında derin düşünenlerin pek azı, ama derin hissedenlerin pek çoğu üzerinde yaşadığımız bu maddeye dayalı ve makineye gıcırtılı yaşam tarzına karşıt bir tutum içine her geçen gün biraz daha girmekteyiz.

Bu arada, yine çoğumuzun önüne konulan hayallere dayalı hedeflerle, yapay cennetlerle büyülenme peşinde sürüklenmekten de geri kalmıyoruz

Doğaldır ki bu yapaylıklar, sahtelikler, olamazlar içinde bir insancıl **"Dayanışma"** trendi yakalamak da hayal olmaktadır.

Evet, biz insanlar**,** belki de bizden öncekilerin hiçbir zaman yakalamak, elde etmek ve sahip olmak için çok büyük çabalar sarf ettikleri, uğraş verdikleri birçok şeyi kolaylıkla elde etmiş durumdayız.

Ama bunların arasında gerçek bir **"Dayanışma"**ya, **"Yardımlaşma"**ya ve **"Paylaşma"**ya dönük tek bir adım dahi atamadık.

Bir yığın gerekli, gereksiz şeyler edindik, ama hepsi de madde ve maddeye dayalı çıkarlarımız paralelindeki beklentilerden ibaret kaldı.

Bunları büyük bir bencillikle, ihtirasla hep kendimize sakladık, bölüşmedik, **"Paylaşma"**dık.

Hiçbirimiz, yalnız maddeye bağımlı, maddeye sahip olmanın insanlığa, insan olma ayrıcalığını benimsemeye, insancıl bir **"Dayanışma"**ya götüren yol olarak kendi yüreğimize, kendi aklımıza şuurumuzla sahip olmanın yerini tutamayacağını hala öğrenemedik.

Kısacası maddeye ve madde tutkusunun üzerine çıkmayı bir türlü beceremiyor ve ardından da her türlü insanlık dersleri, sahte **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** örneklikleri sunmaya kalkışıyor, ahkam kesiyoruz.

Her geçen gün kendimizi, maddeye daha bağımlı, çağdaşlık denilen makinenin bir sıradan bir cıvatası, somunu haline getirmiş ardından da, insanlar arasında ne bir "**Dayanışma",** ne bir **"Yardımlaşma"** ve ne de bir **"Paylaşma"** duygusu kalmadı**, "Ne olacak bu insanların, insanlığın hali..."** diye ağıtlar yakıyoruz, timsah gözyaşları döküyoruz.

Artık maddeye sahip olmak yönüyle değil, maddeye tutsak bir hayat geçirmemek yönü ile tavır koymamız gerekmektedir.

Aksi halde hep düş kırıklıkları içinde bir yaşam sür-

mek durumunda kalırız.

Toplumsal bir**"Dayanışma"** düşüncesinin kökeninde, ne gibi duygular yatarsa yatsın, hangi yüce bir duygunun yansıması şeklinde görüntü verirse versin, kesin olan bir şey varsa, her türlü çıkar düşüncesinin, yapmacık ve sahte hareketlerin, gösterişlerin, beklentilerin, bireysel hesapların, egosal tatminlerin çok çok üzerinde bir insancıl duygu yatmaktadır.

Böyle bir **"Dayanışma**" duygusu, her şeyden önce ayırım gözetmeksizin insana sevgiyi, insana saygıyı hep ön planda tutar.

Burada bir katlanırlılık değil, bir kabullenme bahse konudur.

Tüm bunlar, hiçbir dışsal etkenle değişmeyen kendimize has bu duygular demedini ve bu yansımalarını bir madde dünyasının dar kalıpları içine sığdırmak mümkün değildir.

Özellikle konuşmalarda, hareketlerde, eylemlerde "**Ben**", "**Benim**" kelimesinin ön planda tutulduğu, kararlarda ve uygulamalarda mutlak yerini aldığı, ağırlığını duyumsattığı bir ortamda ise, doğaldır ki bir toplumsal **"Dayanışma"**dan söz etmek boşunadır.

Toplumsal "Dayanışma olgusunun sınırı, her türlü kısıtlamanın, tahdidin kalktığı yerde başlar.

Kısacası, insancıl bir **"Dayanışma"**da, sınır da ayırım da farklılık da yargılama da acaba da yoktur.

Böyle bir duygu, bir yerde, insanın içinden, içsel kay-

nağından, özünden start alan ve diğer insanlara doğru büyük bir kararlılıkla yol alan bir sonsuzluğa varış yolculuğudur.

Bu dünya üzerinde yaşayan biz insanlar, çoğunlukla arzular, gereksinimler, içgüdüsel saplantılar, gösterişler, itişkakışlar, tepkiler topluluğu olarak yaşama durumunda kalmaktayız.

Her nedense, her birimiz, diğerimizin üstüne çıkmak, basmak, ezmek, üst taraflara tırmanmak üstünlüklerimizi zorla da olsa kabul ettirmek güdüsü ile bir yaşam sürdürmekteyiz.

Zaman zaman kimi insanların, egemenliği ele geçirdikleri, kimi, zaman da bu egemenliklerini kaybettikleri görür ve bu durumda kendimize bu kargaşada bir rol biçer, ya da bu kargaşadaki kendimize uygunluk paralelinde yansımalarımızı buluruz.

Bu durumda, gerçekten ne yapabileceğimizin açık bir tavrına bir türlü sahip olamıyoruz. O halde, bu kargaşadan nasıl olacak da bir insancıl "Dayanışma", bir insanlık idealizmi çıkacak pek bilemiyoruz.

İnsanın varoluşundan beri dünyanın büyük bölümlerinde olup, bitenler, medeniyet, çağdaşlık adı altında yapılan savaşlar, çıkarılan çatışmalar, maddecilik, şiddet, dehşet, acımasızlık, uyumsuzluk tabloları, bir kader anlatımı ile basite indirgenmekte ve büyük açmazların sebebi olmaktadır.

Bunların tam karşıtı olarak ıstırapları dindirmek, acı-

ları "**Paylaşmak"**, yoklukları, sefaleti vara ve yeterliliğe çevirmek, zulümlere son verme çabası içine girmek, savaşların yerine barışları koymaya kalkmak peşinde koşan ve kendini buna adayan gerçek manası ile **"Dayanışma"**cı **"Paylaşım"**cı ve **"Yardımsever"** çizgideki insanlar ise, esas varoluşun gizemini çözme ve sisteme karşı hoşnutsuzluğu yenme yolunda olan insanlardır.

Bu insanların zaman zaman uğradıkları başarısızlıkları bile, yine zaman gelir kendileri için bir yeterlilik, bir doyumluluk duygusu yaratmasa bile, bu çaba karşısındaki kararlılık da yarınlardan umut kesilmemesi gerektiği inancını ortaya çıkarır.

Unutmamak gerekir ki,

"Üzerinde yaşadığımız bu dünya hepimizin bir deneyim, öğrenim ve görgü okuludur."

Dünya bir insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** konularında tam ve mükemmel bir seviyeye ulaşmadığı sürece, içinde yaşamımızı sürdürme iddiasında bulunan bizler de, hiçbir zaman tam ve mükemmel olamayacağız demektir.

Ancak, insanın yapabileceğinin en iyisini yapması ve devamlı olarak bu gayret içinde bulunması, mükemmeli araması ve oluşturması üzerinde yaşadığımız bu dünyaya, bir gelişim süreci geçirmeye gelen biz insanlar için hem gerekli, hem de zorunludur.

Seçiminiz, toplumsal bir **"Dayanışma"** ve bu **"Dayanışma"** ile sizin sorumluluğumuzun bir yansıması olmak

durumundadır.

Doğaldır ki, kazanımınız, insan olarak varoluşunuzun en büyük ödülü olacaktır.

Kabul etmemiz gerekir ki, artık, gerçeği görüp, insanlara insanca yaklaşmak, onlarla bir **"Dayanışma"** içine girmek gerektiğini anlama noktasına gelirsek, öncelikle kendi kişiliğimizde insanı, ön plana çıkarmak gereğine inanırız.

Böyle bir durumda da, özellikle de, kendi değer yargılarımızı, yorumlarımızı, sözde doğrularımızı, egosal tatminlerimizi karşımızdakine, zorla kabul ettirmek gibi bir yanlışlığa düşmemek gerekir.

Öncelikle, içtenlikli bir şekilde, insanlara gerçekçi bir **"Dayanışma"** duygusuyla, mutlak bir anlayışla yaklaşmak gerekir.

İnsanı yücelten, büyük bir **"Dayanışma"** duygusu içinde, ayırt etmeksizin, hem zenginle, hem fakirle hem güçlü ile hem düşkün ile hem güzelle, hem çirkinle tüm zıtlıklar içindeki insanları ayni kefeye koyabilmek, onlarla gülen, onlarla neşelenen, onlarla iyiyi de kötüyü de aynı potada eritip, paylaşabilmektir.

Aslında, böyle bir ayırım içinde olmak, insana verdiğimiz, ya da vermemiz gereken değeri, anlamamaktır.

"Dayanışma" duygusu aynı zamanda insan olma ayrıcalığı, coşkun duygusu ve sorumluluğu ile dolu bir hayat sürmek, yaşamı; en geniş anlamı ile ve en güzel şekilde değerlendirmektir.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"; ne bir gerek-

sinim ne de bir bireysel tatmin olayıdır.

Burada önemli olan insan olma ayrıcalığının gücünü, etkisini, vericiliğini, hoşgörüsünü, anlayışını, yaygınlığını ve sınırsızlığını büyük bir hayranlıkla algılayabilmek ve hayata geçirebilmektir.

Böyle bir büyük insancıl "Dayanışma" duygusu içinde olmak, insan olmanın bilinci içinde hareket etmek, sorumluluklarımızı bilmek ve bu sorumluluk içinde yaşamak, varoluş sebebimizin borcunu ödemek gibi bir şeydir.

"O"na karşı olan borcumuzu, "O"nun yarattığı Kutsal varlık olan insana duyacağımız "Dayanışma" sorumluluğu ve anlayışla belki de bir ödemeye erişme imkanını buluruz.

O halde bize düşen, her birimizin "Borçsuz Göçme" gibi bir üstünlük sergilememiz olmalıdır.

Toplumsal "Dayanışma", yalnız dışsal görüntü veren içeriği ile sınırlı değildir. Sonsuz bir potansiyele sahiptir.

Ayrıca temelinde tümü ile insan gerçeğine dayalı ve özgür olan bir yaşam tarzının Kutsal bir yansıması da vardır.

Biz insanlar, doğarken belki de, bu dünyanın gerçeği aramaya ve bulmaya gelmişizdir.

Ancak, ölürken insansal gerçeklerle donatılmış olarak göçmek, her "Ben İnsanım, Ben ayrıcalıklıyım" diyenin yaşam felsefesi olmalıdır.

Kabul etmek durumundayız ki, üzerinde yaşadığımız bu dünyada ne yazıktır ki, çoğu insan için tüm güzellikler,

,insanların içinden kaynaklandığı halde, iyilik de, güzellik de, hoşgörü de, anlayış da, yalnız kendilerine dönük oldukları sürece değerli duygulardır.

Çünkü o bireye göre, insanda görüntü veren iyilikler, güzellikler, hoşgörüler ve anlayışlar aynada seyrettiği kendi görüntülerinin yansımalarıdır.

Bu tip insanlardan toplumsal ve insancıl bir uygulama içindeki **"Dayanışma"**yı beklemek asla olası değildir.

"İnsancıl bir dayanışma içinde olmak; yaşamak ve varolmak gibi bir olağanüstülüğün en üst noktada dinginliğine ulaşmasıdır."

"Bir insan hangi limana ulaşmak istediğini biliyorsa, onun için her rüzgar uygundur."

SENECA

"BİRBİRİMİZİ BİRBİRİMİZDE BULMA ÜSTÜNLÜĞÜ…"

"Yardımda duygu değil, mantık ön planda olmalıdır."

Hanri Benazus

"Dayanışmak", bir şeye, bir insana, bir akışa kapılmak, sürüklenmek değil, bir eylem içinde karşımızdakinde kendimizi bulmaktır. Burada öncelik, kendimizi, kendi içsel duygularımızı, kısacası insansal yönümüzü, yansıtmak ve sunmaktır

"Dayanışma", müştereken katlanılan, algılanan, duyumsanan ve yaşanılan tüm acı, ıstırap, sevgi, mutluluk, huzur, korkuların ve endişelerin gönüllüce kabullenilme, "**Paylaşılma**" ve gönülden gönüle yansıtılma olayıdır.

Bu "**Paylaşım**"da özellikle olumsuz olanlarından, acıların, ıstırapların, korkuların, olumsuzlukların, yokluğun, açlığın, zulmün "**Paylaşım**"ı belki de ilk başlarda bazı içsel

engeller çıkarabilecektir. Ancak özellikle bunları "**Paylaşmak"**, bunlardan kendimize "**Pay**"lar kapmak ve bunları beraberce göğüslemeye kalkmak gerçek insancıl **"Dayanışma"** duygularının en üst noktasıdır.

Evet, bu kısıtlı dünyasal ömrü bir yığın **"Dayanışma"** duygusundan uzak olmazlara, olmamalara, olamazlara, hırslara, hınçlara, egosal tutkulara tutsak etmek bir insanın yapabileceği en büyük aptallıktır.

Biz insanlar, bu bir anlık yaşam için, sonsuzluğun içindeki varoluşumuzu benimsemekten uzak bir çizgiye çekilmemize hiçbir şekilde izin vermemeliyiz.. Böyle bir düşünceye katılmak, bir yerde **"Dayanışma"**nın tümüyle dışlanması ve reddedilmesidir.

Hele hele insancıl bir duyunun, bir duygunun, bir algılayışın eksikliğini, öncelikle böyle coşkusal **"Dayanışma"** yansımalarının var olduğunun kabulünden geçer.

"Dayanışma" duyguları ile donanmış insanlarda, art niyet, haset, kıskançlık, kin, nefret, riya, yapmacıklık, peşin hükümlü eleştiri, yengi, üstünlük, güçlülük, hoşgörüsüzlük, anlayışsızlık ve gösterişler yoktur.

Bu bir yerde, bir insanın her yeni günde tüm ayrıcalıklı duyguları ile yeniden doğuşudur.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, kaynağını bir müşterek duyuşta, bir müşterek "**Paylaşma**"da, karşılıklı yansımada ve özellikle birbirlerinde bulma üstünlüğünde en yüce kademesine varır.

Unutmamak gerekir ki; bir insana ne kadar çok yakla-

şır, dertlerini, üzüntülerini, acılarını, ıstıraplarını ve hatta yaşamını "**Pay**"laşırsanız, onu o kadar çok tanır ve yakınlaşırsınız.

Bu tanım bir sözel tanımdan çok, bir duyuş, bir duyumsayış tanımıdır. Böyle bir girişim ve atılım içinde olmak da, bu dünyaya bir insan olarak gelmiş olmanın ayrıcalığını yaşamaktır.

İşte bu noktada oluşan bu duyguların seli, insancıl **"Dayanışma"** görüş ve anlayışının ön plana çıkması için gereken en güçlü kaynağı harekete geçirir.

Böyle bir ortamda, artık duyguların en güzeli olan **"Bir insanı tüm olduğugibiliği ile anlamak,benimsemek ve yaşamımıza katmak"** üstünlüğünü duyumsamak bize kalmıştır,

Zaten bir insanı, bir **"Dayanışma"** duygusu ile, kendiniz gibi görmeğe başladınız mı, bu duyguyu o bireye de yaşattınız mı, emin olun ki, en kısa zamanda o bireyin de değiştiğini, kendisinin daha anlayışlı bir ortama doğru geçtiğini ve zaman içinde onun da insancıl dürtülerin hakim olduğu bir düzeye doğru geliştirdiğini görmeye başlayacaksınız.

O **"Dayanışma"** ortamı içindeki insanın, baştaki belki de kaba ve belki de vahşi görüntüsünün; samimi, sevecen, duygusal ve insancıl bir hale büründüğünü, yaşama şevkinin, hayata bakış açısının değiştiğini görecek ve bu bireyin kendi insancıl yapısının ortaya çıkması ile ortaya çıkan, inanılmaz etkiyi yüreğinizde duyacaksınız.

Toplumsal manada **"Dayanışma",** insandan insana yapılan sunumlarda açıklıktır, örtüsüzlüktür, olduğu gibiliktir, gölgesizlik, pussuzluktur.

Ancak, aynı zamanda her bireyi kendi yaşam hedefi içinde, amacına yönelmesinde özgür bırakmak ve fakat bu farklılıklar içinde bir bütünlük ve birlik içinde olabilme üstünlüğünü sergileyebilmektir.

Zenginlik, fakirlik, varlık, güç gibi yaşam gerçekleri, insanların varda da, yokta da ve insancıl duygularının yansımasında da hiçbir şekilde rol almaz. Burada tüm güzelim duygular, kendi duyum ve doyum ortaklıkları ile renklenirler.

Toplumsal **"Dayanışma",** bugünün böyle insancıl duygulara aç, hırs, hınç, kin, nefret, hoşgörüsüzlük ve anlayışlıklarla dolu dünyasında, insanı kendi yalnızlığından, terk edilmişliğinden, itilmişliğinden ve kötümserliğinden kurtarabilecek yegane duygudur bu tutku...

Gün gelir, bu coşkun duyguya kapılan da kapılınan da, artık tek göze, tek görüşe, tek anlayışa doğru adım atmaya başlar. İnsan, işte bu noktada; tüm dünyevî ölçütlerin değerlerini yitirdikleri, yıkılıp yok oldukları, madde ve güç ötesi değerlerin hüküm sürdüğü bu ortamın içindeki bu **"Dayanışma"** ruhundan, mezhebinin, ölümsüzlüğünü tadımsamış bir varlık haline gelir.

Biz insanlar, insanlar arası bir **"Dayanışma"** dünyasının dinginlik dolu ortamında, zaman zaman bir takım olumlu, olumsuz oluşumlar ve yansımalarla karşılaşabilir. Kimi

zaman doğanın **"Kutsal Armoni"**sinde, kimi zaman bize gösterilen belli belirsiz bir yakınlıkta, bir sempatide, parıldayan bir gözde, gülümseyen bir yüzde, asıl kimliğimizin aynasında da bulabilir bu olağanüstü **"Dayanışma"** dünyasının, yaşamın felsefesine yansıyan yüceliklerini...

Bunlar aslında insanın gerçek yapısında var olan özlemlerinin, beklentilerinin ve kendisi ile, çevresi ile, toplumla hatta evrenle tanışma cesaretinin en doğal görüntüleridir.

İçimizde böyle bir **Kutsal** gizemin varoluşu, bize tam bir birlik ve beraberlik içinde, tüm duyu ve insancıl **"Dayanışma"** duygularımıza daha büyük güzellikler sunacağını, bunu bir zenginleşme, huzurlanma olarak gündemimize alıp, böylece; tüm varoluş enerjimizi hayata geçmesine yardımcı olacağı gerçeğine varmış oluruz.

"Dayanışma" duygusu**,** bir bütünün yansıması olarak, tüm bütünlerin kaynağından her tarafa yayılan bir güçtür.

Güncel yaşam sıkıntılarının, dünyevî kısıtlamaların bizlerde oluşturdukları engellerle, dirençlerle, olumsuzlukların tortuları ile öyle bir hale geliyoruz ki, aslında saf ve pürüzsüz **"Biz"** olan **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularımızı, karşımızdakine bir türlü yansıtamıyor, yaşayamıyor, yaşatamıyor ya da yaşamaya yanaşmıyoruz.

Doğaldır ki, bu durumda yaptığımız bir gösteri ve sözde uygulamalarında kolaycılığa ve gösterişe kaçarak ailemize, komşularımıza, çıkarımız olan yakın çevremize hep

yapaylıkların sahteliğini sunuyoruz.

"Dayanışma" olgusu, insanın, bir başka insanda kendi yaşamını yeniden keşfetmesi, sonsuzluğa doğru giden yolda bir doyum ve sürekli bir güven duygusunun sergilendiği huzur dolu bir yoldur.

Gerçek **"Dayanışma"**; gelip geçici ve değişken duyguların ve düşüncelerin ortamında yeşermez. İnsancıl duygular kendi özümüzdür. Hiçbir değişken kaynağın bunların özüne girmesine imkan yoktur.

Eğer, insancıl **"Dayanışma"** duygularının, hayatınızın varoluş aynasında hak ettiği yerini almasını diliyor ve bekliyorsanız, öncelikle onu hak etmek durumundasınız.

Bunun için de, bu gibi insancıl duygularla dolu tertemiz bir yürek, önyargısız bir zihin, egoya esir düşmemiş bir düşünce için, öncelikle çok büyük bir kararlılık içinde olmak gerekir. Burada öncelik yürekli olmak ve kendi gerçek doğamızı yeni baştan keşfetmektir.

Bir **"Dayanışma", Yardımlaşma"** içinde birbirlerini seven,vermesini, ve "**Paylaşma**"sını bilen insanlar, mutluluklarını, iç huzurlarının bu ölümsüz değerlerinde bulur, yaşar ve yaşatır. İşte insan olmanın ayrıcalığı da üstünlüğü de buradadır.

Bu duygu fırtınaları, ancak güçlü bireylerin yaşadığı, yaşattığı, hatta yaşatmak zorunluluğunu hissettiği tüm insancıl değerlerin birikimidir.

Böyle duygularla donanmış ve çevresi ile, toplum ile tüm insanlarla olan ilişkileri gerçekten çok güçlü olan, ta-

rafları hep aynı düşünce ve felsefedeki insanlarla çevrili olur.

Çünkü böyle insancıl duygu açıklıkları anlayışın, hoşgörünün, şefkatin, sevginin en büyük kaynağı ve dolayısı ile ayrıcalıklı bir insan olmanın erişebileceği en yüce noktadır.

Dünya, nasıl ki, insanların düşünceleri etrafında değil de, evrendeki kendi akışı içinde ve fakat güneşin etrafında dönerse, **"Dayanışma", Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları da bencilliklerin değil, üstün insan değerleri üzerinde kurulan yuvasında yaşar. Şunu iyice bilmeniz gerekir ki, sizler durduğunuz yerde, varoluşunuzu hep **"Ben"**, **"Benim"**, **"Bana"** diye ısrarlar ve dayatmalar peşinde koşturursanız, her zaman madde dünyasının ağırlığını üzerinizde taşıyacak ve böyle duygulardan habersiz bir ömür tüketeceksiniz demektir.

Ardından da kalkıp, hırslarınızı, hınçlarınızı, önyargılarınızı ön planda tutacaksanız, karşınızdakilerle uyumlu bir iletişim kuramayacak, aranıza duvarlar örecek ve ardından da onların sizi insancıl yaklaşımlarda olmadıkları şikayetinde bulunacaksınız. Bu ne biçim düşünce, bu ne biçim mantık, bu ne biçim insan olma ayrıcalığı...

Toplumsal **"Dayanışma"** duygusu, her şeyden önce, bizden başkalarına yansıyan, yansıtılması gereken bir duygudur. Yeri geldiğinde kendisimizi ikinci plana atmasını bilmek, önceliği başkalarına vermek ve bütün insanlığı kucaklamak isteyen **Kutsal** bir duygu...

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, öncelikle insancıl bir özen ister. Bu duygular içindeki İnsan, almaktan çok, vermeye; egosal baskılardan sıyrılıp, birliktelik içindeki duyumlara; sahiplenmelerden çıkıp, "**Paylaşım**"lara; kendine dönük önceliklerden sıyrılıp, müşterek duyumsamalara donanmış bir oluşum içinde bulunur.

Aynı zamanda da, tüm sorunların çözücüsü ve beraberliklerin oluşturucusudur. Bu bir yerde bireyin, karşısındakini koşulsuz olarak benimsemesidir.

"Toplumsal bir Dayanışmanın en büyük getirisi, bireyin içinde Paylaşabileceği milyonlarca dünyanın olduğunu keşfetmesidir."

Bir insanın hüzünlüyken, dertliyken, acı ve ıstırap içindeyken, bir diğer insanın küçücük de olsa bir tebessümü ile yapılan "**Paylaşım**"a ve anlayışlı yaklaşım, her zaman bencil, egosal dürtülerinin esiri bir insanın küçültücü, aşağılayıcı, göz boyayıcı, kibirli ve yukarıdan bakıcı hareketlerinden çok çok daha değerli, doyumlu, candan ve rahatlatıcıdır.

Birinde buram buram yaşanan bir insancıllık, diğerinde ise karam karam çıkarcılık ve bencillik vardır.

Burada olan, açmazlar içindeki insanın, karşısındaki gerçek insanın gözlerinin parıltısında kendi yansımasını görmesidir. Bu bir yerde insanların bir **"Dayanışma"** içinde birbirlerine ışınlanması ve bütünleşmesi gibi bir şeydir.

İnsan pürüzsüz bir **"Dayanışma"** duygusu ile, yansıdığı diğer insanların, her zaman iyiliklerini, güzelliklerini, ba-

şarılarını, gelişmelerini, yücelmelerini, üstünlüklerini görmek, algılamak ve bu oluşum için katkıda bulunmak ister. Doğaldır ki, ki; tüm bunların oluşması, bir çabayı, bir gayreti, bir emeği gerektirir.

Bu çabaların içinde kendimizi yansıttığımız insanların, bizim istediğimiz, bir kopyamız olması gibi, bir takım egosal tavırlar ve davranışlar olmak yoktur. Bunların tam aksine, herkesin kendi bireysellikleri içinde gelişmeleri, kendilerini bulması ve içsel kimlikleri ile buluşması isteği ön plandadır.

Tüm bunlara ek olarak, her zaman kendi içlerindeki sonsuz özgürlüklerini tadımsaması ve asla bir tutsaklık içinde olmamaları gerektiği görüşü de vardır.

Unutmamak gerekir ki; "**Yardımlaşma, verirken zenginleşen, alırken zenginleştiren çok özel bir duygudur.**"

Toplumsal **"Dayanışma"**, insanın kendi kişiliğinden sıyrılıp, gerçek kimliğini ortaya çıkarması yolunda, çevresine, toplumuna, milletine, dünyasına ve hatta evrenine doğru yönelişidir.

Tüm bunlar ise, böyle duygularla yaklaşacağınız her bir insanda, tüm insanları, tüm insanlığı, tüm dünyayı içimizde hissedebilmek, bunu büyük bir coşku ile haykırabilmek ve tüm bu duyguları bir yansımada yaşayabilmektir.

Halbuki, her türlü insancıl duygulardan uzak insanların en zayıf tarafları, sözde sahip olduklarına inandıkları ve yapay kişilikleri ile sarmaladıkları bu duyguları ayrıcalıklı olarak yalnız yakınlarına ve yakın çevresine sunma gibi bir

aymazlık içinde görmeleridir.

Özellikle kendilerine yakın, düşüncelerini kabullenen, ya da en azından bu düşüncelerini benimseyen, onlara yakın olan, kendi bireysel üstünlüklerini peşinen kabullenen ve egolarının baskıcı uygulanmalarında kendilerini göstermelik yapaylık sergilemeleri yapanlar arasında oluşturdukları sözde bir ayrıcalıklı paye biçme peşinde olurlar.

Böyle hareket etmekle aradıkları, aslında kendilerine uydu, bağımlı insanlar çevresi oluşturmak, haris egosal katılıklarına bir kılıf uydurmak, üstlendikleri esaretlerine girdikleri, kişiliklerinin ve sözde kendilerinin nasıl büyük ayrıcalıklı insancıl girişimlerde bulunduğunun gösterisini yapmak mıdır, yoksa aklı sıra kendi suçluluğunu, günahkarlığını kısa vadeli ve peşin bedel tahsilli yerlerde dindirmek mi, bilinmez.

Aslında gerçek insancıl **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularının gerçek kavramı içinde, ne bir kolaya kaçış, ne bir ayırım içinde bulunmak, ne bir zorlama ne de tepkisel tavır içinde olmak vardır. Olsa olsa büyük bir gönüllülük içinde kabullenme, hoşgörü, anlayış ve kesin bir ayırımsızlık yer alır.

Halbuki hepimiz birbirimizi anlamaya, destek olmaya, "**Yardımlaşma**"ya, **"Dayanışma"**ya, karşılıklı **"Paylaşım"**lar içinde olmaya mecburuz. Her birimiz böyle gerçek bir insanlık yoluna girmeye mecburuz.

Bunun için, çevrenizle, tüm insanlarla uyum içinde olma yolunu seçin, umut yolunu seçin, yarınlara inanç yo-

lunu seçin, güven ve iyilik yolunu seçin. Kısacası gerçek anlamı ile insan olma yolunu seçin.

Hemen göreceksiniz ki, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, her şey bir değişime, bir gelişime uğrayacak ve etrafınız o güne kadar bilmediğiniz, algılamadığınız renklerle renklenecektir.

Güzel, renkli ve coşkulu **İnsancıl duygular** duyma yeteneğini ve bu duyguların getirebileceği, sevinç, huzur, hoşgörü ve sevgi gibi moral yaşamın gerçek vazgeçilmezlerinden uzak kalan, bir nefes alıp verme masalını neden yaşama geçirme peşinde koşturuyoruz?

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları insanların birbirlerinde yaşamsal birer tamamlayıcılık rolü üstlenmeleridir. Bu görüntüde her zaman birden fazla karşılıklı bireysel gönüllü yansıma vardır. Bu bireyselliklerde, karşılıklı olarak bir müşterek **"Bir"**i oluşturma çabası yatar.

İnsancıl bir **"Dayanışma"**da, gerçekçilikten kaçmamak, yorum ve eylemlere tahammül, kendin kadar karşındakini de kendi özgürlüğü içinde bırakmak ve o hali ile kabullenmek, anlamak ve karşılıklı birbirlerine kusursuz insanî duygularla yansıma vardır.

Şunu aklımızdan asla çıkarmayalım ki;**"İnsancıl bir "Dayanışma"nın en büyük getirisi, insanın tüm özlemlerini karşı varlıkta görmesi ve aynı zamanda yansıtmasıdır."**

Biz insanlar eğer, kimi zaman her fikir ayrıcalığına, aykırılığına düştüğümüz, hatta çatıştığımız diğer insanlarla hep uzak, mesafeli ve aykırı bir durumda kalacak olsaydık,

üzerinde yaşadığımız bu dünya, bir anlaşmazlıklar, çatışmalar, olumsuzluklar cehennemine döner, bizler de onun zebanisi olur çıkardık.

"Dayanışma", Yardımlaşma, "paylaşma" duyguları bir yerde insanlar arasındaki tüm zıtlıkların bir müşterek anlayış potasında eritilmesinden ve bu eriyikten her zaman yeni yeni insancıl kavramlarının, beraberlik üstünlüklerinin, anlayışların, hoşgörülerinin, yaşamsal coşkuların üretilmesi üstünlüğüdür. Bunlar, bir insan olarak yükümlendiğimiz sorumlulukla her bireye dönük bir yaşam tarzını benimsemek ve onu hayata geçirmektir.

"Dayanışma" duygusu aynı zamanda tüm insanların hayatı daha güvenli, yaşanılır ve sevimli kılan, her türlü kin, nefret, kötülük düşüncelerinden uzak, hırslarla, hınçlarla karartılmış bir dünyadan uzak bir dünya yaratma çabalarının müşterek bir ürünüdür.

"Dayanışma", Yardımlaşma, "Paylaşma duyguları insanlar arasında karşılıklı olarak sunulan bir üstünlük, bir güçlülük, bir zenginleşme olayıdır. Tıpkı güneşin ışığını, sıcaklığını, aydınlığını ve varoluş değerlerini dünyaya hiçbir ayırım yapmaksızın yansıtması gibi...

Ama bizler ne yapıyoruz.? Her geçen gün bir insancıl **"Dayanışma"** dan ve hatta anlayıştan yoksun bir şekilde kargaşaların, acıların, ıstırapların, umutsuzlukların, hayal kırıklıklarının etkileri ile yoğrulmuş bir yaşamı nedense kendimize hayat felsefesi haline getirmişiz.

İnsan yapısı gereği zayıftır, kendine güvensizdir, gizli

gizli de olsa bir takım korkularının tutsağıdır. Hep yaptığı başka, iç görüntüsü ise bambaşkadır.

Karşımızdaki insanları daha kusursuzdur, daha sempatiktir, daha sevimlidir diye sevmeyiz, beğenmeyiz. Daha başarılıdır diye kendimizden uzak tutar, dışlarız.. Daha akıllı, cesur, daha ataktır, daha kararlıdır, daha güçlüdür diye çevremize yaklaştırmayız..

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, kendimizi bir kandırmaca içine sokar, korkularımızın karanlıklarında saklanır ve yine de kendilerini uzak tutarız. Bunların aksine bizden üstün görmediklerimizi, bizi beğenenleri, yapay da olsa bizi sever görünenleri, bize yağ yakanları, bağlılık gösterilerinde bulunanları daha çok daha rahat ve daha kolay sever ve benimseriz.

Kısacası, karşımızdakini kendi üstünlüğümüzde, bize zorunlu oluşunda, değerlendirir ve kendimize ona göre yön veririz. Bu durumda bizim sergilediğimiz, takındığımız tavır, bir **"Dayanışma"** değil, olsa olsa kendimizin üstünlük ve güç kanıtlamasının saplantısı olur.

Şunu aklımızdan çıkarmamamız gerekir ki; **"Dayanışma duygusu, insan olma ayrıcalığının bireylerde oluşturduğu birbirini yaratma sanatıdır, yoksa birbirini yeme uğraşısı değil..."**

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" kültürü, insana yeri geldiğinde kendi bireyselliği ile doğrularını sorgulama ve egosal şartlandırılmalarına da kıyabilme gücü verir.

Böyle insancıl vasıflarla donatılmış olan insan hem çevreye, hem topluma, hem dünyaya ve hatta evrene karşı, sahip olduğu bu vasıfların sorumluluk duygusu ile hareket etme alışkanlığına girer.

Halbuki bugünkü eğitim düzenimizde, insana verilmekte olan eğitim ve aşılanmak istenen kültür, ağırlıklı olarak, kişilik sorunlarının yaşandığı dünyevî tutsaklıklar içinde, nasıl daha çok para kazanılacağını, nasıl daha fazla güç edinileceğini, nasıl daha fazla üstünlük sahibi olunabileceği, nasıl daha emredici ve yönlendirici vasıflara erişilebileceği üzerinde olmaktadır.

Halbuki, bir **"Dayanışma"** ruhu içinde nasıl daha insanca ve daha güzel yaşanabileceğini, nasıl daha faydalı bir toplum oluşturulabileceği, nasıl bir **gerçek insanlık dünyası** kurulabileceği üzerinde bir eğitim düzeni kurulsaydı, hem daha seviyeli, hem de bu vasıfları ile donatılmış bir ortamın sahibi olabilirdik.

Unutmamak gerekir ki; **"Dayanışma duygusu; insanın her türlü madde tuzağından, madde tutsaklığından, egosal saplantılarından arınarak saflaşmasının yaşama olan yansımasıdır."**

Ne yapıp yapıp, tüm insanlara, onları tanıma ve kendimizi onlara tanıtma fırsatını vermek, başlı başına bir insancıl kültür olayıdır. Kesin olan bir şey vardır ki, insanlar bir **"Dayanışma"** ruhu ile hareket ederek birbirlerini tanıdıkça anlayacak, anladıkça da verdiği sorumlulukla yansıma gereksinimini duyumsayacaktır.

Bu **"Dayanışma"** duygusuyla gelen insanî gücün, sergileye geldiği potansiyelinin hayata geçişidir. Önemli olan bu gücün varlığından haberdar olma ve hayata geçirmeğe çalışmaktır.

Unutmayın ki, bir **insan** ancak, kendisinde olan bir şeyi verebilme gücündedir. Ancak, o şeyin, o duygunun, o vasıfların kendisinde olup olmadığını bir tarafsızlık girişimi ile içsel yansımasında sorgulama cesaretini göstermek kaydı ile...

Çok insan gördüm, üzerinde elbisesi yok;
Çok elbise gördüm, içinde insan yok.

Mevlâna

"İNSANCIL DAYANIŞMA DUYGUSU İÇİNDE BİR UYANIŞ NOKTASINA GELMEK…"

"Yardım bir haz alma değil, bir görevi yerine getirmek olarak algılanmalıdır."

Hanri Benazus

Hepimiz bilmeliyiz ki; ben, bir gerçek insan olarak bende olanları verir ve sen sende olanları katarsan, her ikimiz sahip olduğumuz bu insancıl anlayış, kavrayış ve uygulamalarımızı aynı potaya dökersek, emin olun ki, eninde sonunda mucizeler doğacaktır. Bu anlayışla, böylece el birliği ile, benzersiz bir dünyayı oluşturmuş oluruz.

Bilmek durumundayız ki; **"Dayanışma duygusu, tüm insanları, kendi yaşamımız içine gönüllüce katma üstünlüğüdür."**

"Paylaşım"da, **"Yardımlaşma"**da ana kural peşinen bir şeyleri beklemek, almak, sahiplenmek duygusu içinde olmak değildir. Bu duygu tüm düşüncelerin aksine içten

gelen gönüllüce bir verişin karşımızdakinde dinginliğine kavuşmasıdır.

Burada ilk, ya da son şart insancıl bir **"Dayanışma"** duygusudur, anlayıştır, hoşgörüdür ve en önemlisi dolu dolu insancıl bir yaklaşımdır. Yoksa **"Yardımlaşmak-Paylaşmak"** duyguları **"almak/vermek/sunmak"** gibi bir sıradanlık sergilemesi değildir.

Ancak, her zaman ve her durumda kendi insancıl **"Dayanışma"** duygularının kabından, karşımızdakine "**Pay**" ayırmak, sunumlarda bulunmaktır.

"Yardımlaşmak/Paylaşmak" aynı zamanda karşımızdakinden kayıtsız, şartsız, zorunlu bir iyilik, anlayış beklentisi içinde olmak değil, aksine elimizden geldiğince iyilik, olumluluk, anlayış, hoşgörü, **"Dayanışma"** ve insanca bir anlayış gösterme kararlılığında olmaktır.

Kimi zaman her türlü **"Dayanışma"** duygusundan yoksun, bazı umutsuz açmazlar içinde sıkışıp kalmış olan insan, adeta bir alışkanlık, bir sıradanlık haline gelmiş günlük durağan, monotonlaşmış, hiçbir değişkenlik ve yenilik arz etmeyen bir katılık içinde kalmıştır demektir. Böyle bir ortamda yaşam renksiz, duygusuz ve karamsar bir tablo içinde bir ömür boyu sürecek solgunluğu ile boy gösterir.

"Yardımlaşmak", "Paylaşmak", vermek, verebilmek, hem de gönüllü bir şekilde verebilmek, sıradan bir insan için, kendince anlaşılması ve kabul görmesi çok zor olan bir olgudur.

Çünkü, her insan kendisine giydirilen özel kişilik üniforması içinde hep almayı düşünen, vermeyi akla getirmeyen, ya da getirmek istemeyendir.

Aynı zamanda da, çıkarları peşinde koşan, hep beklentiler içinde olan, hep isteyen ve hep almayı düşünendir.

Doğaldır ki, bütün bu şartlandırmalardan, yaşam felsefesi haline gelen uygulamalardan sıyrılarak, hiçbir karşılık beklemeksizin verme noktasına gelmek, bu duyguyu tüm düşünsel ve algılama hudutları dışına çıkarmak ve uygulamak alışkanlığına getirmek gerçekten çok zordur.

Hele hele insanın yetiştiği ortamda, toplumda, aile içinde, çevresinde, yakınlarında bunun karşıt örneklikleri görmemiş ve benimsememişse bu daha da zor olur.

Ancak, süreç gerçekten bir insancıl "Dayanışma" olgusu içinde bir uyanış noktasına gelecek olursa, işte o zaman **"Yardım"**ın, her **"Paylaşım"**ın, her vermenin, aslında verirken coşan, zenginleşen ve yücelen bir insan haline gelmekle noktalandığı görülmeğe başlanacak, tüm verme güzellikleri, bir alma coşkusu ile karışarak bir potada umulmaz insancıl halitalar üretecektir.

Buradaki vermek olgusu, aslında verdiklerini, karşımızdakine gönüllüce katma, tüketme ve harcama şeklinde yansır ve sonunda döner ve bizlere yansır. Bu **"Yardım"**da, bu **"Paylaşım"**da, bu verişte asla bir tükenme, bir kaybetme, bir noksanlaşma, bir yoksullaşma yoktur.

Tam aksine bir çoğalma, bir zenginleşme, bir güçlenme

ve bir kendini tüm insancıl **"Dayanışma"** duygularıyla donatılmış olarak yenilemek ve yeniden yaratmak vardır.

Şunu unutmamak gerekir ki; **"Vermek, bir gönül tartısıdır."**

İnsanın bu dünyadaki gerçek varoluşunun amacına ulaşması için, gitgide kısıtlanmakta, parsellenmekte olan yaşamsal zaman dilimi içinde, bir **"Dayanışma"**ya bir an önce girmek için harekete geçmesi gerekmektedir.

Önemini her geçen gün biraz daha anladığımız, ona olan gereksinimimizi katlaya katlaya duyumsadığımız gerçek **"Dayanışma"** duygularının, hepimizi kucaklayıp, sarıp, sarmalaması ve **"Bir"** etmesi için, asla geç kalınmış değildir.

Aslında, **"Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları insanın kendinden geçmesi için içilen en güçlü içkiden daha etkili ve daha sarhoş edicidir. Bir insan, gerçek bir **"Dayanışma"**nın bu kadar coşkulu, bu kadar doyumlu olduğunu, ancak gerçek kimliğini keşfedince anlar. Burada daima bir ulvi duyuş, huşu içinde bir tapınma ortamı vardır.

Unutmamak gerekir ki; **"Merdivenin üst basamağında bulunmak insanı büyük yapmaz."**

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, dünyanın ve bu dünya üzerinde yaşayan bütün insanların, zorlamalı uygulamaları ile değil, güzel ve karşılıklı insancıl duygularının bir uyumu ve sonucudur.

Şunu mutlaka bilmek gerekir ki, **"Dayanışma"** duygu-

larıyla donanmış insanlar asla çekingen değildirler, korkak değildirler, zavallı değildirler. Hepsi de güçlü ve ne istediğini bilen insanlardır.

"Dayanışma" duyguları içindeki yaşama sıkı sıkı sarılmak ve artık her türlü değişkenliğin, geçiciliğin, insanlık dışı uygulamaların olmayacağına inanmak gerekir.

Böyle bir inanç insana, başlarda şahane bir rüya görüntüsü veren yansıyışı, bir doğal gerçekliğe dönüştürme şansını da beraberinde mutlaka getirecektir

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duygularını duyumsayarak yaşamak istiyorsanız, yaşamın tüm açmazlarını, geçmişin sizde bıraktığı olumlu ya da olumsuz izlerini, kişiliğinizde oluşturduğu kalıplaşmaları, katılaşmaları ve hatta toplumun olayları anlayış ve yorumlayışlarını yepyeni ve insan merkezli bir bakış açısı içinde değerlendirmeniz gerekir

Böyle bir insancıl **"Dayanışma"** duyguları taşımak, gerçek özümüzü bilmekten geçer. Bunu bilmek ise, başlı başına bir bilgeliktir.

Diğer bir yönü ile de bayağılık, adilik, korku, acı, ıstırap, perişanlık, sömürü; hepsi de böyle insancıl duygulardan yoksun bir ortamın, **"Dayanışma"**ya aç bir insanın, ister aklını iyi kullanamamasından, isterse de kendi iç **insancıl** potansiyelinden habersiz oluşundan kaynaklanan açmazlarıdır.

Zaten, insancıl **"Dayanışma"** duygusundan nasibini ala-

bilmiş, aklını doğru ve uyumlu bir şekilde kullanabilen bir insanın, ne kendisini, ne de çevresini böyle bir tavır içinde bırakması mümkün değildir.

Burada değişen, ne dünya ve ne de dünyanın akışını değiştirme ısrarı ve gereksinimi değildir. Bu durumda değişen ve uyum sağlaması gereken yegane şey, bir **"Dayanışma"** duygusu içinde insanın varoluşundan yana sahip olduğu ayrıcalıklı konumunun kendi gerçeğini ortaya çıkarmak durumunda oluşudur.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma", bir parlama, bir yansıma içinde, tıpkı suya atılan bir taşın oluşturduğu halkalar gibi, evvela yakınlarımıza, ardından yakın çevremize, tanıdıklarımıza, beraber yaşadıklarımız, çalıştıklarımıza , topluma ve tüm evrene dalga dalga yayılır.

Hele hele bir kere bu **"Dayanışma"** duyguların iç dünyanızdaki gizemini keşfedin, siz dahi kendinizi tanıyamayacaksınız.

İşte o zaman, gerçekten insan olma ayrıcalığının gerçek manasına erecek ve bu dünya üzerindeki sorumluluğunuzu daha huzurlu bir anlayışla eyleme dönüştüreceksiniz demektir.

Yoksa kendinizi bir insancıl **"Dayanışma"**dan uzak tutarak, büyük bir pasiflikle, hareketsizlikle, sıkılganlıkla, insanlardan adeta kaçarak ve onlardan uzak yaşayarak, sıradan bir nefes **alma-verme** süreci ile sınırlanmış ömrünü tüketmeye çalışan bir garip yaratık olursunuz.

"Dayanışma" duygusu, bir kararlılık, bir hareketlilik, bir eylemsel atılım, bir beceri olayıdır. Asla, bir içe kapanıklılık, bir inziva, bir yalnızlık, bir terkedilmişlik olayı değildir.

Bize güven duyan, bizi yalnız insan olduğumuz için, karşılık beklemeksizin "**Paylaşma**"sını bilen insanların çevremizi ve gönlümüzü doldurması çok güzel. Böyle bir **"Dayanışma"** ve inanış içinde olmak, böylece yaşamın açmazlarını tümüyle aşmak, çok yüce ve insancıl bir duygudur. Bu duygu, aslında; varoluşun sihirli ve gizemli seslenişidir...

Yaşamda; **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları ve yeteneğine zor sınavlardan geçilerek ulaşılır. Ancak, insancıl bir hedef olarak algılanan olgunluğu, ısrarla yaş yılı ile eşdeğer tutmak da yanlıştır.

Unutmayalım ki, **"İnsancıl Dayanışma duygusu, ömürden eksiltilen yılların sayısı ile değil, ruhun yüceliği ile sarmalanmıştır."**

Eğer, gerçekten iyi bir gözlemci iseniz, göreceksiniz ki, **"Dayanışma"** duygusu; insan davranışlarının, kişiliğin oluşması, fiziksel, toplumsal, düşünsel ve ahlaksal gelişmelerin yönlendirilmesinde, hatta tarihsel olayları dahi kendilerine hedef saptamalarında, kültürleri şekillendirmelerinde rol alabilecek olan tek güç olduğu çabucak anlaşılacaktır.

Hep böyle insancıl duyguları sergilemelerinden kaçıyoruz. Alışkanlıklarımıza, önyargılarımıza tutsak olmaktan,

çirkinlikleri, olumsuzlukları, açmazları görmekten ise kaçamıyoruz. Diğer yönden de, gerçek olanı görmeye, anlamaya çaba sarf etmiyoruz.

Her baktığımızdan, her gördüğümüzden, her tanıştığımızdan kuşku duyuyor ve korkuyoruz. Kendimizi, yaşamın tüm güzelliklerinden, coşkularından adeta soyutluyoruz.

Hep kendimizle olma iddiası ile, kendimize karşı savaş veriyoruz. Her nedense taşıdığımız ve bir türlü sorgulayamadığımız kişiliğimizi terk edip, kimliğimizle buluşmaktan ürküyoruz.

Bir ömür boyu, insancıl "**Dayanışma**" duygularından nasibini almamış olan kimi insanlar; kişiliği, toplumdaki yeri, zenginliği, gücü ne olursa olsun, yaşamın gerçek güzelliklerinden yana hep kayıpları oynama kararında ve ısrarındadır demektir. Bu tip insanların yaşamında görsel kazançları dışında, başka getirileri yoktur. Hayatları hep kayıplarla sarmalanmıştır.

Halbuki **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duyguları tüm insanlara; doğumundan, ölümüne uzanan süreçte, her zaman bir içsel kazanım olarak yerini alsın diye verilmiştir. Bu insancıl potansiyel, bu insancıl kazanım o kadar önemlidir ki; insanın yaşamındaki hava kadar, su kadar, ekmek kadar...

Hiçbir güç, özellikle insancıl bir **"Dayanışma"** gücü; akıl, düşünce ve iyi niyetle yönlendirilmedikçe, kolaylıkla

başarıya, zafere ulaşamaz. Çünkü bir insanın aynı anda hem güçlü, hem de güçsüz olması mümkün değildir.

Ya güçlüsünüzdür, ya da güçsüzsünüzdür. Bunun kararını verebilmek için, öncelikle, herkesin özünde yatan **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** gibi insancıl duygularınızın su yüzüne çıkarması gerekir.

İnsancıl bir **"Dayanışma"**nın olmadığı bir ortamda, madde, güç ve egosal dürtülerle koşullandırılmış bir düşünce, insanın gelişmesini yavaşlatır. Halbuki dolu dolu bir insancıl **"Dayanışma"** ortamında; özgür bir düşünce, özgür bir bilinç ve özgür bir vicdan sahibi olunur.

Zaten, tüm canlılar içinde insanı benzersiz ve ayrıcalıklı kılan, onun böyle bir Kutsal güce sahip olmasıdır.

Hayat belki bir arayışlar, beklentiler akışıdır, ancak insancıl **"Dayanışma"** duygusu, yalnız ve yalnız bir sunuş, bir katış, bir anlayış ve kabullenme olayıdır.

İnsancıl duygularla bezenmiş bir **"Dayanışma",** ne tutsaklık, ne zincir ve ne de ayırımcılık tanır. Bu duyguların coşkusu içinde tüm taraflar, karşılıklı olarak bir özgürleşme süreci içindedirler.

Yine bu ortamında insanlar, birbirlerine karşı "**Yardım**", **"Paylaşım",** anlayış, ile birbirlerini duyumsamaları bakımından, birbirlerinin adeta kulu olma gönüllüğünü sergilerler.

Böyle bir **"Dayanışma"** olgusu içinde de, "**Yardımlaşma**", "**Paylaşma**", birbirlerini destekleme, anlama, hoşgörme çok doğal bir hal, içten gelen bir davranış şeklidir.

Hem de, tüm bunları içten gelen bir insancıl coşku ile huzur içinde yaparlar. Tüm bu uyumluluk görüntüleri, onların birbirlerinin kölesi oldukları, bir zorunluluk sergiledikleri manasına da gelmez.

Zaten bu **"Dayanışma"** duygularının coşkun ortamında, rica ile emir, arzu ile beklenti, umut ile temenni, var ile yok, almak ile vermek bir karşıtlık sergilemez. Tüm bunlar, varoluşun bu gizemli ortamında birbirlerine daha coşkulu yansımak için, olsa olsa birer vesiledir.

Kimi insanlar vardır ki, kendilerine ne bağışlarsanız bağışlayın, kendisini nelerden "**Pay**" sahibi ederseniz edin, neyi vermek isterseniz verin, hatta tüm üzüntülerinden, acılarından, ıstıraplarından, varlarından, yoklarından kendinize "**Pay**"lar çıkarmaya çalışın, hep olumsuz tavırlar içinde kalır ve olmazların, olamazların ısrarı ile hem kendi ve hem de karşısındakinin yaşamını adeta karartır.

Ancak karşımızdaki bireylerin böyle bir tutum içinde olmaları, hep karşıt tavırlar sergilemeleri, hayata hep olumsuzluklar penceresinden bakma ısrarında olmaları, gerçek **"Dayanışma"** duygularıyla donanmış insanların hareketlerinde, bir değişiklik yaratmazlar.

Çünkü **"Dayanışma"** olgusunda, takınılan tavırlar, yapılan hareketler tüm aykırılıkların, ayrıcalıkların, ayırımcılıkların, olumsuzlukların, başkalıkların, inatlaşmaların ve hatta ısrarla ortaya konulmaya çalışılan katı uygulamaların çok dışında gönülden yansıyan her türlü insancıl yaklaşımlar yatar.

"Dayanışma", gerçek manası ile, bir gönüllü fedakarlık ortamında; **"Yardımlaşma"**sını, vermesini, "**Paylaşma**"sını, bölüşmesini, katmasını bilen ve yüreğinde büyük bir insanlık coşkusunu yaşayan insanların işidir.

Hem de, yaşamın her anında yansıyan tüm katı kurallardan, görüş ayrılıkları ve aykırılıklarından ve hatta uyuşmayan hayat tarzından öte bir anlayış içinde...

Yoksa, **"Dayanışma";** bir insancıl duygu gösterisi yapacağım diye karşımızdakini ısrarla kendi istediğimiz gibi görme ısrarımız, kendi kafamızda oluşturduğumuz kişilik modeline uyumlu hal göstermesi, tavırlarına, hareketlerine kısıtlamalar getirme dayatmamız, hele hele bizim bir benzerimiz olması gibi ön yargılar içinde olmak değildir.

Halbuki üzerinde yaşadığımız bu yapaylıklar dünyası, bütün bu geçici, ya da zorlamalı uygulamalar peşine takılarak büyük bir yanılgı içinde kendilerini tüketirler.

Çoğu insanın yaşamı bütün bu ısrarlı uygulamalar ve zorlamalara, büyük bir yanılgı içinde yapay **"Dayanışma"** gösterilerine, hala insancıl uygulamalar diyen insan kalabalığı ile doludur. Sonuç da ister istemez böyle geçiciliklerin ve açmazların düş kırıklıkları ve hüsran dolu uygulama örneklikleri ile doludur.

Hepimiz ama hepimiz; ayrıcalıklarla donatılmış bir insan olduğumuzu, ama gerçek manası ile tam bir insan olduğumuzu, kimlik cüzdanımıza yansıyan kimlik bilgilerimizi göstererek kanıtlama ön yargısından sıyrılmak ve

yaşam şeklimizle, karşılıksız sunduğumuz dolu dolu insancıl **"Dayanışma"** uygulamalarımızla ortaya koyma durumundayız.

Böyle duygularla dolu insanların, birbirlerini tüm olduğugibilikleri ile, ciddi, pazarlıksız, çıkarsız, ön yargısız, birbirlerine büyük bir **"Dayanışma"** ve sevgi bağı ile bağlı olanlar arasında ne hesap, ne çıkar ve ne de beklenti yer alır.

Bu insanlar için "**Yardımlaşma", "Paylaşma"**, anlayış, bölüşme ve hatta her var olanından, ya da olmayanından yapacağı katım, bölüşüm çok normal, çok sıradan, çok basit ve çok doğal bir yansıma şeklinde görüntü verir. .

Aslında, dertleri, acıları, ıstırapları, hüzünleri, varları, yokları, oluları, olmazları "**Paylaşmak**" çok özel bir yaşam tarzıdır, bir yaşam felsefesidir. Burada insanca sunan da, insanca sunulan tüm yaptıklarını büyük bir doğallık ile hemen unutmaya, unutmasalar bile önemsememe alışkanlığı içinde olurlar.

Bu "**Yardımlaşma**", bu "**Paylaşım**" gönüllü ve karşılıklı yarıştır. Ancak; kazananı veya kaybedeni olmayan, ya da yalnız kazananları olan bir yarış. Hem de renkli, coşkunluk ve saygınlıkla dolu bir güzel yarış... Hatta hatta toptan yaşayan, büyük bir gönülden duyumsanış ve doyumsayış...

"Dayanışma" duygusunun, en güzel tartısı, karşımızdaki insanın durumunda olduğumuz anda bize yapılmasını isteyebileceğimizin, düşünebileceğimizin, beklentisi içinde

olabileceğimizin daha fazlasını yapmak gereği ve zorunluluğu içinde kendimizi hissetmektir.

İnsancıl bir **"Dayanışma"** duygusu, aldıkları ile alamadıkları ile almak istemedikleri ile verdikleri ile veremedikleri ile "**Paylaş**"tıkları ile "**Pay**" sahibi ettikleri ile her zaman için doyumsuz bir kaynaktır. Burada kana duymak, bile bile sunmak ön plandadır. Hem tüm gönüllüğümüzle ve **coşkunca**...

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, bir coşkunluk duyma, bir kendinden geçme, bir kendini aşma olayıdır. Bu duyguların sergilendiği yerde, ne Dinlerin bağnazlığı, ne bencillik, ne taassup ne de çıkar hesapları vardır. Olsa olsa büyük bir iyimserlik, bir aydınlığa geçiş, bir uyanış vardır.

Böyle insancıl duygular ve onların yansıması olan coşkular, dünya üzerindeki nice güçlerin bir araya gelerek yapamayacakları kadar etkin bir potansiyele sahiptir.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", Paylaşma" duyguları, üzerinde yaşadığımız dünyanın maddeye, paraya, zenginliğe, güçlülüğe dayalı ölçütlemeleri dışında kalan bir yaşam tarzı, bir duyuş mezhebidir.

Böyle duyguların coşkunluğu içinde insan, hayata daha çok bağlanmak, çevreye daha iyi ve güzel yansımak, içinde yaşattığı gerçek insanı bir başka insanda bulmak, çoğalmak ve özellikle önüne serilen hep cennet ödüllü, ya da cehennem bedelli güdümlemelerin dışında kendini bula-

caktır.

Bir **"Dayanışma"** duygusu içinde insan, tüm insanların ağlamalarını, gülümsemelerin, mutluluğunu, mutsuzluğunu, varlığını, yokluğunu, iyi gününü, kötü gününü kendi içinde yansımalarını tam bir ayırımsızlık içinde bulan ve bunlara insanca tepkilerini ya da kabullenmelerini ortaya koyandır. Hem de öncelik olarak kendi kurallarını ön şart olarak ileri sürmeksizin...

Tüm bunlarla beraber çirkinlik, güzellik, zenginlik, fakirlik, zayıflık, güçlülük, cahillik, okumuşluk gibi olumlu, olumsuz değerleri bir egosal terazinin kefesine koymadan değerlendirme durumunda ve gerekliliğinde kendini duyumsayan insandır da.

Böyle insancıl **"Dayanışma"** değerlerin ağırlık kazandığı bir dünyada her duygu, her algılayış, her görüş, her yorum her zaman diğer bireylerin gördüklerinden, değerlendirmelerinden ve yorumlamalarından çok daha farklıdır. İnsancıl duygularla bezenmiş bu insanlarda, tüm insanlara karşı daima bir sempati hali, bir dost bakışı, bir anlayış vardır. Bu bir iç dünyamızın her geçen gün daha da zenginleşmesi olayıdır.

Bir **"Dayanışma"** duygusu içinde bulunan insanlar, birbirleri için bir araç değil, olsa olsa bir amaç olma durumunda ve zorunluluğundadırlar. Burada bahse konu olan amaç, bireyin karşısındakine yansımasını bulmasında, varmasında, eşitlenmesinde, acıyı dindirmesinde, aç midesine bir lokma, çıplak bedenine bir hırka olmasında bir olmak-

tan ileri gitmez.

Bu insancıl duygularda, bir çok yaşamda bir teke varışın en güzel örnekliği yatmaktadır. Hem de tüm insanların kendi bireysellikleri içinde mutluluklarını da, dinginliklerini de, coşkularını da yaşamaları kaydı ile...

Artık bu insancıl duygular içinde "**Bir**" olan çoğullar, çoğullaşan bireyler insanlık dünyasının potasındaki haritanın özüdürler. Bir nevi **Kutsallaşma**, hem de hiçbir zorlamaya, ısrara dayanmayan bir **Yücelme** içinde olarak...

"Aldıklarımızla hayatımızı kazanırız verdiklerimiz ise hayatı hayat yapar."

Arthur Asle

"BİR BAŞKA DÜNYA OLUŞTURMA ISRARI VE KATILIĞI İÇİNDE OLMAK…"

"Vermesini bilen kişinin yüzünde, her zaman bir "Tanrı" gülümseyişi vardır."

Hanri Benazus

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları, bir yerde yaraya merhem, acıya şefkat, yokluğa merhamet, aç mideye bir sıcak lokma, karanlığa ışık, hüzne mutluluk, gözyaşına tebessüm, kötümserliğe umut, hüsrana pespembe ufuklar açmak ve insanlara coşkuları içinde varoluşlarını duyumsatmaktır.

Bu sunumlarda, insanlar arasındaki kan ve soy yakınlıkların rolü özel bir etkinlik sebebi değildir. Burada her zaman insancıl bir "Dayanışma", bir sevgi, bir şefkat ve bir gönül birliği hakimdir.

Böyle insanların, hareketlerinde, tutumlarında, alışlarında, verişlerinde, duyusunda sınır tanımayan, sınır koymayan uygulamalar hakimdir. Her türlü kısıtlılığın,

kesinliğin ötesinde başlayan ve oradan sonsuzluğa doğru yol alan bir duygu ışınımıdır.

Sizler eğer gerçekten insancıl bir **"Dayanışma"** duygusu içinde olduğunuza inanıyorsanız, sakın ola ki, kendi tanımlamanız içinde hatalarından, kusurlarından arınmış tanımlamasını katmayın.

Hepimiz, ama hepimiz kendimize has kusur ve hatalarımızla kendi bireyselliğimiz oluştururuz. Aynı şekilde bizim dışımızdaki her insan mutlaka kendi kusur ve hataları ile bir bütündür.

Unutmamak gerekir ki; **"Karşımızdakinde mutlaka hata arama ve bulma alışkanlığı, aslında yapılabilecek hataların en büyüğüdür."**

"Dayanışma"; bireylerin öncelikle kendileri ile olmak kaydı ile herkesle, tüm insanlarla, tüm dünya ile ve hatta tüm evrenle bir uyum ve anlayış içinde bulunmasıdır. Bu, her bireyin özündeki **İlahi** kaynaktır. Biz **insanlara** düşen, **"Dayanışma"**nın bu **Kutsal** kaynağının gün ışığına çıkmasına izin verip, yol göstermesidir.

Üzerinde yaşadığımız bu dünyaya bir insancıl **"Dayanışma"** olgusu ile göz attığımızda gördüklerimiz; hiç de iç açıcı bir tablo sergilememektedir. Çeşitli milletlerin, çeşitli **Dinsel** inançların, çeşitli ideolojilerin oluşturdukları legal ya da legal olmayan bir takım oluşumlar, topluluklar birbirlerinin kuyusunu kazmakla meşgul.

Bu noktada insan, insan varlığı, insan **"Dayanışma"**sı adeta dışlanmakta ve sahip oldukları düşüncelerin saplan-

tıları ile bir başka dünya oluşturma ısrarı ve katılığı içinde büyük bir açmazlık kararlılığı ile varlıklarını sürdürmekteler.

Hatta hatta öyle bir hale geldik ki, tüm insancıl ilişkilerde, devletlerin, milletlerin birbirleri ile olan ilişkilerinde ve hatta çok acı bir gerçek de olsa insanların Allah ile ilişkilerinde yegane ölçü, yegane tartı yalnız ve yalnız bir takım beklentiler ve çıkarlar olmuştur.

Doğaldır ki, gaye bir çıkara dayandırılınca ve onlara göre en değerli şey bu çıkarın mutlaka sağlanması olunca, bunların mutlak temini için açık ya da gizli, ancak hepsi de insanı, insanlar arası "Dayanışma"yı dışlayan planlar uygulanmaya konulmaktadır.

İşin içinde çıkar hesapları olunca da, bu sefer bunun peşinde koşan bu yapay gündemli insanlar arasında çatışmalar, kavgalar, anlaşmazlıklar, açmazlar ve hatta savaşlar dünyayı kasıp, kavurmaktadır.

Gerçi kimimiz, bir insancıl "Dayanışma" duygusu içinde bu olumsuz ve yanlış gidişe bir dur deme zamanın geldiği bilinci ve inanışı içindeyiz. Ancak bunları önlemenin yolu çok ayrıcalıklıdır.

Hiçbir zaman bir karşıt güç gösterisi, bir açmazlar ortamına sürükleme, bir çatışma, bir sindirme, bir bastırma, kötülüğe kötülükle cevap verme olayı değildir.

Bunu aşmanın yolu, mutlaka insan olma ayrıcalığının bize yükümlediği sorumlulukla bu yapay, madde ve çıkar dünyasına karşı koymak ve elimizden geldiğince tüm in-

sanlarla bir **"Dayanışma"** içine girmek ve bir görev bilincini aşılamaktan geçer.

İnsanları bir **"Dayanışma"** duygusu içinde birleştiren, onları ayrılmaz bir bütün haline getiren çoğu zaman aynı bilgi, düşünce ve inanç birliği içinde olmalarıdır. Bu birlik içinde yer alan insanlar arasında istesek de istemesek de müşterek bir **"Dayanışma"** duygusu oluşuverecektir.

Bunun ardında da her türlü **"Yardımlaşma", "Paylaşma",** bölüşme, katma, sevgi, şefkat, merhamet, dostluk duyguları bir güncellik halinde de olsa ortaya çıkacak ve o nurlu görüntüsü içimize yansıyacaktır.

Üzerinde yaşadığımız bu dünyada anlaşmazlıklar, daha çok, silah zoruyla, bilek gücüyle, baskı ile giderilme konusunda, hala bir vazgeçilmezlik noktasına gelememiştir.

Her türlü **"Dayanışma"** duygularından uzak, kötülüklerden fayda uman, insanlar arasına bu kötülükleri sokarak kendilerine çıkar sağlayacağını düşünen bir takım asalaklar, hem başkalarının, hem kendilerinin ve hem de dünyanın felaketi için sanki özenilir bir çalışma içindeymiş gibi bir görüntü vermekten de geri kalmıyorlar.

Yine bu insanlar, bugünün sözde medeniyet, çağdaşlık ortamında bile, varoluşun bir gerçeği olan **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"**, insan, insanlık sevgisi ve ayrıcalığı, bu basit gerçeği dahi göremeyecek, anlayamayacak, algılayamayacak kadar gözlerini karartmış durumdadır.

Unutmamak gerekir ki, her türlü insancıl duygu ve ayrıcalığından mahrum insanların sergiledikleri bu ihtiras,

her türlü yıkımın da başlangıcıdır da...

Böyle bir ortamda olsa olsa çıkar kavgaları daha büyük boyutlara ulaşacak ve bizler bu kavgaları kesme konusunda aktif ve kararlı bir rol üstlenmez, üstlenemezsek gerçek insan ideallerinden uzak bir açmazlar dünyasında felaketlerimizi yaşayacağız demektir.

Bu sebeple diyorum ki, "Ey Dayanışmayı bir varoluş gerçeği olarak görenler, ey insanlık sevgisi ile dolu bir yaşamı kendine rehber edenler, ey insan olma ayrıcalığının bilincinde olanlar, öncelikle Yardımlaşmayı, Paylaşmayı, bölüşmeyi, şefkati, acımayı, merhamet göstermeyi ön planda tutun ve tüm çıkar kavgalarını durdurun."

Üzerinde yaşadığımız bu dünyada yığınla aç insan, yoksul insan, zulüm altında inleyen insan, işkence gören, yokluk, sefalet içinde tüm açmazlarını yaşayan, bir lokma ekmeğe, bir yudum içilebilecek suya, bir yamalı giysiye, bir nefeslik temiz havaya muhtaç insan var.

Hem de öyle insanlar ki, neredeyse var oluşundan habersiz, bu dünyaya niye getirildiğini sorgulamayı dahi akıl edemeyen, bir nefes alıp, verme sürecine yaşam olarak gören ve benimseyen yığınla insanlar...

Tüm bu insanları yok mu sayacaksınız? Bu insanların tüm çektiklerine gözlerimizi yumacağız? İster açlıktan, ister gördükleri zulümlerden, işkencelerden, yoksulluklarından dolayı çıkardıkları canhıraş feryatlarını duymamazlıktan mı geleceğiz?

Her şeyi, kendi oluşu içinde bir bakar kör olarak

görme ısrarında diretmede, hep umursamaz tavırlar içinde olmada, kendimiz dışındaki herkese değer vermeme, bir "Dayanışma"içinde olmama uygulamasında kesin kararlı mıyız?

Bu dünyaya insan olarak gelmenin bize yüklediği bir sorumluluk yok mu? Bu durumda bizim karnımız belki de tok, sırtımız belki de pek olacak... Fakat vicdanımızın isyanlarını, baskılarını nasıl susturacağız?

Gelin tüm insanlar, bir insanlık ülküsü çevresinde birleşelim. İnsan olduğumuzu yaşamımızın her anında kendi yüzümüze çarpalım ve artık uyanalım.

Evet, gerçekten bu uyanışı, bu aydınlanmayı gerçekleştirebilirsek, ya da gerçekleştirmek istersek emin olun insandan, insan olmadan yana, **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Paylaşma"**dan yana hala küçücük de olsa bir umut vardır demektir. Unutmamak gerekir ki, bu insanlık savaşında umut, tek başına dahi bize ışık olacaktır.

İnsancıl **"Dayanışma"** duygularının sergilenmesi anında, sunumda bulunduğumuz insanların ne yaptıkları, ne yapmakta oldukları, hareketlerindeki olumluluklar, ya da olumsuzluklar üzerinde düşünmemek ve kararlarımızı, uygulamalarımızı, sunumlarımızı onların açmazlarının, olumsuzluklarının tepkileri üzerinde kurmamamız gerekmektedir.

Siz siz olun, kendi dışınızdaki insanların yaptıkları ister çok büyük iyilikler, ister çok büyük kötülükler, ister büyük sevgi sergilemeleri, ister her türlü kin ve nefret uy-

gulamaları olsun tüm yapacağınız **"Dayanışma"** sunumlarınızı bu değerlendirmelerinizin dışında tutun. Çünkü her insan, ancak insanca hareket etmek ve insancıl uygulamalar yapmaktan sorumludur.

Zaten bu dünya kurulalı beri hep iyiliklerin, kötülüklerle, güzelliklerin, çirkinliklerle savaşına şahit olmuştur.

Kimi zaman küçük de olsa bazı savaşımları kaybettiği görülse bile, eninde sonunda iyilik, kötülüğü, güzellik de çirkinliği, **"Dayanışma"** terkedilmişliği mutlaka yenecek ve insan olma ayrıcalığı ile donatılmış her birey bu zaferin hazzına erecektir.

Biz insanlar, genellikle hep dünyaya ve dünyevî değerlere odaklanmış, her türlü **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"**dan uzak bir hayatı sürdürüyoruz.

Bu duygularımızı kapsayan içsel zenginliğimizin, farkında bile olmadan, sıradan duyularımızın, duygularımızın düşüncelerimizin peşine takılmış, bir yapay dünya içinde yer alma ısrarında koşuşturup duruyoruz.

Hepimiz, hep karşımızdakinin, o insanın, bu insanın bize hangi konularda ve ne gibi çıkarlar sağlayacakları ya da yararlı olacakları ile ilgilenir dururuz.

Önemli olan özdeki insancıl bir **"Dayanışma"** duygusunun biz insanlara yüklediği sorumluluklarını, niteliklerini ve özelliklerini büyük bir farkındalık içinde günlük yaşamımıza yansıtmak ve onları hayatımızın en büyük bir gerçeği olarak değerlendirmektir.

Unutmamak gerekir, üzerinde yaşadığımız bu dünya,

hep çelişkiler ve açmazlar dünyası olarak görüntü vermektedir. Halbuki bu görüntüler, aslında bizdeki çelişkilerin yaşamımızdaki yansımalarıdır.

Gerçi bazen mükemmel diyebileceğimiz **"Dayanışma"** sergilemelerimiz, uyum halleri, mutluluk, huzur, dinginlik ve güzellik dönemleri de olabilir. Fakat bunlar sürelerle sınırlı geçici hallerdir. İşte kısacık bir an içinde görüntü verse de bu duyguların algılanma süreçleri, insan olma ayrıcalığının tüm ağırlığı ile yaşamımızda filizlenme anlarıdır.

Halbuki çoğumuz, hep kendi yaptıklarımızın iyiliğine ve fakat kendi yapmadıklarımızın, yapamadıklarımızın kötülüğüne peşinen koşullandırılan bir akışa adeta programlanmışızdır.

Bu sebepledir ki, **"Üzerinde yaşadığımız bu dünya hep melek görüntüsü arkasında saklanan şeytanlarla doludur."**

Üzerinde yaşadığımız bu dünyada büyük bir çoğunluk insancıl bir **"Dayanışma"** duygusu açlığı ve yoksunluğu içinde etrafına; bir körlük, sağırlık, hoşgörüsüzlük ve anlayışsızlık duvarları örmüş, çevresini ısrarla görmemekten, anlamamaktan, algılamamaktan adeta mutlu...

Bu insanlar adeta kim olduklarından habersiz, düşüncelerinin, bencilliklerinin tutsaklaşmış yansımaları peşinde, yaptıkları her işten bir ödül, bir bedel, bir çıkar bekleyen, çevrelerine, topluma en küçük bir faydaları dokunmayan yapay kişiliklerle donatılmış, kimliklerini kaybetmiş, yok ve boş yere bocalamalarının ırgatlığını yapma peşinde koşan zavallılardır.

Çoğumuz, kötünün iyiyi yargıladığı, mahkum ettiği ve hatta infaza geçtiği bugünkü acımasız dünya ortamında, sözde tarafsız kalma iddiası ile, devamlı kaçağı oynuyoruz. Adeta, gözlerimiz kapalı, karanlıklara kılıç sallamakla meşgulüz. Bu açmazları aşmak, öncelikle alışkanlıklarımızla sarmalanmış yaşam düzenimizden sıyrılmaktan, gerçekleri görmekten ve karşıtlılığımızı büyük bir **"Dayanışma"** duygusu ile ve insancıl ölçütlemelerle yansıtmaktan geçer.

Dünya üzerinde nedenler olduğu sürece, sonuçlarını üretmesi de kaçınılmazdır. İnsanlar, bir **"Dayanışma"** içinde olmak yerine, ister yetişme tarzlarından olsun, ister toplumun şekillendirmesinden olsun ve isterse de egosal dürtülerinden olsun, hep bölme, ayırma, parçalama, yok etme, saldırganlaşma gibi tavırlar içine girer ve bunların ürettiği sonuçlar da yaşamlarına yansır.

Eğer, biz insanlar, bu dünyada barışın, uyumun, insanlık prensiplerinin ağırlıkta olmasını istiyorsak, aklımızda, düşüncelerimizde, eylemlerimizde, yorumlarımızda ve alışkanlıklarımızda hep **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşım",** iyilik barış, uyum, hoşgörü ve insan sevgisi, hakim duygular olarak yaşamımızda yer almalıdır.

Doğaldır ki, böyle değişiklikler, böyle yapılanmalar zorlamalarla, ısrarlarla, güdümlemelerle kabul ettirilemez. Bu duyguların kaynağında mutlaka içsel ve insancıl potansiyelimiz ön planda olmalıdır.

Eğer savaşlardan, çatışmalardan, anlaşmazlıklardan nefret ediyorsanız, sizlerin öncelikle bu savaşları, çatışma-

ları, anlaşmazlıkları kendi insancıl yapınız dışına taşımanız gerekir.

Bizler gerçek manası ile insan olmadan, nasıl olacak da, insanlıktan, insanlar arası **"Dayanışma"**dan, insanca yaşamdan bahsedecek ve bunda ahkam keser olacağız?

İçinde yaşadığımız dünya, bugün olumsuzluklardan, sefaletlerden, acımasızlıklardan, insanlıktan uzak bir evre geçiriyorsa, bunlardan sorumlu olan da, bunları oluşturan da, yaşama zorunluluğunda kalan da yalnız bizleriz. Her ortamda beğenmediğimizi, kabullenmediğimizi ve mutlaka reddetmek durumunda olmamız gerektiğini ısrarla belirttiğimiz bu durum kendi eserimizdir.

İnsancıl **"Dayanışma"**ya**, "Yardımlaşma"**ya**, "Paylaşım"**a özlem duyan, insanlar, hem kendilerine, hem de çevrelerine tam manası ile birer olumlu örneklik sunarlar.

Zaman zaman bazı duygularımızın sergilenmesinde, sunulmasında alıp, verişimizde belki bazı tereddütlerin oluştuğunu görebileceğiz.

Ancak, insanlar arası bir **"Dayanışma"** duygusu, en güzel, en yüce ve en sevimli tanımını; sürekliliğinde ve sınırsızlığında bulur. Aksi halde ortaya çıkan hep yapay **"Dayanışma"** yansımalar, sahte **"Yardımlaşma"** modelleri ve egosal tatmin **"Paylaşım"**larının yansımaları olacaktır.

Kimi insanlar, karşısındaki insanın sahip olduğu güzel yüzüne, estetik görüntüsüne bakarak, sözde insancıl **"Dayanışma"** yaklaşımları sergileme peşine düşerler. Aslında burada sergilenen kendi bireysel görüş ve bakış açısının do-

yumu olmaktan başka bir şey değildir. Ama onlara soracak olursanız, kendileri aslında hiçbir ayırım gözetmeksizin ve sahip oldukları **"Dayanışma"** duyguları gereği bu yaklaşımda bulunmaktadır.

Şunu unutmamak gerekir ki, bu görüntüler, kısa bir süre içinde, **"Zaman Zebanisi"**nin elinde, yok olmaya mahkumdurlar ve yine kısa bir zamanda ilk görüntülerinden çok çok uzak bir görüntü sergilemekten uzak kalmazlar. Bunlardan doğal bir devamlılık beklemek mümkün değildir.

Dolayısıyla, burada önemli olan gerçek **"Dayanışma"** duygularımızın, insanın asla değişime uğramayan iç güzelliklerindeki yansımalarından kaynaklanan bir insanlık dünyası bulması ve kurmasıdır.

Bugün hepimiz, **"Dayanışma"**nın, **"Yardımlaşma"**nın, **"Paylaşma"**nın, sevginin, şefkatin, güzelliklerin, gerçeklerin; yalanlar ve beyin yıkamalarla bizlerden saklandığı bir **"Kurgusal Dünya"**yı yaşıyoruz.

Böyle bir **"Dayanışma"** duygularından yoksun tüm açmazlar, yalan, dolan, hırsızlık, dolandırıcılık, ahlaksızlık; önümüze bir **"Özenirlik"** olarak sunulmaktadır.

"Dayanışma"dan yana, insan sevgisi ortamının varlığından yana, kendi başına şahane bir amaç olan insanlar, neredeyse sıradan birer araç olmuş çıkmış...

Unutmayalım ki, çözümler ya da sorunlar, cevaplar ya da sorular, iyilikler ya da kötülükler, yaratıcılık ya da yıkıcılık, şefkat ya da nefret, önyargı ya da hoşgörü; sevgi ya

da sevgisizlik, **"Dayanışma"** ya da dışlanma ikilemi yalnız ve yalnız insan olma bilinci ile bir sonuca ulaştırılabilir. Doğaldır ki, tercih yine yalnız bizim.

İnsancıl bir **"Dayanışma"**, başkalarının duygularını, coşkularını, sevinçlerini, hatta acılarını ıstıraplarını, açmazlarını, olumlu ve olumsuz her şeylerini "**Paylaşmak**"la kalmayıp, "**Pay**"laştığımızı, büyük bir gönüllülükle kabullenmek ve katlanabilmektir.

Yani bir yerde insancıl yapının, bu **"Paylaşım"**lar dünyasında sürekli olarak kendi egosal tutsaklıklarını yenişinde vardır.

Hümanizmin hüküm sürdüğü her ortam, büyük bir **İnsan sevgisiyle** paylaşılan her şey, **İnsanın** sahiplendiği her olay, kaynağını hep **İnsan olma ayrıcalığından** alan her eylem; her zaman olduğundan daha güçlü, daha başka, daha cana yakın ve daha sempatik görünür.

"Dayanışma"nın en güzel ve en güçlü tarafı, bütün ayrıcalıklara, bütün aykırılıklara rağmen, bütünleyici bir "**Paylaşım**"cı felsefeye sahip olmasıdır.Bu noktada artık, **"Bir"** olan **"Çoğullar"**, birdenbire **"Çoğullaşıveren"** bireyler ortaya çıkmaya başlar.

Bu durumun en güzel tarafı, hiçbir zorlamanın, ısrarın, baskının, koşullandırmanın, hiçbirinin kendi özel kimliğinden vazgeçmesi gibi fedakarlıkların olmamasıdır. Bu; insancıl **"Dayanışma"** duygularının yücelmesi, çoğalması, ayırımsız paylaşımı ve dolu dizgin sonsuzluğa doğru yol almasıdır.

Böyle güzel insancıl "**Paylaşım**"lar içinde yerini bulan

insan; kendi süreci içinde **"Bir"**liği de, beraberliği de, ruhsal birleşmeyi de, beraberinde getirecektir. Hatta hatta, bunlarla yetinmeyip, düşüncelerimizde, hareketlerimizde, duygularımızda; birliği, beraberliği ve anlayışı da getirecektir.

Soruyorum, hangi insan, hayatında, kendisi ile devamlı bir **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** içinde olan, kendisini yürekten seven, sayan, kendisine insancıl bir yaklaşım içinde yansıyan, huzur bulduğu, güven duyduğu, sıcaklığını hissettiği, rahatlıkla her şeyini paylaştığı ve "**Pay**" ettiği, yakınlığını benimseyebileceği birini aramaz?

Bu duygulardan, bu insancıl ilişkilerden uzak kalmış insanların, nasıl büyük kayıplar içine düştüğünü, nasıl bir güvensizlik ortamı içinde kaldıklarını, nasıl bir terkedilmişlik, itelenmişlik duygusunu yaşadıklarını düşünebiliyor musunuz?

İşte bu noktada, insanın içine düştüğü boşluğu, içinde kaybolduğu açmazları görüp, kendimizi sorgulama zamanı gelmedi mi? Gelin, hepimiz bu cesareti gösterelim ve içimizdeki insancıl **"Dayanışma"** gücünü, maddenin esaretine terk etmeyelim.

"Dayanışma" duygusu, kendi içinde eğer bir sorumluluk, mükemmellik ve saygıyı içermezse, yapacağımız her tür **"Dayanışma"** karşımızdakini kolaylıkla kendimize kul etme girişimi ve zorbalık olarak görüntü verecektir. Bu **"Dayanışma"**da aranan mükemmellik, eksiksizlik ve saygı, asla bir saplantı, bir korku ve bir çekinme değildir.

Unutmayalım ki; **"Saygı, hak edilen bir ilgiyi sunmaktır."** Saygı aynı zamanda, insanlar arası sömürüyü önleyen

etkendir.

"**Paylaşma**", insanın varoluş doğasında vardır. Aynı zamanda da, her türlü zorluğu yenme konusunda katkıda bulunmak, her zaman ve her yerde kendi varlığımızı karşımızdakine yansıtmak, duyumsatmak ve yanında olduğumuzu bilmesini öğretmektir.

Dünya bile bu güzel "**Paylaşım**"ların getirdiği, her zaman eylem halinde bulunan, bir insancıl yansıma içindedir. Bu durumu anlamak için, varoluşunuza, varoluşunuzun dünyaya bıraktığı yansımaya ve bunların özünüzdeki **"Dayanışma"** duygusuna içtenlikli bir şekilde bir göz atmanız yetecektir.

Hepimiz şunu bilmek durumundayız ki; **"Dayanışma" insanı insan yapan evrensel bir duygu birliği ve bir müşterek yaşam Paylaşımıdır."**

Eğer, gün gelir, kendimizden çok başkalarını rahatlatmak, duymak, huzur vermek ve yaşamak, bir korkunun, bir endişenin değil bir yaşamı "**Paylaşma**"nın, bir insancıl uyum içine girmenin gereğini algılarsak, işte o andan itibaren tüm evreni saracak olan bir **"Dayanışma"**ya doğru adım atmış olduğumuzu göreceğiz.

"İnsanın bir soluğu , bir cana değer;
Ondan düşen bir kıl , bir madene değer."

Mevlâna

"İNSANCA BİR DAYANIŞMANIN SAF NURUNUN BULUNDUĞU ORTAMA GEÇİŞ…"

> "Hiçbir şey veremiyorsan, yüreğinden bir parça kopar da ver."
>
> Hanri Benazus

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma", bir yaşamsal eylemler akışıdır. Bizlere düşen bu eylemlerin her kademesinin içinde bulunmak gereken konuma girmektir. Yoksa sonuçlarını peşinen yorumlamak demek değildir.

Ve yine bize düşen "Dayanışma" tuzumuzu, "Yardımlaşma"nın insancıl coşkularımızın sularına katıp, "Paylaşım" okyanusları oluşturmaktır.

Her insan, bu insancıl coşkuların akışını; almadan verme ve katımlarını bu okyanuslara yönlendirmek durumundadır.

Vermenin, "Paylaşma" duygusunun ve ayrıcalığının yerleştiği böyle bir "Dayanışma" ortamında, ne bir dış

dünya güdümlemeleri, ne de egosal takıntılar ve saplantılar bize etki edemez.

Zaten, biz **İnsanların** yaşamında **"Vermek/Almak"** ikilemi, bizleri en çok yanıltan saplantılardır. Çünkü, hepsi görecelidir.

Çoğu zaman alıyorum derken, neleri verdiğimizi, kaybettiğimizi; veriyorum derken de neleri aldığımızı, neleri kazandığımızı bilmeyiz bile...

Burada önemli olan, almanın da, vermenin de hazlara, arzulara, ısrarlara yansıyan görüntülerinin ötesinde, **insanca bir "Dayanışma"nın saf nurunun bulunduğu ortama geçebilmektir.**

"Dayanışma" duyguları ile donanmış sorumluluklarının bilincinde olan insan, her hangi bir hareketi, eylemi; ne korktuğu, ne de sonucunda bir şey umduğu ya da öğündüğü için yapmaz.

Eğer, sizler bir insan olarak, çevrenize, topluma, diğer insanlara yansımalarda bulunmak "**Yardım**" etmek istiyorsanız, öncelikle kendinizi, herhangi bir "**Yardım**" gereksinimi ve beklentisi dışında tutmak zorundasınız.

Ancak o zaman sizin yaptığınız ve hatta yapmadığınız "**Yardım**"lar, "**Paylaşım**"lar etrafınıza en etkin biçimde, gerçek manası etkinliğini oluşturacaktır.

İşte, insancıl bir **"Dayanışma"**dan kaynaklanan ve ayırımsız olarak tüm insanlara yansıma durumunda olan bir yaşam renkliliği bu noktada başlar.

Eğer, bir insana gerçekten "**Yardım**" etmek istiyorsanız,

öncelikle, kendinizi o insanın çevresinden ve yakınından uzak tutun.

Çünkü yakın olmak, aynı çevre içinde bulunmak ister istemez bir duygusallığı da beraberinde getirecek ve "**Yardım**"ınız kendi gerekliliği içinde başarısız kalacaktır.

Doğaldır ki, bu yolla "**Yardım**"da bulunmak; bencilliklerin sergilenmesi, bazı beklentiler içinde olunması, bir gösteri halini alması ve sonucu itibarı ile de bir "**Yardım**" olmaktan çok bir çıkar arayışı ve sıradan bir alış-veriş, bir gösteri olmaktan ileri gitmez.

Unutmamak gerekir ki; **"Yardım etmek, bir haz alma olayı değil, bir görev algılamasıdır."**

"**Yardımlaşma**", hep bireysellik ölçütleri içinde yapıldıkça, üreteceği sonuçları da hep sınırlı kalır. Onun için, öncelikle bireysellikten uzak olan, ayırımsız olarak her insana açık bir şekilde, saf ve pürüzsüz duygularla donatılmış İnsancıl duygularınızla ve özellikle sınırsızca vermeyi öğrenin.

Emin olun ki, diğer verecekleriniz, bunların yanında pek küçük ve değersiz kalacaktır.

Bu **"Yardımlaşma"** duygusu içinde bir sunumda bulunmak ve ardından karşımızdakini anlamaya çalışmak ve onun sorunları içine girip kendimizi yansıtmak, her zaman için, gerçekçi ve insancıl bir "**Yardım**" ve bir "**Paylaşım**" şekli olacaktır.

İnsancıl bir **"Dayanışma"** ortamında, bireyle toplum arasında büyük ayrıcalıklar, aykırılıklar ve mesafeler yoktur.

Toplumla olan yakınlığı, ne alıcılık yönünden, ne de çıkarlar gereği değildir.

Yalnız yaratıcılık ve vericilik; "**Paylaşım**" ve anlayış yönüyle kendini bağımlı hisseder.

Bu bağ bir pasif insan görüntüsü içinde sunulan bir bağımlılık değil, aksine tam bir aktiflik hali içinde kurulan, **"Dayanışma"** duygusu ile dopdolu bir yaşama bağımlılıktır.

Bir ömür boyu, insancıl **"Dayanışma"** duygularından yana nasibini almamış olan kimi insanlar; bireysellikleri, toplumdaki yerleri, zenginlikleri, güçleri ne olursa olsun, varoluşlarından yana büyük bir kayıp içinde olan insanlardır.

Böyle insanların yaşamında, görselliklerle, yapaylıklarla, geçiciliklerle sarmalanmış sözde kazançlar dışında, bir getirileri de yoktur.

Bunlar tüm yaşamlarını kayıplara, renksizliklere yönlendirmiş bireylerdir.

Halbuki **"Dayanışma"** duyguları; insana, doğumundan ölümüne uzanan süreçte, her zaman aradığı, belki de hiç bulamadığı ve fakat hep arama ve ulaşma durumunda olduğu **Kutsal** duygulardır. Hem de, hava kadar, su kadar, ekmek kadar önemli ve gerekli olan duygular...

İnsanlık tarihi, kendi insancıl özlemlerin kaynağını oluşturan her türlü **"Dayanışma, Paylaşma ve Yardımlaşma"**yı keşfedebilen ve onları yaşama geçiren ve içlerinde **Tanrısal Işıltıyı** bulan ve bunları yaşamlarına yansıtan birçok insan gibi insan, ermiş, derviş, evliya ve peygamberlerle doludur.

Özellikle **Anadolu**'muz bu konuda gerçekten büyük zenginlikler sergiler.

İşte bu güncellik sınırlarını aşmış, kendi iç dünyalarının zenginliklerinde çözümledikleri bu içsel gizemleri, tüm insanlığa kimi zaman örnek oluşları ile, kimi zaman bireysel katkıları ile büyük birer örneklikler sergilemişlerdir.

Yine bu insanlar ister doğrudan doğruya kendi algılamalarıyla, ister onları görevli kılan **Yüce Güç**'ün yönlendirmeleriyle, bu ve buna benzer insancıl uygulamalarına geçmişlerdir.

Bu insanlar yaptıkları bu uygulamalarının gerçek görüntüsünün yalnız ve yalnız insan olma ayrıcalığının hayata geçirilmesi olarak görme alışkanlığına da girmişlerdir.

Bizler istesek de, istemesek de içinde yaşadığımız çağ, her türlü didişmelerin, çekişmelerin, yarışmaların, çatışmaların, acıların, ıstırapların ve gürültülerin, patırtıların çağıdır.

Doğaldır ki, böyle bir ortamın oluşturduğu hayat da buna paralel olarak hep çıkarcı, acımasız, sevgisiz, anlayışsız, hoşgörüsüz ve tümüyle bencil bir hayat olarak önümüze serilmektedir.

Kuşkusuz, bu durumda bizler de, şekillendirilen bu maddesel ve moral yapımız gereği, her türlü içsel sessizliğe, kendini arayış atılımlarına, huzur dolu bir ortamda kendimizle başbaşa kalmaya, gönüllü yalnızlığa, gerçeğimize yönelişe hep yabancı kalmışızdır.

Oluşan tüm bu ve buna benzer açmazlar içinde bizler

bugün, her günkünden daha fazla bir insancıl özlemin dinginliğini duyumsama, algılama, duyumsama gereği içindeyiz.

Doğaldır ki, 21'inci Yüzyılda artık bir dağ başına çekilmek, bir mağarada tek başına ömür tüketmek, bir manastıra kapanmak, ıssız bir adaya çekilmek, bir ormanda yalnız başına yaşam sürdürmek, hayatın tüm etkinliklerinden kaçmak, dünyevî bağlardan kopmak, kısacası bir inziva hayatında açlığını duyduğumuz insancıl gerçekleri aramak devri çoktan kapanmıştır.

Ancak bugünkü dünya koşulları, gerekleri ve gerçekleri içinde her türlü insancıl beklenti ve özlemlere gözlerimizi, kulaklarımızı kapatmak ve kendimizi çıkarcı ve egosal tutkuların esaretine kaptırıp bakar körler, duyan sağırlar senaryolarının oyuncuları haline girmemiz en büyük açmazımız olur.

Zaten günün belirli saatlerinde ayrılacak küçücük bir duyum ve algılama süreci bu insancıl vasıfların ortaya çıkması için yeterli olabilecektir. Bu süreç kendimizi içine tutsakladığımız maddesel dünyadan vazgeçmek gibi bir tavır içinde olmak gibi görünse de, aslında yepyeni bir insancıl dünya ortamına varışın hareket noktası olacaktır.

Evet, bu dünyaya doğmak kolay, ancak ölüme ve gerçeğimize doğru uzanan bu karmaşık yolda **"İnsan"** olarak ömür tüketmek ya da diğer manası ile "**İnsan gibi İnsan**" olmak gerçekten çok zor bir sanat.

Çoğu insanın yaşamında, kendince makul, bir türlü

vazgeçemediği ve kendini güdümlediği bir parolası vardır. "**Önce Ben**".

İşte bu ön şart, bu tutkumuzun ve "**Ego**"sal esaretimizin tüm özetidir.

Bu durum tüm yetersizliklerimizin, acizliğimizin, zayıflıklarımızın, bilgisizliğimizin, vurdumduymazlığımızın, insancıl duygu noksanlığımızın üstüne örttüğümüz bir şaldır.

Bu şalın altında gizlenmek olsa olsa kendimize uygulamaktan kaçmak istemediğimiz kandırmalarımızdır.

Ben diyorum ki, bir an evvel **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularını sergilemelerinizdeki kararlılığınızı mutlaka eyleme dönüştürünüz. Yoksa karanlıkta gülen insana benzersiniz. Kimse farkına bile varmaz.

Halbuki hep **"Kendimize Yabancı"** bir yapay kişiyi ve kişiliği oynamaktan adeta haz duyuyoruz.

Esas "**Kim**"liğimizden, yaşamımızın gizeminden, varoluşumuzun sırlarından ve en önemlisi bu dünyaya niye geldiğimizin düşüncesini bile algılamaktan uzak kalmış bir bedensel yaşam tutkusu içinde pupa yelken sürüklenip duruyoruz.

Hepimiz kabul ederiz ki, bu dünyadaki varlık nedenimiz, hiçbir kimsenin varoluşuna endeksli değildir. Sakın ola ki, her türlü **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularını sergilemelerimizde herhangi bir kişinin varoluşuna kendimizi bir baskı altında endekslemek ya da endekslenilmek gibi bir açmaz içine düşmeyelim.

Kendi varoluşumuzun aynasında görüntü veren bu insancıl duygular sonsuz varoluş içinde bir akış, bir olağanüstülük, bir farkındalıktır.

Hepimiz kabul ederiz ki, hiçbirimiz bu dünyaya sonsuza kadar yaşamak vaadiyle gelmedik.

Ve yine hepimiz kabul ederiz ki, bu dünya bir süreli ve geçici konaklama yeridir.

Bu nedenledir ki, bu dünya koşullarında elde edilmiş tüm mal, mülk, para, güç ve başarılarımızı çok akıllıca, yerinde ve insan olma ayrıcalığının verdiği sorumlulukla değerlendirmek durumundayız.

Gerçi onlar hiçbir zaman bir araç olmak özelliğinden öte bir özellik taşımazlar. Onlara sıkı sıkı sarılma ancak insancıl duyguların noksanlığından ve gerçekçi olmayan duyguların tutsaklığındandır.

Şunu iyice bilmek durumundayız ki;

"Çok şeye sahip bir insan olarak yaşamak zenginliktir. Ancak, sahip olmadıklarımızla yaşamasını bilmek hem zenginlik, hem de güçlülüktür."

Bizler maddenin, zenginliğin, gücün kölesi değil, tümüyle insancıl içtenliğimizin gönül sultanı olmak durumundayız.

En büyük zenginlik, en büyük güçlülük bir taraftan; **"Oh, çok şükür, istediğim gibi, olması gerektiği şekilde yaşıyorum"** diyebilirken, diğer taraftan en büyük yaşamsal yoksullukların algılamalarını ve duyumsamalarını gerçek anlamı ile yaşamamız gerektiğinin bilincinde olmak ve on-

lardan "**Pay**" sahibi olduğumuzun bilincine ermektir.

"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma" duyguları insanları birbirlerine yaklaştıran, kan ve soy yakınlıklarının, akrabalıklarının sıradanlaşmış bir yansıması değil, tam bir gönüllükle kurulan bir gönül, anlayış, "**Paylaşış**" ortaklığıdır.

Eğer bizler, böyle insancıl duygular dünyasına kendimizi büyük bir huzur ve gönüllükle içinde bırakır, cehaletin, bilgisizliğin duvarlarını yıkar, ön şartlanmalardan kendimizi sıyırabilirsek, belki hemen o anda değil, ama aşama aşama, **"Dayanışma", "Yardımlaşma", "Paylaşma"** duygularını, sevimliliği, korkusuzluğu, sevgiyi, şefkati, anlayışı da bulmuş oluruz.

Yapılan bir **"Yardım"**ı, bir iyiliği devamlı olarak gündemde, canlı ve hatırda tutmak, çoğu zaman, o **"Yardım"**ı, o iyiliği yaptığımız insanların onuruna saygısızlık göstermek olduğu kadar, kendi yaşamımıza da gereken insancıl özeni göstermemek demektir.

Özellikle, bu "**Yardım**"ı yaparken, bir takım ısrarlı ve beklentili tutumlar içinde bulunmak, her zaman insancıl duyguların ve saygının sonu olur.

İnsanın yaşamında; **"Yardım"**da bulunmak, iyilik yapmak ne kadar doğal görüntü verirse versin, o **"Yardım"**ı, o iyiliği anında unutmak ya da en azından umursamaz görünmek için, kendinizi eğitmek zorunluluğundayız.

Belki de o anda "**Yardım**"da bulunduğumuz insanların bazıları kendi bulundukları acizlik durumları gereği, ken-

dilerini buna zorunlu hissedenlerin gösterdikleri bazı yapaylıkları ve sahte yakınlıkları gözlemleyebilirsiniz.

Hatta siz bu davranışları kendinizce, bir **"Yardım"**da bulunmanın normal bir seyri diye de değerlendirebilirsiniz.

Ancak unutmayın ki, en küçük bir esinti, en küçük bir olay, en küçük bir imalı tavır, sizi bu tatlı ve fakat sahte **"Yardım"** rüyasından uyandırmaya yeterli olacaktır.

Ondan sonra, kendinizi birden bire, yapa yalnız, terk edilmiş ve insancıl duygulardan yoksun bir ortamda buluvereceksiniz.

Siz siz olun, içtenlikle ve iyi duygularla, bencilliği, korkaklığı, karamsarlığı yenin.

Şunu asla unutmamak gerekir ki;

"Yardım bir gösteri malzemesi olarak kullanılamaz. Yardım bireyin Tanrısı ile çok özel bir ortamda buluşması gibi bir şeydir."

İnsancıl bir "**Dayanışma**"nın bizlere yükümlediği, anlayışı, şefkati, hoşgörüyü ve sevgiyi gösterme sorumluluğunuzu dahi bize hatırlatmalarına izin vermeyin.

Ancak bu insancıl "**Dayanışma**" duygusunun ve yükümlediği sorumluluğun, aynı zamanda her iki tarafça yapılacak değerlendirmelere açık olduğunu, aksi halde zaman zaman karşılıklı düş kırıklıklarını ve olmazlarını da beraberinde getirebileceğini, unutmamak gerekir.

Çünkü, **"Dayanışma"**dan, **"Yardımlaşma"**dan, **"Pay-**

laşma"dan yana, bizlerin gösterdiğimiz ve yükümlendiğimiz tüm sorumlulukların yanında, karşı bireylerin de bunu hiçbir şekilde istismar etmeyen, karşısındakini enayi yerine düşürmeyen uygulamalar içinde bir tavır sergilemesi hem daha mantıksal, hem de daha insancıl uygulama olacaktır.

Ancak, her ne olursa olsun, karşımızdaki bir **"Dayanışma"** içine girdiğimiz insanı her zaman bir imtihan havası, bir deneme havası, bir zorlamalı yönlendirme, bir baskıcı uygulama ve en önemlisi onlarda yapılan insanların noksanlıklarını ve olumsuzlukları aramamak kendi **"Dayanışma"** ruhumuzu inkar etmek manasına gelecektir.

Yine de ben diyorum ki, siz siz olun ve; **"Aşırı beklentiler peşinden gidip, kendinizin cellatlığına soyunmayın."**

Şunu iyice bilmek durumundayız ki, üzerinde yaşadığımız dünya dengeli ve "**Paylaşım**"cı bir uygulama ile herkese yetecek derecede yiyecek, içecek, giyecek ve hayatını devam ettirecek potansiyele sahiptir.

Ama ne yazıktır ki, bugünkü insanlık **"Daha çok kapma, ele geçirme, ısrarla sahiplenme"** güdüleriyle hareket edip "**Paylaşım**" fikrinden uzak bir hayat sürdürme ısrarındadır.

Her ne kadar toplumda insanın kendi özgür iradesi dışında kesilen paralar, vergiler, zorunlu katılımlar için bir "**Paylaşım**" maskesi altında görüşler ortaya konuluyorsa da, aslında bizim anlatmak istediğimiz manadaki "**Paylaşım**"; bunların dışında kalan bir gönülden katılma olayıdır.

Günün hengamesi içinde yaşanan olaylar, içinde yer

alınan oluşumlar, çevrenin ya da dışsal etkilerin biz insanlarda oluşturduğu çeşit çeşit hüzünler, dertler, korkular ve hatta bezginlikler ne kadar baskılar oluştursa da, her insan bu düşüncelerin, oluşumların içinden ve aralarından süzüle süzüle esas varoluşunda yer alan ve insan olma ayrıcalığı ile sarmalanmış bulunan **"Dayanışma", "Paylaşma" ve "Yardımlaşma"** duygularını hayata geçirme çabası içinde olmalıdır..

Yok kendimizi, güncel hayatın akışına terk eder, her türlü içsel, çevresel ve dışsal etkilere açık, kabullenici ve yalnız kendine, kendi çıkarına dönük bir yaşam tarzını seçersek, hep bencilliğimizin yarattığı sınırlılıklar, hırslar, hınçlar, karşıtlıklar, açmazlar, hayaller ve yapaylıklar dünyasına mahkum bir hayat sürmek durumunda kalırız.

Unutmamamız gerekir ki; **"Güncel yaşamımız bir görme ve duyma olayından çok bir sezinlenme ve algılama olayıdır."**

Doğaldır ki hep almak üzerine kurulmuş bir düzemle kendini varlıklı, güçlü ve özellikle zengin yapan nice insanlara hep rastlarsınız.

Ancak bu zenginliklerinin ve güçlerinin binası neredeyse bir başkalarının haklarını yemenin, bir başkalarının paylarına göz koymanın getirdiği bir temelsizlik üzerine kurulmuştur.

Ancak, bir insanın vermek, "**Paylaşmak**", bölüşmek felsefesi ile kurduğu bina çok sağlam temellere dayandığı gibi, getirisi hiçbir madde terazinin tartamayacağı çok daha

büyük değerlerle bezenmiştir.

Hepimiz gündelik yaşam kavgalarının, hazların, hırsların, hınçların, hatta kin ve nefretlerin adeta kural olarak benimsendiği, insancıl bir "**Dayanışma, paylaşma, yardımlaşma**" duygusundan, sevgiden habersiz bir hapishane içinde bencilliğimize tutsak bir hayat sürdürüyoruz.

Bizler burada yalnız bencillik kurallarının geçerli olduğu, bu **"Dayanışma, paylaşma, yardımlaşma"** olgusundan uzak ve tam bir sevgisizlik ortamının açmazları içinde tükenip gidiyoruz.

"İnsan Olmak" özen ister. İnsan olmak da, insancıl duygularla donanmış olmayı gerektirir.

Bir insana, onu tanıma ve kendimizi ona tanıtma fırsatını vermek dahi başlı başına bir içsel kültür olayıdır.

Ama nedense, bizlere verilen eğitim ve aşılanmak istenen yaşam kültürü, ağırlıklı olarak nasıl daha çok para kazanılacağını, nasıl daha fazla güç edinileceğini, nasıl daha fazla üstünlük sahibi olunabileceğini ve hatta kendi başarı görüntüsü için başkalarını nasıl ezip geçeceğini öğretmek üzerine kurulmuştur.

Halbuki, nasıl bir **"Dayanışma"** içine girileceği, nasıl bir **"Paylaşım"** bilincine erileceği, nasıl bir **"Yardımlaşma"** hazzına ulaşılacağı, nasıl daha güzel yaşanabileceği, nasıl daha faydalı bir toplum oluşturulabileceği, nasıl tüm evrenle barışık bir düzen içinde olunabileceğini, öğreten bir eğitim düzeni kurulsaydı, hem daha seviyeli ve daha kültürlü, daha insancıl ve daha barışçı bir toplumun bireyleri olabilirdik.

Doğaldır ki, insanlar birbirlerini tanıdıkça anlayacak, anladıkça da **"Dayanışma", "Yardımlaşma"** ve **"Paylaşma"** gereksinimi duyacaklardır.

Bu duygular aslında her insana doğuşu ile birlikte sunulan bir varoluş potansiyelinin hayata geçiş aşamasıdır.

Toplumsal **"Dayanışma"** dünyasında,, ısrarla aynı düşüncelerde, aynı koşullandırılmalarda, aynı paralel görüşlerde olma, aynı şeylerden zevk alma, aynı şeyleri sevme, aynı şeyleri beğenme gibi, ilkel katılıklar yoktur.

Tam aksine bu **"Dayanışma"**, tüm aykırılıkların, huzurun "**Paylaşım**"ında bir eşitlik içinde buluşmalarıdır.

"Dayanışma"yı ön planda tutan insan**,** ne sıradan bir birey, ne de olağanüstü bir varlıktır.

Yalnız ve yalnız sahip olduğu insan olmanın gereğini bilen, bunu çevresine tüm insanlara ve tüm insanlığa yansıtmak durumunda olduğuna inanmış sevecen bir insandır.

"Dayanışma"yı kendine yaşam felsefesi yapan insan**,** hem kendisine, hem çevresine egosunu doyurucu, okşayıcı tanımlamalar ve atılımlara girmeden, duygusallığını kendini diğer insanların tanımlamaları içinde sunma gibi bir iddiası olmaksızın yansıtan insandır.

"Dayanışma"yı yaşamın ön şartı olarak gören insan**,** belki de zengin değildir. Çünkü maddesel, parasal ve güçsel bir yansıma içinde görüntü verecek hiçbir şeyi yoktur.

Ancak, o asla yoksul da değildir. Çünkü kısıtlamasız bir verme gücüne ve dolu dolu insan sevgisine sahip insandır.

"Paylaşma"yı bir varoluş gerçeği olarak gören insan, var gününde, yok gününde bir lokma ekmeği, bir öğünlük azığını, yarım bardak suyunu, yamalı hırkasını, sevincini, hüznünü gönüllüce "**Pay**"laşan, "**Paylaşma**"sını bilen insandır.

"Yardımlaşma"yı bir insan olma ayrıcalığı olarak gören insan, sizi tüm coşkunluğu ile benimsemiş olan, sizin açlığınızı, ancak kendi açlığı ile, sizin susuzluğunuzu ancak kendi susuzluğu ile ve sizin çıplaklığınızı, ancak kendi çıplaklığı ile kabullenebilen, sizin yoksulluğunuzu kendi varında, yokunda bir zenginliğe çevirmeye çalışan insandır.

"Paylaşma"yı bir insan olma gerçeği olarak gören insan, insanlıkta tüm güzelliklerini, özlemlerini, huzurunu, kısaca kendini bulan, tüm bunları karşısındakinde yansıtan ve yaşatan, onları "**Paylaşmak**"tan, karşısındakinin hayatına katmaktan haz ve mutluluk duyan insandır.

"Paylaşma"yı bir yaşam gerekliliği olarak benimseyen insan; diğer insanların mahremiyetlerini merak edip, sırlarını, gizlerini, hatta varlıklarını, keselerini kendisine mal ettikten sonra ortalıktan uzaklaşan, kaybolan değil, tam aksine söyledikleri ile, sergiledikleri ile, "**Pay**"laştıkları ile, bölüştükleri ile kendini karşısındakine adeta katan insandır.

"Dayanışma" duyguları ile dolu olan insan, herhangi bir insanın dolu ambarı ile değil, eksilmesini asla istemediği insancıl yüreğiyle gönüllü olarak yansıyan, yansıtan, yansıtmasını bilen insandır.

"Paylaşım" duygularını özümsemiş insan, her zaman

tüm insanlarla, tüm insanlıkla, birlikte ağlayan, birlikte gülen ve işin en güzel yanı da bu insanların hiçbirinin tek taraflı olarak, size ağlamasına, size gülmesine izin vermeyen ve beraberce gülmeyi ve gerekiyorsa beraberce ağlamayı kendine prensip edinen insandır.

"Dayanışma" duyguları ile dolu insan; hiçbir zaman ön planda, manşetlerde, dillerde olmak isteyen değil, kendi yüreğinin izlerinde yerini almasını bilen ve her zaman ve her yerde, tüm insanlarla aynı duyguları "Pay"laşmayı, onları duyumsamayı, onları doyumsamayı kendine görev bilen ve bu görevi yerine getirmenin hazzını derinden duyan insandır.

"Yardımlaşma"yı hep ön planda tutan insan; açılan bir insan avucuna, eğer verecek bir şeyi yoksa, yüreğini koparak o avuca dolduran ve o avuç dolunca, o yoklukta bile karşılıklı zenginleşmenin hazzını duymasını bilen insandır.

"Dayanışma" duygusu ile yaşamını renklendiren insan, sana herkesin cephe aldığı, gözden düştüğün, güç kaybettiğin, maddesel erezyona uğradığın, aç ve açıkta kaldığın, kimsenin artık değer vermediği bir ortamda, tüm samimiyeti ve içtenliği ile, varı ve yoku ile, seni tanısın, ya da tanımasın hiçbir ayırım göstermeksizin tam ve pürüzsüz bir yakınlıkla yanında, yanı başında olmayı, tüm eksiklikleri, ayıpları bir insan olma bilinci ile bir meziyet haline getirmeye çalışan, her türlü noksanlıkları, eksiklikleri, olmazları, kendi insancıl yüreği ile yücelten insandır.

"Dayanışma" duygularının coşkusu ile yetişen insan,

belki de dara düştüğünde, derde gömüldüğünde, aç ve açıkta kaldığında, sorunlarını çözemediğinde avuçlarını açıp Allah'a yalvardığında, yine Allah tarafından sana bir yara sarıcı, dert bölüşücüsü, sorun çözücüsü, varlık ya da yokluk paylaşıcısı, yaşam sevinci aşılayıcısı, insan olma örnekliği sunucusu olarak yaşamınızda görüntü veren insandır.

Bugünkü bu acımasız madde dünyasında, hala o kapkara çıkar kokan, kipkirli paradan daha değerli, belki de bir keseyi dolduran ve fakat bir gönüle sığmak bilmeyen böyle insancıl duygularla donanmış insanların var olduğunu bilmek, bunları duyumsamak, yaşamak, doyumsamak ne güzel...

Hele hele, bunları kana kana sunabilen, doya doya, duya duya alabilen bir insancıl yüreğe sahip olmak ne büyük coşku...

"Bir hastaya vardın ise
Bir içim su verdin ise
Yarın orda karşı gele
Hak şarabın içmiş gibi."

Yunus Emre

Yazarın bugüne kadar yayınlanan kitaplarının adları

1.- Gönül Bahçemde Küçük Gezintiler
2.- İnsanları Seveceksin
3.- Gençler Sorunu mu? Yetişkinler Sorunu mu?
4.- Mutluluk Çıkmazı
5.- İçerdekiler, Dışardakiler
6.- Dost Dost Dedikleri
7.- Kader
8.- İnsan Olma Sanatı
9.- Ben Kimim? Siz Kimsiniz?
10.- Atatürk'ün ağzından Atatürkçülük
11.- Düşüncenin Istırabı
12.- Ölümün Pembe Yüzü
13.- İçimizdeki Sessizlik
14.- Sevginin Gizemi
15.- Bir Millet Böyle Kurtuldu
16.- İnsanın Bitmeyen Arayışı Mutluluk
17.- Her Şeye Rağmen Aşk
18.- Pırıltılar – Kıpırtılar
19.- İnsanı Tanıma Sanatı

20.- Türk Kadınının Uyanışı
21.- Mustafa Kemal ve Vahdettin
22.- Kanla Yazılan Destan Çanakkale
23.- Sarıkamış Faciası
24.- Atatürk ve Deniz sevdası (Albüm)
25.- Atatürk'ün Çocukları (Albüm)
26.- Düşünen İnsanın Sancılı Dünyası
27.- Hümanizm
28.- Mevlana Felsefesi
29.- Çanakkale'den Gelibolu'ya
30.- Atatürk Anıları
31.- Dünya Şairlerinden Atatürk Şiirleri
32.- İçsel Dünyamızın Derinliklerinde
33.- Kadınlar ve Kadınlarımız
34.- Ölümün Pembe Yüzü – II
35.- Gönül Dağarcığımdan Özdeyişler
36.- Beyaz Ölüm – Sarıkamış Gerçeği
37 - Çağdaş Atatürk Fotografları (Albüm)
38 - Türkiye Gerçeği - 1
39 - Türkiye Gerçeği - 2